

DIARI DE SESSIONS DEL **PLE** DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DLPM 770-1987

Fq.Con.núm. 33/27

VI legislatura

Any 2006

Núm. 98

Presidència del Molt Honorable Sr. Pere Rotger i Llabrés

Sessió extraordinària celebrada dia 4 de juliol del 2006

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

I. Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE núm. 4838/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, al **Projecte de llei RGE núm. 2872/06**, d'avaluacions d'impacte ambiental i avaluacions ambientals estratègiques a les Illes Balears. 5058

II. Debat de les esmenes a la totalitat, de devolució, presentades al Projecte de llei RGE núm. 2992/06, de l'esport de les Illes Balears:

1) **RGE núm. 5262/06**, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds. 5070

2) **RGE núm. 5296/06**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. 5072

3) **RGE núm. 5393/06**, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista. 5075

III. Debat de les esmenes a la totalitat, de devolució, presentades al Projecte de llei RGE núm. 3322/06, d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears:

1) **RGE núm. 5470/06**, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista. 5088

2) **RGE núm. 5650/06**, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds. 5090

3) **RGE núm. 5686/06**, presentada pel Grup Parlamentari Socialista. 5092

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats, si els sembla bé, començarem la sessió plenària extraordinària. En primer lloc, debatrem l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE núm. 4838/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, al Projecte de llei RGE núm. 2872/06, d'avaluacions d'impacte ambiental i avaluacions ambientals estratègiques a les Illes Balears. En nom del Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, té la paraula...

Sí?

LA SRA ARMENGOL I SOCIAS:

Sí, Sr. President, una qüestió d'ordre, volia que constàs a l'acta del plenari, en nom del Grup Parlamentari Socialista, que considerem que estam en una tramitació il·legal, que fa molt vulnerables les lleis que es puguin fer dins d'una tramitació totalment irregular d'aquest Parlament de les Illes Balears, on se'ns està privant a l'oposició el dret de poder fer preguntes, de poder controlar i fiscalitzar la tasca del Govern, cosa que correspon per obligació als grups parlamentaris que estam a l'oposició, m'agradaria que constàs a l'acta del plenari.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Que consti en acta el que ha dit la Sra. Armengol. Sí, Sr. Huguet.

EL SR. HUGUET I ROTGER:

Sí, moltes gràcies, Sr. President, deman la paraula exactament pel mateix que l'ha demanada la portaveu del Grup Parlamentari Socialista, per fer constar en acta que sota el criteri d'aquest grup parlamentari aquesta sessió plenària ha estat convocada en temps i forma, que s'ajusta segons el nostre parer al Reglament i per tant també s'ajusta a l'Estatut. En tercera qüestió també dir que consti en acta que per part del Grup Parlamentari Popular no posam cap inconvenient que es puguin tramitar també preguntes en aquest plenari o en el pròxim plenari, ...

(Remor de veus)

... que es faci via Diputació Permanent, que és el que marca el Reglament, el Reglament marca que els grups parlamentaris poden sol·licitar sessions extraordinàries en les quals poden plantejar un ordre del dia i així ho han fet. I per tant sàpiguen que tendran tot el nostre suport i esperem que ells també donin suport a la nostra petició i que per tant no es vulnera cap dret de cap diputat ni es vulnera cap facultat dels grups parlamentaris de sol·licitar el que creguin pertinent i convenient en aquest plenari.

Per tant, que quedi també en acta el nostre suport de la decisió presa per la Mesa i la Junta de Portaveus i quan hi ha una discussió d'aquestes característiques ni tota la veritat supòs que deu estar en el Grup Parlamentari Socialista i nosaltres amb molta d'humilitat acceptam que tampoc tota la veritat pot estar

en el nostre grup i que, per tant, aquell que cregui que la té més que l'altre sap on ha d'acudir.

Moltes gràcies, Sr. President.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Ramon, o la Sra. Rosselló, no sabia si era el Sr. Ramon. Sra. Rosselló, vostè té la paraula.

I. Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 4838/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, al Projecte de llei RGE núm. 2872/06, d'avaluacions d'impacte ambiental i avaluacions ambientals estratègiques a les Illes Balears.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Presentam una esmena a la totalitat a la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, que va presentar el Govern, per distints motius i demanam, en primer lloc, i com se suposa pel fet d'esmenar a la totalitat, el retorn al Govern per fer-la més clara i per tant fer-la més aplicable, amb un objectiu bàsic que és articular un procediment que per altra banda està molt reglat ja que permeti avaluar els impactes ambientals dels projectes, dels plans i programes tal com obliguen les directives europees.

Hem de dir en primer lloc que és una llei que arriba tard, avui, ara, amb una sessió extraordinària i amb presses, el Govern vol fer aprovar una llei descafeïnada que no serà cap garantia per a la protecció del medi ambient tan amenaçat a les nostres illes. Si tanta pressa tenia el Govern per aprovar aquesta llei no hauria d'haver votat en contra de l'inici de la tramitació de la proposició de llei presentada pel nostre grup ara fa uns mesos, i així, si no hi hagués votat en contra s'hagués pogut avançar tot el procediment i tot el procés per dur endavant una llei d'aquestes característiques, i no hauria estat necessari aquest paperot d'avui de les sessions extraordinàries per aprovar l'acció de Govern. Per tant, creim que en aquest sentit, si realment hi havia tanta pressa s'hagués pogut donar suport en el moment que nosaltres la vàrem presentar i així haguéssim fet més via i per ventura a hores d'ara ja podria estar aprovada.

És una llei també que arriba tard perquè l'obligatorietat de l'aplicació de les directives europees de la reducció de l'impacte ambiental són obligatòries des de ja fa anys. La darrera, concretament la dels plans i programes, des del mes de juliol del 2004, la transposició de la darrera directiva ja l'ha aprovada el Parlament espanyol, concretament a través d'una llei ara a l'abril i per tant pràcticament ja està absolutament integrat a la normativa estatal. Però sobretot la presentem, presentem la Llei d'avaluació d'impacte ambiental quan aquest govern, el govern del Partit Popular, ja ha aprovat plans que no s'han sotmès als principis i a les obligacions de la directiva europea d'avaluació d'impacte ambiental. Per posar-los exemples, el Pla territorial de Mallorca es va aprovar el desembre del 2005, quan ja, com dic, era vigent l'obligatorietat de la directiva que com he dit era del juliol del 2004; el Pla director sectorial de transports es va aprovar el 2005, quan ja

era d'obligat compliment la directiva; el Pla director sectorial energètic es va aprovar el 2005, quan ja era d'obligat compliment la directiva; el Pla de residus sòlids urbans de Mallorca es va aprovar el 2005, quan ja era d'obligat compliment aquesta directiva, cap d'aquests plans no disposen d'una avaluació d'impacte ambiental tal com s'estableix en el marc legal de la directiva europea i també s'ha intentat evitar fer aquesta avaluació de totes totes. Però després de haver-ho fet tot, després d'haver fet tot això, sense el corresponent procediment d'impacte ambiental ens duen aquesta llei a aprovar per semblar que fan un gest de màrqueting verd i rentar la cara a un govern que s'ha caracteritzat per la destrucció del nostre territori i dels nostres recursos naturals al llarg d'aquesta legislatura, per no parlar de les anteriors que evidentment no és el cas.

Per tant creim que arriba tard, a més ràpid i corrent ara aquí fer-nos venir a posta no fos cosa que passàs alguna cosa i s'ha de fer, vull recordar, no perquè el Govern sigui sensible a temes d'avaluació d'impacte ambiental sinó perquè l'obliga la pròpia directiva i és d'obligat compliment i ha d'intentar vestir-la de la millor manera possible. El vestit que se li ha posat a aquesta llei en el nostre entendre és un vestit, un vestit llarg perquè pràcticament tot l'articulat és un articulat confós, poc clar i ambigu, i pretén entenem nosaltres, mitjançant aquesta confusió constant, crear arbitriarietats i evadir-se tant com sigui possible dels principis i de les obligacions marcats per la directiva europea. Basta analitzar l'article 1 referit a definicions, planteja 24 definicions i crea confusió entre memòria, informe, inventari ambiental o de sostenibilitat, per posar un exemple, això resulta totalment excessiu i innecessari, i nosaltres entenem que una llei el que ha de fer és simplificar i aclarir el procediment i en aquest sentit, per tant, ha de ser clara, perquè ha de facilitar la seva aplicació.

Creim que creant aquesta ambigüitat i aquesta poca claredat deixa la porta oberta a la interpretació de qui l'aplica. Just per aquesta raó hauríem de revisar totalment la llei. Per tant, és poc clara a l'hora de dispensar o exonerar els projectes del procediment d'avaluació d'impacte ambiental, deixa la porta oberta excessivament a massa exoneracions, per tant a projectes que poden deixar de tenir aquesta avaluació d'impacte ambiental, els continguts dels informes ambientals queden, que serà el conseller si ho considera qui desenvoluparà els continguts dels estudis d'impacte ambiental, i això ens obre un important interrogant: què serà i com serà un estudi d'impacte ambiental, una qüestió clau que nosaltres entenem que no queda gens definida en aquesta llei. Tampoc no aclareix la composició de l'òrgan ambiental, de la Comissió balear de medi ambient i ho deixa per un futur reglament la qual cosa no permet conèixer qui exactament en formarà part. Per tant, la confusió, la redacció embullada es troba tant en el capítol referit a les avaluacions d'impacte ambiental de plans i de programes com de projectes. Nosaltres creim que és una estratègia per evadir-se del compliment de la directiva i aplicarla en funció del projecte, en funció del pla i en funció del promotor.

És una llei per a nosaltres que també té una mancança importantíssima, la directiva europea donava un aspecte clau i era la participació dels ciutadans en tot el que era un procediment d'avaluació d'impacte ambiental, idò resulta que

aquesta llei, al nostre entendre, i després d'haver fet una lectura el més acurada possible, permet que el promotor participi, per exemple es donen moltes possibilitats al promotor i poques als ciutadans, permet que el promotor participi en el comitè tècnic, però no per exemple que ho facin els ciutadans afectats per un determinat projecte o pla, això ho diu l'article 19, se li donen moltes possibilitats al promotor per poder compensar els aspectes negatius sobre el medi ambient del projecte pla a realitzar, fins i tot si un projecte que té l'avaluació d'un projecte ambiental ja feta i no es du a terme el promotor té un marge de 4 anys, una legislatura, per si un cas després canvien, per poder executar-ho.

També es parla de prestacions ambientals substitutòries i es donen al cap i a la fi moltes facilitats pels promotors per efectuar el tràmit de procediment de l'avaluació d'impacte ambiental i una facilitat també per compensar el malbé que es pugui fer al medi ambient. Per contra, el sistema de participació del públic no millora respecte de qualsevol procediment actual, la publicació en el BOIB és una qüestió que sempre es fa, per tant que ho digui aquesta llei és una qüestió quasi òbvia perquè sempre es fa la publicació en el BOIB. La participació, com dic, del públic o de la ciutadania interessada no s'especifica d'una manera concreta, es parla d'alguna reunió que es podria fer, però no hi ha una claredat respecte de quin serà el procediment de participació. Nosaltres entenem que la directiva és molt més ambiciosa en aquest punt, també nosaltres també som molt més ambiciosos i per això hem presentat esmenes per millorar la participació i la implicació de la ciutadania i plantejar que la participació pública és un aspecte fonamental en l'avaluació d'impacte ambiental.

Entenem també i per això hem presentat aquesta esmena a la totalitat, que és una llei que no contempla actuacions o projectes que nosaltres sí entenem que haurien de disposar d'un procediment d'avaluació d'impacte ambiental. A l'annex 1 i l'annex 2 referits a aquests projectes i programes que haurien de tenir impacte ambiental nosaltres hem presentat tot un seguit d'esmenes perquè entenem que és necessari que disposin d'aquesta avaluació d'impacte ambiental. Per exemple, les nostres esmenes van en la línia que tinguin una avaluació d'impacte ambiental la tala d'especies forestal per canviar a un altre tipus de sòl, les campanyes fitosanitàries que afecten superfícies a partir de 20 hectàrees, explotació de dipòsits marins, extraccions d'arena per regenerar platges, instal·lacions industrials de sòl rústic, passejos marítims, zoològics, parcs temàtics, pedreres, ports, aparcaments, subterranis, heliports, etcètera.

Per tant aquesta llei, per a nosaltres, no compleix els principis i les obligacions de les directives europees d'avaluació d'impacte ambiental, és confusa, és ambigua i la seva aplicació pot donar entrada a l'arbitriarietat en funció del projecte, del pla o del promotor. Al cap i a la fi per a nosaltres és una llei que intenta prioritzar el projecte, el pla o el promotor per damunt del medi ambient i sobretot de la participació ciutadana. Un tràmit que és obligatori, és obligatori, que el Govern intenta descafeïnar perquè no suposi un inconvenient per fer qualsevol dels projectes, plans o programes que es vulguin dur a terme, s'ha d'intentar, i de fet ells s'han romput el cap, per intentar crear tal confusió que sigui una llei que al nostre entendre fa molt difícil la seva

aplicació i sobretot que implica i suposa que qui l'aplica l'aplicarà en funció de qui sigui que fa el pla o qui sigui que fa el programa o qui sigui que fa el projecte.

Per això nosaltres demanam que es retorni al Govern, que es refaci de nou, que es faci una llei clara i una llei que realment delimiti com s'ha de fer el procediment d'avaluació d'impacte ambiental i, si no tenen molta referència, si no volen tenir en compte la llei que es va fer per part de l'anterior govern, que agafin la que es va aprovar al Parlament estatal que és molt més clara, molt més senzilla i, per tant, els podria servir, com a mínim, com a exemple.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Rosselló. Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Jaume Font i Barceló):

Moltes gràcies, president. Senyores i senyors diputats, molt bon dia. Intentaré aguantar-me, perquè no puc dir altra paraula que intentar aguantar-me, perquè el que acabam de veure aquí per aquells que a tal vegada no estau obligats a conèixer la llei d'avaluació d'impacte ambiental que s'ha aprovat l'abril, és tremend el que acaba de fer la portaveu, portaveu, exconsellera, que va intentar una llei d'impacte ambiental la passada legislatura i els seus companys no la varen deixar, eh?

La llei es va aprovar per l'Estat dia 20 d'abril, dia 29 d'abril, el Govern havia entrat amb molta anterioritat aquí, al Parlament, aprovada per Consell de Govern, la llei balear, lògicament posterior a l'aprovació de la llei que s'ha aprovat no fa ni dos mesos, és a dir, no arriba tard, arriba quan toca, i en coordinació en tot moment amb la Secretaria General del Canvi Climàtic del Ministeri de Medi Ambient, i bastant de la mà de totes les comunitats autònomes, jo sé que el consens no és normalment la seva voluntat, Sra. Rosselló.

Després se n'ha de tèmmer d'una altra cosa, Sra. Rosselló, és l'única que ha fet una esmena a la totalitat, està tota sola, aïllada, tota soleta, ho sabíem tots, però jo li ho vull recordar: està tota sola. Demuestra el seu fracàs de tenir una llei d'avaluació d'impacte ambiental la passada legislatura. Després, no es pot venir amb demagògies, tot el que estava en marxa abans del 21 de juliol del 2004, lògicament no necessita d'aquesta avaluació estratègica, passen les seves avaluacions normals i corrents, no digui des d'aquesta tribuna falsedats, almenys per respecte, i el que els tribunals a vostè li han negat com a raó i la Unió Europea li ha pegat en tots els morros, trob que és de cinisme continuar defensant-ho aquí damunt. I ara intentaré explicar-ho.

Com hem explicat en anteriors ocasions, sobretot amb motiu de les reunions que hem mantingut en les entitats, institucions i representants de la societat civil illenca, la voluntat d'aquest govern a l'hora de defensar l'aprovació d'una llei que reguli l'avaluació de l'impacte ambiental respon a una necessitat objectiva fruit a la vegada de la confluència d'una sèrie de factors tant de naturalesa jurídica o operativa com

estrictament mediambiental, que incideixen en la responsabilitat que tenen els poders públics a l'hora d'identificar, preveure, interpretar, prevenir o corregir les conseqüències, els efectes o els impactes que determinades activitats o certs projectes poden causar sobre el medi ambient, no en tot cas prohibir-los, sinó ser capaços de preveure tot això. Així consta a l'exposició de motius del projecte de llei del Govern que ha sotmès a l'aprovació d'aquesta cambra. I així ha estat assumit per la Conselleria de Medi Ambient en el marc d'una política medi ambiental global inspirada en criteris de sostenibilitat i en conseqüència altament receptiva a totes aquelles iniciatives legislatives orientades a regular i controlar els impactes de l'activitat humana, sobretot a l'entorn limitat i eventualment vulnerable.

La metodologia que ha seguit la Conselleria de Medi Ambient a l'hora de desenvolupar un text normatiu que donàs resposta a les exigències anteriorment descrites s'ha basat en quatre punts fonamentals.

El primer, la implicació en el procediment evitant una excessiva burocratització. El segon, l'ampliació de l'àmbit del debat incorporant a títol estrictament informatiu, estrictament informatiu, la figura dels promotors dels projectes subjecte d'estudi i establint formules que afavoreixen la participació ciutadana en el procés, tot el contrari del que vostè deia. Tercer, la transposició rigorosa dels principis que inspirin la normativa bàsica estatal i de la directiva comunitària en matèria d'avaluació d'impacte ambiental de projectes i d'avaluació ambiental estratègica de plans i programes. Quart, la regulació raonable i no traumàtica del projectes que ja havien iniciat el seu procés d'avaluació d'impacte ambiental, per exemple el Consell de Menorca m'ha demanat una reunió amb tots els batlles per aquests problemes, que estan preocupats, com podem salvar processos iniciats anteriorment, respectant sempre la finalitat última de regular i corregir els eventuais impactes sobre el medi ambient dels que ja s'havia iniciat.

Desenvolupem, encara que sigui d'una manera esquemàtica, aquests punts. Primer, l'estructura del procés d'avaluació d'impacte ambiental i d'avaluació ambiental estratègica previst en el projecte de llei i que reflecteix les disposicions contemplades en aquest sentit tant a la llei bàsica estatal, com he dit, com a la directiva comunitària, és tan senzilla com el marc normatiu permet, aposta per una màxima flexibilitat des del punt de vista operatiu i evita l'excessiva ralentització burocràtica de tot el procés, fonamental aquest tema perquè es puguin dictar normes.

En el cas d'avaluació d'impacte ambiental de projectes la nova norma preveu una fase de consulta potestativa i una altra d'informació pública, un pronunciament sobre el document mitjançant la seva declaració d'impacte ambiental i eventualment una fase de resolució de discrepàncies. Res a veure amb el que ha dit la Sra. Rosselló de participació pública, però res a veure, fals. En el seu conjunt, la norma, la nova norma incorpora importants elements que contribueixen de manera molt directa a agilitar tot el procés. En aquest context es contempla, per exemple, la convocatòria de reunions específiques amb els peticionaris dels projectes per tal d'anar resolent els problemes que es vagin detectant en el procés de tramitació, tot i això no implica sota cap circumstància que es

rebaixi el nivell de control durant la tramitació de l'avaluació d'impacte ambiental posterior que hi haurà. De fet, els peticionaris del projecte s'han de reunir com a mínim dues vegades amb l'òrgan substantiu durant el procés, igualment és preceptiva l'elaboració d'un informe detallat en la fase d'informació pública. Això és el que a tots els ajuntaments de tots els colors polítics, de tots els colors polítics, els sap greu, que abans d'iniciar qualsevol modificació d'una norma subsidiària, qualsevol pla general, com a mínim s'hauran d'haver reunit dues vegades en fase de consultes en el que és l'avaluació preliminar. De fet, els peticionaris de projectes s'han, com he dit, reunit com a mínim dues vegades. En conseqüència, el projecte de llei aposta concretament en el seus articles, Sra. Rosselló, 23 i 29, per una important agilitat del procés d'avaluació d'impacte ambiental dels projectes presentats, elimina l'obligatorietat d'esperar a la convocatòria formal de la Comissió de Medi Ambient per a cada nova passa i en canvi, introdueix la figura de reunions multi laterals més concretes que inclouen la presència dels promotors, les institucions, les entitats implicades i per tant més operatives. Sense que això llevi que després torna començar el procés, com s'ha fet sempre al comitè i a la comissió.

Pel que fa a la referència d'avaluació d'impacte ambiental estratègica de plans i programes, el nou text contempla un informe sobre sostenibilitat, una fase de consulta, una memòria ambiental, la presa de decisió i finalment un seguiment d'execució de plans i programes avaluats. Actualment es passava per la Comissió balear de medi ambient, mentre jo he estat conseller i vostè també, i una vegada que resultava que s'havien posat les condicions per part de la comissió, no hi havia cap responsabilitat que aquestes prescripcions al final del procés del projecte, del pla, de l'obra es dugués a terme, ara no, ara serà obligat, un seguiment fins al final de l'execució d'aquest pla o programa. És un fet que a l'hora d'ampliar el cau participatiu en l'estudi de possibles impactes de caire ambiental sobre determinats projectes, el text de la nova norma atorga als promotors una presència a les reunions tècniques que du a terme la Comissió balear de medi ambient. Per part d'algunes forces polítiques, la seva, i d'Esquerra Unida, s'ha intentat vendre aquest fet, com ha fet aquí avui una altra vegada, com una claudicació inadmissible per part de l'administració autonòmica davant els impulsors de projectes subjectes a estudi, aquell que ha de complir, el volem fer banyar, i en canvi vostè pareix que diu que li feim un favor. Una vegada més, Sra. Rosselló, els malpensats han errat la seva anàlisi, i vostè en aquest sentit és mal pensada. Amb la incorporació d'aquesta mesura a l'articulat de la nova llei el que s'ha intentat és donar un lògic i merescut espai, encara des d'una òptica estrictament informativa, i per tant sense cap altre marge de maniobra, als autors de projectes per tal que tinguin un coneixement directe des dels termes en què es desenvolupa el debat en els òrgans competents en relació amb tot el que li afectarà en el seu projecte. A això se li diu està a prop de l'administrat. Aquell que no ha estat regidor i no li han vengut pel clot, per l'acera, pel problema del seu fill, pel tema del dispensari, desconeix aquest tema, és a dir, aquí no feim cap favor a ningú, escolti, vostè que serà el que farà un projecte que tindrà un impacte sobre l'espai on el desenvoluparà volem que sàpiga des del primer moment amb tot l'equip tècnic que és el que desitjam que es faci, perquè sàpiga que no serà com fins l'any 2006 que una vegada que hi havia prescripcions no importava mirar si hi

havia seguiment, ara no, el seguirem fins al final, que això és el més important d'aquesta norma sota el meu punt de vista.

De fet, la conformitat de dret de la presidència del promotors en el debat sobre l'avaluació de l'impacte medi ambiental, pel que farà referència al seu projecte fou reconeguda, fou reconeguda, Sra. Rosselló, a la Sentència 198 de data 24 de febrer d'aquest mateix any, emesa per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de les Illes Balears i referida a un recurs presentat per vostè, Sra. Margalida Rosselló Pons, en relació amb el Decret 85/2004, d'1 d'octubre, pel qual es modificava el Decret 4/1986, de 23 de gener, d'implantació i regulació dels estudis d'avaluació d'impacte ambiental. Ja no el conseller Jaume Font ni Jaume Font, el jutjat li ha dit que això està ben fet, assabenti's, li han tirat en terra això i encara avui ve aquí i continua dient el mateix, no potser això o almenys jo lluitaré perquè no sigui així, en aquest sentit. A l'esmentada sentència s'assenyala als seus fonaments de dret, apartat quart, Sra. Rosselló, per si no s'ho ha llegit, i de forma explícita, que els promotors d'activitats objecte d'avaluació d'impacte ambiental tendran accés en tot moment als expedients i als informes, poden formular les observacions i els suggeriments que estimin oportunes així com presentar documentació. Igualment a l'esmentada sentència es reconeix que el promotor tindrà dret a assistir a les sessions del Comitè d'avaluació d'impacte ambiental amb veu i sense vot, lògicament, per això estan els tècnics i els responsables que els toca estar en aquest comissió. Per la qual cosa el tribunal estima sense possibilitat de recurs possible que no és incompatible sota cap circumstància la presència dels promotors amb el que determina l'apartat 15 de la directiva europea sobre avaluació d'impacte ambiental.

No hi ha res estrany, per tant, a aquest disposició que ara recull de manera explícita el projecte de llei, sinó que suposa únicament el reconeixement d'un paper que juguen els promotors dels projectes i del seu dret a saber les raons per les quals les seves propostes són acceptades o són rebutjades; una vegada més és un problema de mentalitat, de tarannà dirien alguns, i sobretot pos una vegada més de manifest una clara confrontació entre una visió oberta de la vida i una concepció dogmàtica de la realitat i dels rols socials.

Tercera cosa que li volia dir. El projecte de llei del Govern de les Illes Balears que duim a aquesta cambra per al debat i eventual aprovació va molt més enllà del que determini la Unió Europea d'avaluació d'impacte ambiental estratègica, i vostè deia que l'havíem descafeïnat, li havíem fet -ho he deixat per allà-, l'havíem descafeïnat, li havíem fet un vestit llarg, confús, bé dolls, Sra. Rosselló, el que deia eren dolls, eh? Ja que en realitat les autoritats comunitàries, i aquí crit l'atenció de la Cambra, perquè el que diré, per a mi és potent, com diria jo, és a dir, les autoritats comunitàries només consideren obligatori passar aquesta avaluació en el cas de plans i programes, de grans actuacions, que impliquin una especial incidència sobre l'entorn, estic parlant de la directiva europea i de la llei estatal, eh? En aquest sentit he de recordar que la modificació del Pla general de Palma, consellera de Sanitat, per poder fer possible la construcció d'un nou hospital a Son Espases, per exemple, no hauria hagut de passar la pertinent avaluació d'impacte ambiental, només amb la normativa comunitària amb la mà, com tampoc no seria exigible aquest tràmit si ens haguéssim de

regir exclusivament per la llei bàsica estatal aprovada en el mes d'abril.

Sra. Rosselló, aquest govern, aquest govern, aquest govern, el tema de l'avaluació d'impacte ambiental el té molt clar i d'un govern del mateix partit va néixer el decret de l'any 86, jo no sé què arribaria a passar si haguessin governat des del 86, això ho vendrien com una fita històrica, com molts de països tenim una fita històrica per dies concrets. El mateix es podien dir d'infinat de projectes, l'Hospital de Formentera, totes les residències de malalts d'Alzheimer, modificacions de normes subsidiàries per fer escoles, equipaments esportius o sanitaris, que han passat, passen i continuaran passant amb la nova llei, amb el tràmit d'avaluació d'impacte ambiental, amb la llei estatal i la Unió Europea no importaria. Què diu que hem descafeïnat? Què diu que li hem posat un vestit confús? Son Espases, l'Hospital de Formentera, tots els centres de dia, totes les escoles, tots els centres sanitaris no importaria que passassin avaluació d'impacte ambiental i aquest Govern la passa. De què anam aquí? Qui és que realment destrueix o mira que per a un progrés sostenible totes aquelles obres que es facin tinguin l'avaluació que pertoca i l'estudi de repercussió fet?

Per què hem de dir aquestes barbaritats en un tema crucial? L'esquerra ha muntat el seu discurs, "s'està destruint la terra". No, no, la terra s'ha destruït sempre en base a allò que l'home ha fet i vostès la passada legislatura destruïren ni menys ni més que nosaltres. I tot el que ha fet aquest Govern en projectes importants de carreteres, d'hospitals, de carreteres era necessari, ha passat l'avaluació d'impacte ambiental. I d'allò que no era necessari, que és el que he dit fins ara, ha volgut passar avaluació d'impacte ambiental. Podran repetir la mentida moltes vegades i potser que hi hagi una part de la gent, dels ciutadans de Balears que puguin creure que és veritat, però que no és veritat li puc ho garantir jo que som el màxim responsable i sinó surti aquí quan hagi de tornar sortir i me digui un cas d'allò que jo he dit que no sigui veritat. Estam quasi al costat de què comencin segons quins partits que tenen poques feines en preparar la campanya electoral. Nosaltres no tenim feina per a això, no tenim temps, tenim massa feina enmig.

Però aquest Govern almanco no consentirà que del tema d'avaluació d'impacte ambiental se pugui actuar falsament. És a dir, en aquest punt no tan sols hem introduït en el projecte de llei els principis i les tuteles que inspiren la directiva europea sobre avaluació d'impacte ambiental, sinó que hem donat una passa més, tal com ja va fer un Govern del Partit Popular l'any 1986. Ho demostra per exemple que a instàncies d'aquest Govern, no només tots els planejaments urbanístics estan sotmesos en el preceptiu estudi d'avaluació d'impacte ambiental estratègica, sinó que també hem incorporat tots els plans directores i els plans territorials, cosa que fins ara no passava i no me xerri del Pla Territorial de Mallorca perquè està començat abans de dia 21 de juliol del 2004 i vostè sap que per norma no és necessari. És a dir, no hi ha cap passa enrera, sinó més aviat el contrari, de fet el nou text respecte en tot moment el nivell màxim d'exigència en matèria d'impacte ambiental que contemplava l'esmentat decret de l'any 86, una norma que per cert convé recordar.

També m'agradaria insistir en el punt que fa referència a l'exoneració de la necessitat de passar evolució d'impacte ambiental pel que fa referència a determinats projectes que vostè n'ha fet ressò. L'article 13 del projecte de llei és en aquest sentit molt clar, recull les disposicions que en aquest àmbit determina tan la legislació bàsica estatal com la directiva comunitària i fins i tot incrementa el rigor dels filtres pels quals han de passar els projectes que aspirin a ser exonerats de la passa del procés anterior. És a dir, reflecteix tots els que diu la Unió Europea i els que diu la llei estatal i a sobre encara hi fa un filtre més, som més restrictius. I vostè ve aquí a dir que l'exoneració serà un forat. Com pot ser mai Sra. Rosselló? He de pensar que no s'ha llegit ni la directiva comunitària, ni s'ha llegit la llei, som més restrictius. En aquest sentit vull informar a aquesta cambra que la nova llei exigirà als impulsors d'aquests projectes garanties suficients i constatables que puguin justificar que a aquests projectes es doni una inexistència d'impactes significatius, o en tot cas d'escassa importància. A més, detallar les circumstàncies que puguin justificar en el seu cas la dispensa, o l'exoneració del projecte en qüestió, malgrat els seus impactes negatius.

El mateix article 13 també estipula en aquest sentit l'obligatorietat de l'executiu autonòmic d'informar al Govern central sobre els motius que justifiquen l'exoneració concedida i sempre abans d'atorgar la preceptiva autorització. La qual cosa, el Govern central abans de nosaltres atorgar la preceptiva autorització tenim l'obligació d'informar-lo per si ell troba que seria que no ens ho podrà dir, per tal de què el Govern de l'Estat pugui informar davant la Comissió Europea.

Finalment, el procés d'una eventual exoneració del projecte també haurà de ser exposat al públic. És a dir, una exoneració també haurà de ser exposada al públic, a fi de què tot el procés gaudeixi de la necessària transparència i els ciutadans puguin dir la seva en relació de les raons que en cada cas puguin aconsellar l'exoneració o dispensa de passar una avaluació d'impacte ambiental referida a projectes concrets. És a dir, també tots els ciutadans podran participar en aquest sentit. El contrari que deia la Sra. Rosselló anteriorment. Jo la veritat no ho entenc. Com poden comprovar les senyories, hem incorporat totes les cauteles possibles a l'hora de garantir l'exoneració o dispensa i que només se puguin donar en aquells supòsits que estiguin objectivament justificats. I és obligat recordar que aquesta regulació d'exoneració és quasi idèntica a la que recull la modificació del Decret 4/86, que també va impugnar la Sra. Rosselló i els seus companys davant la Unió Europea i davant la justícia espanyola, allà on ha tengut l'èxit que habitualment tenen les iniciatives de la Sra. Rosselló, sentències desestimada i arxiu de la queixa a la Unió Europea. Vostè pot muntar un discurs i pot intentar que els mitjans de comunicació li treguin una dia o dos.

Però Sra. Rosselló, vostè ha presentat, ens ha posat un recurs davant del tema de la participació dels promotors, ja li he llegit la sentència, això l'any passat i hi ha hagut la sentència enguany i li han donat carabasses Sra. Rosselló. I també presenta una queixa davant..., perquè vostè s'havia preparat aquesta intervenció pel dia que vengués la Llei d'avaluació d'impacte ambiental, un recurs en el Superior, una altra demanda davant la Unió Europea, el recurs pel tema dels promotors, li donen carabasses i diuen que és perfecte que hi

participen, recurs, queixa davant la Unió Europea i la Unió Europea li diu que allò que estan fent aquesta gent està bé. Sra. Rosselló, no n'endevina ni una! L'únic que volen és llevar-nos, vostè li diu "màrqueting verd". No, no, veritats com punys Sra. Rosselló! Veritats com punys respecte l'avaluació d'impacte ambiental d'allò que ha fet aquest Govern. Miri si hi ha veritats com punys que ni el GOB, que moltes vegades no ve ni a les comissions, ha pogut dir després de tres anys i de tants de projectes, que la Comissió Balear de Medi Ambient, els seus tècnics no fan la feina que els pertoca. No duim dos dies de Govern, duim més de tres anys de Govern, jo fins i tot duc tres anys i tres dies i quan acabi avui quatre.

I no hi ha cap queixa en aquest sentit i quan tothom crucificava la Comissió Balear de Medi Ambient en el tema de l'ampliació del port de s'Estanyol, no, no, tan el comitè Xarxa Natura 2000, com la Comissió Balear de Medi Ambient han fet prevaler allò que el President Jaume Matas va manar el primer dia, que se compleixi la legalitat en tot el tema d'avaluació, com no podia ser d'altra manera. No va passar el mateix en l'ampliació del port de la Colònia de Sant Pere Sra. Rosselló, vostè va deixar continuar les obres quan vostè ja havia aprovat el LIC per Consell de Govern de la badia d'Alcúdia, Artà, Muro i Santa Margalida. I vostè segurament ni sap què li acab de dir, però ho va aprovar la seva Comissió Balear de Medi Ambient. De què anam aquí! No grati, perquè si grata en tenc un paner de coses i no estic per anar enrera, estic per anar endavant amb aquesta llei. Però no suportarem segons quines coses en tema de sostenibilitat en aquesta terra. Resulta que 6 quilòmetres de carretera a Eivissa és que s'està acabant Eivissa, resulta que una autovia de Palma fins a Sa Pobla s'està acabant Mallorca. No, no, tot està en avaluació d'impacte ambiental com pertoca i mesures correctores com pertocuen. Sí, sí, són 4 que intenten tenir un espai d'una cadira per al final mentint la gent de què no s'està fent les coses en avaluació d'impacte ambiental com pertoca. No ho consentirem, per això estam aquí i ens paguen.

Quart i acab Sr. President, perquè sé que m'he allargat, a l'hora d'elaborar el present projecte de llei varem haver de fer front a un problema realment complex, quin tractament havíem de donar als plans i programes que ja estaven tramitant la seva avaluació d'impacte ambiental. I aquí entren els 67 ajuntaments de les Illes Balears, de tots els colors i en peticions de tots colors perquè resollem els mateixos problemes. És bo de fer culpar els del Partit Popular de segons quins temes, vius! Quin tractament havíem de donar. I via esmena pel Grup Parlamentari Popular hem optat per introduir una esmena, una disposició addicional transitòria al text normatiu, en virtut del qual es determina en el cas dels plans i programes que es troben en aquesta situació, s'optarà per aprofitar al màxim les gestions ja fetes en el procediment d'avaluació iniciat a fi de no haver de començar de bell nou tot el procés des de zero. És un poc el que em demanen els ajuntaments de Menorca i tenen raó. És sens dubte, en opinió nostra, la solució més lògica i menys traumàtica, ja que no trenca la dinàmica avaluadora ja iniciada i per tant, agilitar el procés sense perjudicar ningú. Creim que és una mesura adequada i raonable per cercar l'optimització de la feina feta i evitar elements de ralentització que no beneficien a ningú sobre la base dels principis legals de conservació d'actes i tràmits.

El projecte d'avaluació d'impacte ambiental estratègica que hem presentat en aquesta cambra per al seu debat i eventual aprovació no pretén ser senyores i senyors diputats més que una eina eficaç, àgil i operativa, dirigida a normalitzar els processos d'estudi i correcció dels possibles impactes de caràcter mediambiental que se puguin derivar de l'activitat humana de la nostra comunitat. Ni és, ni vol ser un instrument purament (...), sinó que aspira a adaptar la doctrina estatal i europea en matèria d'avaluació d'impacte ambiental i al mateix temps permet visualitzar la filosofia d'un projecte polític, que sense deixar de costat la seva inspiració liberal, té la voluntat de regular des de criteris de rigor i responsabilitat la funció dels poders públics en aquest àmbit.

Per últim vull manifestar la predisposició del Govern per consensuar al màxim les esmenes parcials presentades pels grups polítics de l'oposició. Aquesta llei és més important per als 67 ajuntaments que per als governs de Mallorca, Eivissa i Formentera, o de Menorca, o per al Govern balear. Aquesta llei, aquest instrument a nosaltres ens servirà per dir-nos quatre beneïtures, però els 67 ajuntaments de tots els colors polítics els ha de servir per garantir la sostenibilitat dels seus actes, dels seus projectes en els seus municipis. Intentarem, com hem fet a la LECO, o a la Llei de caça tenir un tarannà obert a més no poder per intentar negociar. No tenim més marc que la directiva europea, la llei estatal, no volem sortir d'aquest, llevat d'aquella premissa que els dit, de temes com hospitals, escoles no importaria passessin avaluació d'impacte ambiental amb la normativa europea i la normativa estatal i en canvi nosaltres ho volem passar, les passam i les passarem.

Res més, moltíssimes gràcies, sé que és un *tostón* tot això, però això és la garantia de què els projectes, com ha fet aquest Govern durant aquesta legislatura, siguin sostenibles per a les noves generacions en aquesta terra.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. El Sr. Font està molt encès, com sempre, perquè té moltes ganes de dir-me no sé quantes coses a mi, però jo li diria que no hi ha per tant. Jo crec que estam parlant d'una Llei d'avaluació d'impacte ambiental que no és la panacea dels temes ambientals, és un procediment obligatori, per tant, el Govern no està fent res que no sigui obligatori, d'obligat compliment, tanta sort que tenim directives europees! Tanta sort que aquestes directives europees fan que els governs centrals i autonòmics els hagin d'aplicar. I per tant, no estan fent res de l'altre món. A més, li he de recordar que aquest procediment d'avaluació d'impacte ambiental és un procediment que depèn molt, efectivament, de qui després l'empra.

Jo li he dit d'una manera molt clara que vostès han intentat, perquè no els queda més remei, ja dic que és obligatori, intentar

crear o fer una llei tan embullada i tan confusa que després hi pugui haver una interpretació en funció de qui l'aplica. Per això nosaltres creim que l'han de tornar mirar, l'haurien de tornar revisar. Ara bé, la Comissió Balear de Medi Ambient des de què va començar la legislatura li he de dir Sr. Font que la gran majoria de projectes que han passat per aquesta comissió els han donat el vist i plau. Per tant, en aquest moment per al Partit Popular l'avaluació d'impacte ambiental és senzillament poder-los dir als ciutadans que han seguit un procediment, però que evidentment no hi ha hagut cap moment que hagin dit per exemple que sí, que una autopista pot tenir uns impactes ambientals tan importants perquè no se dugui a terme. Això no ho han fet, sempre han dit que sí, però direm quatre coses així i quedarem bé i podrem fer aquest màrqueting de polítiques verdes que res tenen a veure en la protecció del medi ambient. Per tant, vostès senzillament estan parlant d'aquest procediment i com dic, vostès ho fan d'una manera que encara a sobre intenten venir aquí i dir-nos no sé què. Jo crec que amb això ens hauríem de calmar una mica.

Molt puntualment. Aquesta llei arriba tard, li torn dir, arriba tard perquè la directiva de plans i programes era d'obligat compliment des del 2004, perquè la llei estatal estava ja presentada quan vostès varen iniciar la tramitació en aquest Parlament. Li he de recordar molt breument que el Pla Territorial de Menorca sí que té una avaluació d'impacte ambiental i va passar fins i tot per la Comissió Balear de Medi Ambient en temps del pacte, va passar i per què? No només perquè hi havia aquesta directiva, sinó també perquè les DOT ja marcaven que era necessària una avaluació d'impacte ambiental. Per tant, no han fet cap cosa de l'altre món, estam parlant senzillament d'un procediment que convé que se legisli de la manera més clara possible.

En segon lloc, miri la llei no se va aprovar, la llei que va dur el pacte, si vol ho recordam, perquè el PP i UM varen votar en contra, així de clar, per això no se va aprovar. El Decret del 86, ningú li ha dit, tot el contrari i si vostè cerca en el *Diari de Sessions* jo mateixa ho he dit en reiterades ocasions, és un bon decret. Al PP del 86 se veu que el tema del medi ambient li era més interessant i efectivament era pioner a tot Espanya i això ho hem dit aquí, en aquest plenari i a mi no me cauen els anells per dir-ho, és així. Era la primera vegada que s'admetia que a un pla general, o a una actuació concreta com vostè ha dit, l'Hospital de Son Espases, etcètera, hagués de passar per la Comissió Balear de Medi Ambient. Per tant, era un tema positiu, però d'això vostè no sé per què ha de fer aquí... i tirant tant. És a dir, és un tema positiu, hi estam d'acord, però no sé per què ara precisament aquesta llei fa qualque cosa diferent de la que ja teníem a través d'aquest decret.

A part li he de dir també que vostè Sr. Font, el primer que va fer quan va entrar com a conseller de Medi Ambient va ser modificar aquest decret en dues línies i no va ser dur el decret als tribunals, vostè el va modificar en dues línies fonamentals. Primer, donar només opció i participació al promotor. Sr. Font, m'escolti un segon per favor! Crec que és important. Jo no he dit mai que no hagués de participar un promotor a un comitè tècnic, al contrari és positiu, vostè mateix ho ha dit, però no només el promotor, també els ciutadans que poden estar afectats, organitzacions que d'alguna manera defensen un bé públic com el medi ambient. I en aquest sentit és per això que

li he dit i li torn repetir, que en aquesta llei queda molt clar que el promotor hi participarà, però no queda clar que hi puguin participar els ciutadans.

En segon lloc, què demanam, o què plantejam nosaltres que no plantegi aquesta llei? Que la participació pública de la qual diu molt clarament la directiva que és un eix fonamental la participació del públic perquè hi ha molta gent implicada quan se du endavant un projecte, un pla o programa, pugui participar. Nosaltres només veim que hi ha una publicació en el BOIB, a la qual nosaltres demanam a través d'esmenes que hi hagi una notificació concreta a la gent que estigui afectada. I per altra banda no veim massa cosa més. Per tant, nosaltres plantejam i li tornam dir, que complint aquesta normativa s'augmentin les possibilitats de participació.

Per això i acab, nosaltres no volem entrar en determinades qüestions polítiques d'entendre els temes ambientals, perquè evidentment no ens posarem d'acord. Nosaltres el que volem és que si se du una Llei d'avaluació d'impacte ambiental, li torn repetir, és obligatòria i s'ha de complir. Per tant, és important tenir aquest procediment, però que no és tot el món, perquè en aquest moment, ja li dic, els projectes que passen per la Comissió Balear de Medi Ambient, tots, són positius, només tenen algunes qüestions puntuals, que ja són bones, però mai han dit que no, o que jo sàpiga, a cap projecte. I per tant, com a procediment entenem que si és més clar serà millor a l'hora de plantejar i dur endavant aquestes avaluacions d'impacte ambiental. El que sí li hem de dir i evidentment no podem estar mai d'acord, no amb vostè Sr. Font, perquè no és vostè, sinó el Govern del Sr. Matas, que no ens vulgui fer creure a nosaltres que en aquesta legislatura no s'ha destruït el territori i aquestes illes. No ens faci creure això, perquè se veu que tenim una idea...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Rosselló acabi per favor.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

...molt diferent a la que tenen vostès.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER DE MEDI AMBIENT (Jaume Font i Barceló):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Rosselló, no estic encès, vostè no m'ha vist mai encès a mi, perquè normalment no m'han vist mai encès, m'han pogut veure vehement, però sobretot me veuen implicat i sent responsable de les coses que faig. Jo som així, no som com vostè que tira la pedra i amaga la mà. No som com vostè, som distints, tal vegada vostè és millor que jo, però som distints. Jo no li dic una altra cosa. Però jo les coses les agaf seriosament, què vol que li digui? I pateix quan les coses no surten, sigui de qui sigui i ja tenc 44 anys, en faré 45 el mes que ve. No m'he

de donar a conèixer, tenc els meus errors i les meves errades dins la meua vida. Vostè és perfecte, vostè és perfecte.

Miri, s'ha contradit, en un moment donat ha dit: "tanta sort que tenim les directives europees d'avaluació d'impacte ambiental" i 2 minuts i 45 segons més tard ha lloat el decret del 86. No pot ser estar a missa i repicar. Primer m'acusa de què el que ens salva són les directives europees i després diu que el decret del 86 és fantàstic. Com a mínim coherència, crec que amb el que cobram podem tenir coherència, així de clar. I el decret del 86 Sra. Rosselló el va fer el Partit Popular, un Govern del Partit Popular, clar. I la Llei d'avaluació d'impacte ambiental la farà i la proposada un Govern del Partit Popular, m'agradaria que no només fos del Partit Popular sinó que fos de tots els partits que estan en aquest arc parlamentari. Així de clar!

Els projectes que han passat per la comissió tots han estat aprovats. Miri Sra. Rosselló, qui més qui manco va patir la Comissió Balear de Medi Ambient la passada legislatura, que tenia un plantejament de rebuig i que no era per això que va ser creada. La comissió és un òrgan que vostè sol·licita participació perquè miri d'entendre-se amb la gent. I jo li puc dir que la Comissió Balear de Medi Ambient projecte que no complia, projecte que ha hagut de fer les modificacions per complir allò que els tècnics han sol·licitat que havien de complir. I el projecte, com li he dit jo, del tema de s'Estanyol no era possible i no tenia ni rectificació i se va tornar enrera. Les carreteres, que a vostè la posen històrica, això sí és histerisme, o la incineradora fa un parell d'anys i després va ser la cap d'ella i ara ja no li produeix tanta d'histèria, no sé quin tipus de canvis haurà fet dins vostè mateixa. Han passat les avaluacions d'impacte ambiental corresponents, així com pertoca. Repetesc, ha tenguut una oportunitat estratègica, com la llei, la seva darrera intervenció aquí, de culpar d'un sol projecte que li he reptat a l'altra intervenció, un sol projecte que no estigués ben fet.

La Comissió de Medi Ambient de cap país, ni de cap regió té vocació de prohibir, té vocació de corregir, té vocació de què el projecte que surti sigui sostenible i si te presenten un projecte per fer un hotel enmig de la Plaça de Cort, lògicament dir aquí no és possible perquè el planejament no ho permet. Però si presenten fer un projecte d'un centre de dia a un terreny de qualsevol ajuntament, dels 67, un equipament sociosanitari, no pot dir que no. O si el Pla de carreteres contempla que hi pot haver una carretera, maldament vostè vulgui dir que no, hi ha una llei que diu que hi pot ser. Que vostè vol anar en contra de la llei, ja ho sé que hi vol anar i abans de fugir li ho demostraré. Per tant, crec que tot està dit, jo diria quatre coses més, però ho deixaré. Crec que el que hem de fer és que la llei avanci i mirar de què la llei surti quan abans millor.

Però una i una altra vegada ha estat dient en aquesta tribuna avui sobre la participació dels ciutadans. Nosaltres la modificació del decret del 86, la vàrem fer el 2004, no dóna tan sols participació als promotors. És que és molt greu que tu tenguis un projecte dins la conselleria, el comitè tècnic allà on estan representades les entitats ciutadanes, tècnics i tots. Que pugui venir l'ajuntament i aquell que fa el projecte no el feim venir, aquell que l'ha de corregir, aquell que en segons quins casos li hem de llegir la cartilla de com ho ha de fer, no el

podíem entrar. Però és que també se va corregir per donar participació als ajuntaments, que representen els seus ciutadans a cada municipi. I vostè ho va recórrer i com li he dit el Tribunal Superior de Justícia li va donar carabasses, li ha dit que està ben fet. I va recórrer les exoneracions i la Unió Europea li va tornar donar carabasses, li ha dit que estava ben feta i li ha arxivat la seva denúncia. És això que ha de saber el poble de les Illes Balears, que vostè el que diu als mitjans de comunicació després li han tirat enterra els jutjats i la Unió Europea.

Acab. Diu: "no hem d'amagar les coses als ciutadans". Sra. Rosselló, vostè és capaç de dir que no hem d'amagar quan vostè va ser capaç de fer una proposta a un Consell de Govern, d'aprovació de LIC i ZEPa a les Illes Balears amb un acord que deia que s'havien de publicar i donar audiència a tots els ciutadans que tal vegada d'aquesta manera la Presidenta del Consell de Menorca no tendria el problema que té amb Es Milà. I no ho va publicar, va fugir de la conselleria i va estar dos anys i mig. Vostè ve a donar-me lliçons d'això. Sra. Rosselló, responsabilitat, responsabilitat.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Conseller. Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, si vol intervenir. Sra. Vadell?

LA SRA. VADELL I FERRER:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. El Grup PSM-Entesa Nacionalista evidentment no ha presentat esmena a la totalitat per dos motius ben clars, un d'ells és perquè és una llei necessària, entenem que és una llei molt necessària. I la segona és perquè també entenem i confiam que en el procés de tramitació i en els tràmits de ponència i comissió se podran millorar les mancances que trobam que tenen. No és per una qüestió de no donar suport, o donar suport a la diputada d'Esquerra Unida i Els Verds, sinó que entenem perfectament els motius pels quals la diputada ha presentat aquesta esmena a la totalitat. Aquesta llei ve amb molts de mesos de retard, segons el que hagués pogut ser.

La Sra. Rosselló ha recordat que la passada legislatura ja haguéssim pogut tenir una llei d'avaluació d'impacte ambiental, i la pinça PP-UM no la va deixar passar el darrer dia del plenari, la qual cosa és molt lamentable. I dins la seva línia varen insistir aquesta legislatura presentant una proposta de projecte de llei perquè poguéssim tenir una llei d'avaluació d'impacte ambiental perquè, precisament, hi havia dins la cartera una sèrie de plans i programes que haurien d'haver passat aquesta avaluació d'impacte ambiental i perquè no teníem la norma aprovada, no varen poder estar. Per tant, entenem i compartim la motivació de la diputada d'Esquerra Unida i Els Verds per la qual ha presentat aquesta esmena a la totalitat.

Es veu que aquest tema no era molt prioritari per al Govern perquè ha hagut d'estar tres anys a presentar-lo, i nosaltres

enténem que tots aquests plans i totes aquestes infraestructures que s'han fet durant aquests tres anys de legislatura haguessin pogut passar perfectament o hagués estat necessari que passassin aquesta avaluació d'impacte ambiental.

Entenem que una llei com la que avui debatem s'hauria de basar en tres criteris que són els fonamentals: la prevenció, la transparència i la participació. Aquests principis s'entreueuen en aquesta llei, però són bastant millorables segons el nostre criteri. Té bastants mancances i és millorable en aquest sentit. Pel que fa a la prevenció, l'objectiu ha de ser evitar o corregir els defectes, però en el moment de prendre decisions, a les fases anteriors als projectes i garantir que les repercussions previsibles sobre el medi ambient d'aquestes actuacions derivades es tinguin en compte abans i durant la presentació i la tramitació dels plans i els programes, i també que hi hagi un control continu d'aquesta avaluació.

Entenem, i així hauria de ser, que aquests processos, i em sembla que ja hi ha fet esment la diputada que m'ha precedit, no han de servir com a justificació, no han de ser una justificació per aprovar-ho tot, sinó que han de ser un instrument per garantir un desenvolupament sostenible i durador i que els efectes negatius sobre el medi ambient es puguin reduir al màxim i es puguin aportar solucions sostenibles eficaces i eficients.

Quant a la transparència i participació ciutadana, aquesta llei diu el que ha de dir, que és que els acords s'han de publicar al butlletí oficial, nosaltres creim que s'hauria de donar més participació i utilitzar les noves tecnologies, i ja que el projecte de llei del sòl ja diu que s'han de publicar a les pàgines web dels ajuntaments i de les institucions, creim que també s'hauria de donar opció a tots els ciutadans per poder tenir aquesta informació amb molta més facilitat de la que s'obté segons aquesta llei.

Creim que els criteris haurien de ser una mica més rigorosos quant a l'adaptació a les directives europees, de fet, un dels punts claus de les directives europees remarquen que per contribuir a una major transparència en el procés decisor i amb la finalitat de garantir que la informació presentada per l'avaluació d'impacte ambiental sigui exhaustiva i fidedigna, és necessari que el públic sigui consultat abans i durant l'avaluació dels plans i programes, i l'administració ha de prendre les mesures necessàries perquè el públic estigui informat per poder manifestar la seva opinió. Aquí creim que s'hauria d'insistir i sobretot en la fase de ponència i comissió, hauríem d'anar millorant aquests aspectes d'informació pública. Creim que les mesures que preveu el projecte de llei són totalment insuficients en aquest aspecte i només preveuen una sola exposició pública.

Les consultes prèvies són opcionals, s'ha de dir que són opcional i a criteri de l'òrgan ambiental, veim massa sovint que al projecte de llei es repeteix la paraula "podrà" o "si s'escau", en temes que nosaltres creim que haurien de ser d'obligat compliment, però veim en molts d'aspectes que són opcionals. També voldríem esmentar que hi ha alguns dels procediments, sobretot a la fase inicial i final, que són complicats i confusos i que també s'haurien de millorar.

I un altre aspecte a destacar és que en el cas de resolució de discrepàncies, hi ha un vot de qualitat, que és el que preval sobre totes les discrepàncies que hi pugui haver en la declaració d'impacte ambiental o en la necessitat d'avaluar l'impacte ambiental a unes determinades infraestructures o plans i programes, que donen el vot de qualitat a l'òrgan substantiu, i creim que hi hauria d'haver alguna cosa més que definís quin ha de ser el criteri tècnic que ha de prevaler per damunt de qualsevol criteri polític i que, naturalment, ha de prevaler la prevenció i la protecció del medi ambient damunt totes les altres qüestions.

Creim que la llei és millorable, manca concreció, en alguns aspectes aquesta llei està molt desenvolupada, quasi quasi sembla un reglament, però en altres aspectes manca concreció i definició que creim que s'hauria de millorar. Per tant, nosaltres avui tampoc no votarem, perquè creim que el procediment que s'ha seguit per convocar aquests plenaris no és l'adequat, ja ho hem repetit una i una altra vegada en el plenari passat i en aquest, i ho tornam a repetir, però creim que aquesta llei per necessària s'hauria d'haver fet molt abans i creim que es pot millorar i, sobretot, confiam que el Partit Popular estigui obert a les aportacions que hem fet amb les esmenes parcials i pugui sortir un document que beneficiï, sobretot, el medi ambient.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vadell. Altres grups que vulguin intervenir a favor o en contra? Sra. Vinent.

LA SRA. VINENT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats, primer de tot agrair el to de les intervencions dels que m'han precedit, la Sra. Rosselló ha vingut avui més tranquil·la que altres vegades, no sé si és perquè és més de matinet avui, però jo crec que continua erra que erra dient disbarats que el conseller li ha demostrat amb papers que, la veritat, no són del tot correcte.

I, Sr. Font, jo crec que vostè encès no hi està gens, crec que està entusiasmat, entusiasmat és la paraula adequada, perquè la feina surt i dona resposta i fruit al que els ciutadans demanen, per tant, els ciutadans de les nostres illes agraeixen d'entusiasme que vostè posa a les seves intervencions i a la seva feina.

El gran debat d'aquesta nova llei era si realment interessava a l'administració autonòmica sotmetre a avaluació d'impacte ambiental estratègica tots els planejaments o només alguns casos. Per açò, aquest nou text suposa en aquest sentit un avanç important pel que fa a assumir els objectius que inspiren tant la norma bàsica estatal com la directiva comunitària sobre avaluació d'impacte ambiental.

No hi ha, com ha dit vostè, Sr. Conseller, cap passa enrera, sinó més bé un aprofundiment en els processos d'avaluació ambiental estratègica i, per tant suposa una millora en el panorama normatiu de les nostres illes sobre aquesta matèria.

Jo crec que de retard no en duim gens, per una banda aquí tots els de l'oposició demanen que no es facin els plens i diuen que duim aquesta llei amb retard, per tant no s'entén, la volen encara retardar més?, crec que el temps en què ho feim i les passes que hem seguit, sota el nostre punt de vista, per a l'elaboració d'aquesta llei, són els adequats. De fet, aquest projecte de llei s'ha presentat en aquesta cambra quan la tramitació de la llei bàsica estatal estava ja avançada i per tant el Govern ja havia pogut tenir coneixement de tota la filosofia que inspirava la norma estatal, per tant si l'haguéssim presentat abans, tal vegada avui l'hauríem de refer tota. Per tant, jo crec que les passes i el *tempo* en què s'ha fet aquesta llei són correctíssims. Per no incórrer en plantejaments diferents o fins i tot antagonics, perquè si, com he dit, la llei hagués estat diferent a l'estat ho haguéssim hagut de revisar en profunditat. Hem intentat evitar açò i per aquest motiu la llei arriba en aquest precís moment. Tot i així, la majoria de les esmenes presentades pel Grup Parlamentari Popular al projecte de llei responen, precisament, a la necessitat s'ajustar la nova llei a les exigències d'aquesta norma bàsica estatal. S'ha actuat amb rigor i a partir del mes de juliol del 2004 quan va entrar la directiva europea en vigor, s'ha anat avançant en relació amb una llei respectuosa amb les disposicions estatals i comunitàries i que entenem que arriba ara, com he dit, en el moment adequat.

Aquesta nova llei també és especialment respectuosa amb la participació ciutadana perquè dóna l'oportunitat a l'opinió pública dins els processos d'avaluació d'impacte ambiental. L'article 88.3 regula aquesta participació que, si bé mai no respondrà als criteris assemblearis, de la cosa pública, sí que perfilarà l'abast i les modalitats per garantir l'esmentada participació ciutadana en els processos d'avaluació.

La llei que ha presentat el Govern de les Illes Balears convertirà la nostra comunitat en la primera que exigirà una certificació d'un auditor ambiental que garanteixi el compliment de les mesures correctores, protectores i compensatòries incorporades a l'avaluació d'impacte ambiental, tal com ho preveu l'article 54 de la llei, una certificació sense la qual no es concedirà el preceptiu final d'obra del projecte en qüestió.

Una important novetat a destacar de la nova llei és la prestació ambiental substitutòria, ja que, en cas d'infracció, a més de restituir el projecte a la situació anterior, les multes poden ser no només econòmiques sinó també podran ser substituïdes per actuacions vinculades a una millora del medi ambient, per exemple reforestacions i altres tipus d'actuacions vinculades amb aquest aspecte. Amb aquesta mesura el que volem deixar clar és que no es persegueix un final únicament recaptatori, sinó intervenir realment a favor del medi ambient mitjançant iniciatives positives que permetin visualitzar la finalitat correctora de la norma.

La llei és oportuna, com he dit abans, arriba al moment adequat i permet adaptar a la realitat de les nostres Illes Balears els principis que inspiren tant la normativa bàsica estatal com la directiva europea.

Per una altra banda, estam oberts a debatre, com sempre ho hem fet des de la Conselleria de Medi Ambient i des de totes

les conselleries, les esmenes que impliquin una millora del contingut de la norma, des de criteris de racionalitat i cercar en tot moment el màxim consens possible per a una llei que, en la nostra opinió, és fonamental a l'hora d'avaluar, controlar, corregir l'impacte de les actuacions sobre el nostre entorn natural.

Per acabar ja, només vull concloure dient que per al Grup Parlamentari Popular, aquesta llei és una llei moderna, ambiciosa, adaptada a les normatives estatals i europees i realista. No ens estranya que estigui confusa la Sra. Rosselló perquè el seu discurs ja està obsolet, de fet la gent ja no els creu, ara la gent ha vist, els nostres ciutadans, qui fa feina vertaderament, qui gestiona amb eficàcia, que és, sense cap dubte, el Partit Popular i el conseller, en aquest cas, de Medi Ambient.

En el ple de dia 7 de febrer va presentar la Sra. Rosselló la llei que no va poder aprovar quan governava, perquè ni els seus, com ha dit el Sr. Conseller, hi varen donar suport, que és ben trist, i jo li record que UM, abans, havia pactat amb vostè, per tant si vostès entre vostès no es rallaven i no li van votar, alguna cosa va fallar en el pacte de govern.

I, per acabar, l'únic que vull dir és que, vertaderament, nosaltres amb aquesta llei el que volem és, com ha dit el conseller, fonamentalment simplificar el procediment, volem fugir de la paperassa que tal vegada a la Sra. Rosselló li agrada molt, però la gent i els ciutadans no la volen i nosaltres tampoc, incorporar l'àmbit de debat amb la participació ciutadana, transposició rigorosa dels principis que inspiren la llei estatal i la comunitària amb la nostra i regular raonablement i no traumàticament els projectes que ja havien iniciat el seu procés d'avaluació d'impacte ambiental.

Res més. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Vinent. Sra. Rosselló, en torn de rèplica.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Breument perquè ja s'han dit moltes coses. Només dir d'una manera molt clara als senyors del Partit Popular, que es veu que insisteixen i insisteixen en el mateix, que jo no sé si és que no se n'han assabentat. A veure, la llei que va dur el govern del pacte en aquest plenari qui no li va donar suport varen ser vostès, des del Partit Popular, i Unió Mallorquina. Per tant, precisament Unió Mallorquina, el Partit Popular no varen permetre que en aquell moment aquesta comunitat disposàs d'una llei d'avaluació d'impacte ambiental, és així de clar. I com que resulta que ho volen fer vostès, ja dic, si tanta pressa tenien que ens han fet venir fins i tot a unes sessions il·legals, ja els ho hem dit, ara no vinguin a dir que hi va haver un moment molt clau en què s'hagués pogut aprovar.

En segon lloc, no han fet ni fan cap ou de tres vermells, és com si vostès ara aquí fessin no sé què amb aquesta llei, li torn a repetir, és obligatòria, bé, la llei, la llei no, el compliment de la directiva, l'únic que fan és que la intenten vestir, i li ho torn a repetir, de tanta ambigüitat i evidentment vostè, Sra. Vinent,

que m'ha dit, si vol simplificar, aquesta llei el que fa menys és simplificar, embullar que és gros, 24 definicions, això a una llei que vol ser clara, concreta, a un procediment, precisament el que ha de fer és només posar el just i necessari perquè ho entengui tothom que ho ha d'aplicar, i vostès fan tot el contrari, fan una llei absolutament difícilíssima, amb una quantitat d'ambigüitats que, evidentment, el que fa, com li dic, és per a vostès un tràmit per poder dir que han passat una avaluació d'impacte ambiental, l'han passada, han fet els tràmits, ara, evidentment, tots els projectes els aprovaran, ho faran i continuaran tractant el medi ambient com un tema absolutament menor, això és el que nosaltres veim i el que ens preocupa. I no només ens preocupa a nosaltres, preocupa a Europa, a Europa en aquest moment o a la Unió Europea s'està plantejant modificar aquestes directives perquè veuen que desgraciadament determinats governs les agafen com un pur tràmit, però no realment per protegir el medi ambient, sinó per protegir qui fa el projecte i qui fa el pla i, per tant, d'alguna forma, que es continuïn fent malbé els nostres recursos, però que es digui que s'ha complert purament el tràmit.

Per tant, jo crec que hem de posar les coses al seu punt, jo he intentat explicar, evidentment no tenim la mateixa opinió, per això som a llocs diferents, que aquesta llei, com dic, és massa poc concreta, és ambigua, i per aquesta raó crec i considerem i hem presentat aquesta esmena a la totalitat, també li he de dir que hem presentat pràcticament esmenes a tots els articles, per tant també intentarem que hi pugui haver una millora d'aquesta llei, perquè creim que el que s'ha de fer és simplificar-la, i això és el que nosaltres plantejам.

Per acabar, miri, el tema de la participació no és un tema ..., bé, a part de l'opinió que tenguí respecte de mi, que evidentment sé que no és molt bona, no és una qüestió d'opinió personal, és una qüestió que és clara i definida a la directiva, un dels pilars d'aquestes directives és donar opció a la participació de la ciutadania, i precisament els governs han de cercar quins mecanismes són els més adequats, el que ha agafat aquesta llei, per a nosaltres, és insuficient, ha agafat només la publicació al BOIB, perquè tota la resta queda a l'aire, "si va bé", "ja ho veurem", i, per tant, nosaltres considerem que s'ha de concretar el sistema, nosaltres en proposam un, que supòs que no els anirà bé, que és el mateix que hi havia a la llei que va aprovar el pacte, però nosaltres considerem que els ciutadans han de participar molt més i no anam en contra de la participació que pugui tenir el promotor.

Per tant, crec que no vull dir res més, només una puntualització, perquè veig que també hi ha una desinformació, el decret del 86 va ser posterior a la directiva del 85, que és la directiva de projectes, no és que ningú hagi fet aquí més enllà d'intentar aplicar la llei.

Per acabar, creim que la llei d'avaluació d'impacte ambiental és un procediment important, i gràcies que hi ha directives europees que fan que aquests procediments s'hagin de dur a terme, però considerem que la manera d'aplicar-lo en aquesta llei autonòmica és absolutament insuficient i no assegura que el nostre medi ambient estigui millor avaluat. Per això plantejам que es torni a reconsiderar el tema i que, sobretot, com dic, s'intenti fer una llei que sigui clara, concisa i que permeti una bona aplicació sobretot per al benefici que

també a vostès els preocupa, veig, i molt, del medi ambient que nosaltres entenem que està bastant malmenat a les Illes Balears. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Rosselló. En torn de contrarèplica? PSM, si vol intervenir? Grup Parlamentari Popular?

LA SRA. VINENT I BARCELÓ:

Gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Només una pinzelladeta per acabar aquest tema de la llei d'avaluació d'impacte ambiental. Abans m'he oblidat de dir-los que es nota que tal vegada la seva llei ja no la coneixen, perquè fins i tot pel que ha fet referència la Sra. Vadell, a l'article 36, competència, diu exactament el mateix que diu la nostra, en el tema que correspon, en aquest cas, a "la competència per adoptar la declaració definitiva correspon al Govern de les Illes Balears o al Ple del consell insular en funció que si la competència ...", és idèntic, idèntic. Per tant, tenen una confusió o bé és que la seva llei tampoc no els agradava abans.

Per acabar, només li vull dir, Sra. Rosselló, que vostè em dona la raó, no es varen entendre amb UM i, per tant, la llei no és culpa nostra que no s'aprovàs. Vostès tenien un pacte tots junts i no ho van aclarir.

També li vull comentar, perquè de vegades les coses són d'una manera que no són reals, vostè les diu d'una manera que no són reals. Miri, a Menorca es farà el desviament de Ferreries, es foradarà una muntanya, i aquí?, ni vostè ni cap partit d'esquerres no diu res de res, ara, açò sí, a Eivissa i a Mallorca, on hem fet sis quilòmetres i unes autovies que també necessitam a Menorca, fan una revolució. Açò fa pena, Sra. Rosselló, perquè vostè diu que tenen una idea diferent del que ha de ser la nostra comunitat, les nostres illes, el nostre ambient i la nostra destrucció del territori. Miri, a tots, ... menys a Menorca, dirà vostè, a vostè no li interessa Menorca, per què, perquè hi governa la gent que vostè considera dels seus. Per tant, açò és una hipocresia i una demagògica, nosaltres creim que les carreteres són necessàries a Menorca, a Eivissa i a Mallorca, per tant, res més no li he de dir, només vull aclarir açò i que tots els ciutadans necessitam el mateix, si allà es necessiten unes carreteres, aquí i a Eivissa també tenen el mateix dret.

Gràcies.

(Aldarull a la sala)

EL SR. PRESIDENT:

Per fixar posicions té la paraula el Sr. Andreu Crespí.

EL SR. Crespí I PLAZA:

Gràcies, Sr. President. He demanat intervenir en aquest torn de fixació de posicions perquè és el que farem en aquest plenari, atesa la situació d'excepcionalitat parlamentària en què ens veim, és a dir, simplement manifestarem la nostra posició en relació amb el que debatem, però no exercirem el dret al vot.

Per tant, hem cregut que aquesta era la fórmula parlamentària més adequada i més idònia.

Davant una llei es tenen dues possibilitats, bé, se'n tenen tres, o bé es vota a favor i hi estàs a favor, hi està en contra i en aquest cas pot fer dues coses, pots fer una esmena a la totalitat i pots fer esmenes parcials si trobes que en el seu conjunt la llei pot funcionar encara que no hi estiguis totalment d'acord. Aquí hi havia un primer problema, i és que aquesta llei, que ha de complir una legislació bàsica estatal, es presenta en aquest parlament abans que la llei estatal, la Llei 9/2006, de 29 d'abril, fos aprovada; no obstant això, quan un llegeix la llei presentada en aquest parlament se'n tem de la lectura que s'ha tengut en compte, com a mínim, o un esborrany, o un avantprojecte o el projecte en el moment de presentar-se, s'haurien de cercar les dates per poder dir quin és el darrer paper que des d'aquí es pot haver tengut en compte. I un se'n tem perquè hi ha articles d'una i de l'altra llei que són exactament, literalment iguals, simplement estan traduïts.

No obstant això, també és cert que en el tràmit parlamentari d'una llei es poden produir modificacions substancials i, per tant, hi podria haver hagut la intenció de dir al Govern d'aquestes illes, miri, no entram en el tema, aquesta llei s'ha publicat després, per tant formalment retiri, no és que l'esmenem en la totalitat, però retiri-la i analitzin si aquesta llei compleix, s'adapta a la Llei 9/2006, que és una llei bàsica que, per cert, aprofitaré per dir que en ser una llei bàsica sobre determinats aspectes no intervé perquè també seria envair les competències de les comunitats autònomes, com hem vist en distintes sentències en temes mediambientals, en el darrer plenari en el tema d'espais naturals, envair les competències de les comunitats autònomes, per tant són les comunitats autònomes que han de legislar en altres aspectes, com la Unió Europea també fa el que li és propi. Per tant, cada llei s'ha d'analitzar en el que dóna de compliment de la legislació bàsica i en el que aplica unes polítiques pròpies de l'acció de govern a una comunitat autònoma que poden ser molt diferents.

A aquesta llei no hi hem presentat una esmena a la totalitat, però entenem, i no volem deslegitimar qui l'ha presentada perquè ha fet una valoració que li ha donat peu a, al marge de fer les esmenes, presentar una esmena a la totalitat, nosaltres vàrem pensar que si hi havia hagut una voluntat de transposar a la llei d'aquí parts del projecte estatal, encara no aprovat a les Corts Generals, no hi estaven inclosos, segurament a través de la possibilitat d'esmenes del grup parlamentari, aquells temes que podien quedar una mica dubtosos també serien transposats. Vàrem fer aquest vot de confiança al Govern que, en alguns aspectes nosaltres havíem de presentar les nostres esmenes simultàniament a què el Grup Popular presentava les seves, i en alguns aspectes, que nosaltres vàrem considerar que no s'acomplia, ho hem corregit i hi ha l'esmena, exactament igual, del Grup Popular que corregeix el mateix, per tant aquí hi ha hagut un error.

No obstant això, en relació amb el conjunt de la llei jo he de coincidir amb els dos diputats de l'oposició que és una llei molt complexa d'entendre per part del ciutadà, i tenint en compte un fet i és el fet que la Directiva europea i la transposició a la legislació espanyola donen una gran importància a la intervenció dels ciutadans, de manera individual o col·lectiva,

al control de l'impacte ambiental dels plans, programes i obres, el fet que la legislació sigui complexa i en qualque cas confosa fa que aquest objectiu no s'acompleixi, com a mínim en l'esperit. Tal vegada dirà, no, no, miri, és que està escrit, diu sí, però és mal d'entendre. Aquesta llei, i jo, una vegada que s'aprovi, crec que el Govern d'aquestes illes hauria de fer documents explicatius a la ciutadania de com això s'haurà d'aplicar, i documents ben fets; jo no vull negar que el Govern doni explicacions, però de vegades les dóna a l'inrevés, com era la senyalització del pas de Tramuntana a la carretera de Puigpunyent que posava la sortida quan entraves i l'entrada quan sorties, es veu que ho varen corregir aviat perquè no me varen donar temps a fer una pregunta al Sr. Font, quan entram, entram, i quan sortim, sortim, convé no enganyar la gent. Per tant, hi ha d'haver una clarificació perquè existeixi la possibilitat real d'intervenció dels ciutadans, que no sigui necessari comptar amb una assessoria jurídica per entendre on i com es pot fer aquesta intervenció. El control social del medi ambient és un objectiu de les directives europees i per aquí s'ha d'anar.

I jo no sé, evidentment no era la feina de l'oposició, intentar reorganitzar això, perquè hauria estat una esmena a la totalitat, amb text alternatiu, no varem creure que aquesta era la nostra, però realment no han encertat, per dir-ho d'una manera, perquè jo crec que la intel·ligència i la capacitat, no només del conseller, sinó del seu equip, que si s'haguessin esforçat a fer-ho clar ho haurien aconseguit, vull dir que aquí hi ha hagut una certa ..., és a dir, bé, ja està bé així.

En un aspecte que nosaltres hi estam radicalment en contra, i per això hi hem fet una esmena, és en els temes d'exoneració i excepcionalitat. Miri, queda aquí una porta excessivament oberta a la discrecionalitat, no de l'exoneració que la llei estatal ja la defineix, són aquells que són només de caire econòmic i que per tant no tenen res a veure damunt el medi ambient, perquè les monedes ni tan sols són de plom i no contaminen, com els perdigons, per tant, no passa això; i aquells altres que afecten la defensa. Fins i tot, jo no entenc per què s'han d'exonerar els que tenen a veure amb la defensa, perquè el fet de fer una avaluació d'impacte ambiental no vol dir que després no puguis fer allò que has de fer, no ho vol dir. Per tant, com a exoneracions les manco possibles; clar, però aquí llavors la llei introdueix una excepcionalitat, cosa que les lleis anteriors d'altres comunitats autònomes també ho tenen, però sense cap fixació de per quins elements es poden fer aquestes excepcionalitats. Nosaltres introduïm esmenes aquí, una a la supressió de l'excepcionalitat, que creim que seria l'adequat, fem una avaluació d'impacte ambiental sigui quina sigui l'obra o projecte o pla, ja veurem quins elements negatius pot tenir per al medi ambient i ja introduïrem els elements correctors o no, perquè al final l'autorització correspon al Govern de les Illes Balears. No veim la necessitat, però si en qualsevol cas es vol mantenir aquesta excepcionalitat, nosaltres entenem que només poden ser per obres del tipus d'emergència, per obres que la celeritat del procés no permet passes intermèdies, s'han de fer unes coses si la seguretat de les persones està en entredit.

Altres excepcionalitats, que no vol dir que llavors s'apliquin en absolut amb discrecionalitat, però ens fan pensar que la possibilitat hi es. I com que diuen que la millor manera de no

pecar és evitar la temptació, nosaltres suprimim, volem com a esmena suprimir les temptacions al Govern, perquè volem que no pequi.

S'hauria pogut aprofitar aquesta llei, a més, perquè en els annexes, per als diputats que no s'hagin llegit la llei, l'aplicació de determinats graus d'avaluació ambiental ve en funció d'uns determinats annexes que consideren determinats tipus d'actuacions. No és el mateix fer un pla territorial de l'illa de Mallorca que fer una caseta a un petit solar que, a més, està qualificat com a urbà, és evident; per tant, aquests annexes que van qualificant les coses altres comunitats autònomes els han adaptat molt més a la seva realitat, és a dir, no és el mateix treure un hectòmetre cúbic d'aigua a determinades zones d'Espanya que treure-lo aquí. Per tant, nosaltres creim que aquests annexes, com han fet altres comunitat, per exemple una comunitat que els té molt detallats és la de Madrid, per cert una llei feta pel Partit Popular, però en aquest aspecte dels annexes es fixa molt en les característiques del territori en el qual s'aplica; una hectàrea de pinar a Mallorca és molt, una hectàrea de pinar enmig de Castella i Lleó doncs segurament és absolutament irrellevant. Per tant, adaptar els annexes hauria estat una feina tècnica, purament tècnica, però que hauria pogut millorar la llei, nosaltres algunes, no totes evidentment, esmenes hem introduït al respecte.

Per tant, si bé nosaltres no hem presentat una esmena a la totalitat d'aquesta llei, entenem que aquesta era una opció no només possible sinó que fins i tot raonable, per tant nosaltres creim que la presentació d'aquesta esmena per part del Grup Esquerra Unida i Els Verds ha estat adequada.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Crespí.

Senyores i senyors diputats, si els sembla bé, passarem a la votació. Procedim a votar.

Cap vot a favor; 31 en contra; cap abstenció; per la qual cosa queden rebutjades.

Ara, senyores i senyors diputats, si els sembla bé, aquesta presidència proposa, d'acord amb els diferents portaveus dels grups parlamentaris, que ens aixequem drets i guardem un minut de silenci i mostrem la nostra solidaritat pels accidents del metro de València.

(Silenci a la sala)

Moltes gràcies.

II.1) Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 5262/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, al Projecte de llei RGE núm. 2992/06, de l'esport de les Illes Balears.

Passam al segon punt de l'ordre del dia, que són les esmenes a la totalitat, de devolució, presentades al Projecte de llei RGE núm. 2992/06, de l'esport de les Illes Balears, RGE

núm. 5262/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds; RGE núm. 5296/06, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, i RGE núm. 5393/06, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista.

Per defensar l'esmena del Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, té la paraula el Sr. Miquel Rosselló.

EL SR. ROSSELLÓ I DEL ROSAL:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Prenc la paraula per defensar l'esmena a la totalitat que el meu grup, Esquerra Unida i Els Verds, ha presentat a aquesta llei d'esports que avui ens du a plenari el Govern de les Illes Balears.

Mentiria si digués que el meu grup presenta aquesta esmena a la totalitat perquè té una discrepància fonamental i total amb la llei que es presenta, no és així. Consideram que dins aquesta llei hi ha tota una sèrie d'aspectes amb els quals coincidim i consideram adequats, però hi ha dos o tres grans temes que ens han duit a pensar que tenien suficient calat, suficient profunditat com per defensar una esmena a la totalitat. També estic disposat a reconèixer des d'aquesta tribuna que la línia divisòria entre presentar una esmena a la totalitat o presentar esmenes parcials de vegades és difícil de fer, de dibuixar, i que a qualche moment es pot pensar, es pot fer el camí de les esmenes parcials per millorar tots els aspectes que un considera que no són adequats.

Reconec que dins el meu grup, a l'hora d'analitzar la presentació o no d'aquesta esmena a la totalitat, hem valorat aquest tema, l'hem tengut present i al final vàrem optar per la presentació de l'esmena a la totalitat perquè ens permetia un debat global en plenari, que no és mai dolent, que afavoreix la claredat i el posicionament de tots els grups a l'hora de definir els aspectes més genèrics. Nosaltres creim que, dit això, i que dic, repetesc, que la llei té tota una sèrie d'articulats amb els quals nosaltres coincidim, ens trobam davant una llei excessivament genèrica, una llei que no aprofundeix tot allò que cal; que ja que s'opta per fer una llei de l'esport en aquests moments, s'ha desaprofitat una ocasió oportuna, una ocasió adequada per entrar a fons a tota una sèrie d'aspectes que queden fonamentalment enunciats, que queden tocats, que es plantegen però que no s'aprofita per entrar a concretar.

Tal vegada amb aquesta argumentació que faig en aquest moment, ja inicial, de preàmbul, de presentació de la meua esmena a la totalitat, ja podríem trobar un element de confrontació o de discrepància amb el Govern en la presentació d'aquesta llei, tal vegada resultarà, tal vegada existeix la possibilitat que, des de la formació política que jo represent, seria més partidari d'una llei més reglamentista, més intervencionista, que adopti, que entri més a fons en tota una sèrie de temes i que, des de l'opció que representa el partit que governa avui aquesta comunitat autònoma, es tengui una visió més laxa i menys reglamentista, tal vegada aquest és el fons de la qüestió; fins i tot estic reflexionant amb veu alta a l'hora de veure el per què hi ha aquests elements de discrepància.

De totes formes el que sí és evident és que davant un projecte de llei, que jo defineix d'excessivament genèric, que no aprofundeix suficient, etcètera, el que no veim de cap de les

maneres, al que no sabem com trobar-li l'argumentació és a la urgència, aquest sí que és un argument que evidentment no el trob enlloc; no sé com es pot argumentar de cap de les maneres i com es pot dur una llei d'aquestes característiques a un plenari extraordinari, a una sessió extraordinària, dient fins i tot disposats a crear un clima com el que s'ha creat en aquest Parlament, disposats a anar a un nivell de crispació no coneguda dins aquesta legislatura, posant en compromís tothom dins aquest Parlament, la veritat és que, probablement, per a altres lleis que veurem més endavant es podria cercar una justificació, es podria cercar el per què d'aquest tema -estic pensant en la llei de capitalitat, estic pensant en la llei d'administracions locals, estic pensant en altres-, però per a aquesta me permetran vostès i en absolut sense subvalorar la importància d'una llei d'esport ni la importància de la conselleria que l'ha feta, sense cap dubte aquesta no justifica de cap de les maneres aquesta urgència a la qual se'ns ha duit.

Tota llei d'esports hauria de partir amb absoluta claredat, no vull dir que no ho digui durant tota la llei, però, segons la nostra opinió, no és l'element que emmarca, no és frontispici de la llei el fet que s'ha de partir d'un fet, que és el dret de tot ciutadà a conèixer i practicar lliurement i voluntàriament l'esport amb condicions d'igualtat i sense discriminació de cap tipus. L'objectiu fonamental de la llei, la causa que fa que faci falta una llei d'aquestes característiques no és la necessitat de reglamentar l'administració, de regular com l'administració ha de fer polítiques de tota una sèrie, és partir del dret subjectiu del ciutadà a l'esport en aquest cas. Per tant, una llei que a nosaltres ens agradaria més una llei que no fos tant de caire assistencial, de reglamentar com funciona, com ha de funcionar la pràctica de l'esport i sobretot les polítiques de l'administració en relació amb l'esport, sinó partir més d'una llei garantista, d'una llei que parteix d'un dret reconegut clar i obertament.

Però en fi, entrem, continuem amb l'argumentació, ens trobam davant una llei, repetesc, que queda curta en molts d'aspectes, com anirem veient.

Una part important d'aquesta llei està destinada a regular l'activitat de les distintes administracions de la comunitat autònoma; vull dir en positiu, en aquest sentit, que crec que estableix amb suficient claredat les competències de cada una de les administracions, que delimita l'àmbit que cada una de les administracions té en aquesta llei i marca clarament les funcions que cada administració ha de tenir. Però una lectura en profunditat d'aquests capítols te duen a veure un element que te xoca, quan parla de les obligacions, de les tasques, de les funcions dels municipis o dels consells insulars sol utilitzar sempre adjectius que marquen l'obligatorietat del compliment, els consells han de fer, han de, etcètera; quan parla del Govern té molta més tendència a parlar de suggereix, aconsella, considera convenient, considera adequat, és ja d'entrada sospitós i ja d'entrada estrany que ens topem davant una característica d'aquest tipus.

Però entrem en els dos aspectes que nosaltres consideram decisius per argumentar aquesta esmena a la totalitat. Per una banda, creim que aquesta llei no aprofita l'ocasió per abordar la regulació de les entitats esportives a les illes. Els aspectes normatius més significatius de la seva organització amb

l'objecte de donar especial èmfasi als drets subjectius dels seus membres que integren les entitats esportives, tant en el referent a processos electorals, règim disciplinari, econòmic, patrimonial, així com sistemes de recursos enfront d'acords dels seus òrgans de govern i representació; la preceptiva publicació en el BOIB dels estatuts de les federacions esportius i les seves modalitats, que garanteixi el seguiment del règim de funcionament per a la pluralitat de ciutadans en general. En definitiva, liquida amb pocs articles tot aquest aspecte, no aprofita per marcar què haurien de dir els estatuts, quines haurien de ser les bases fonamentals dels estatuts de federacions, entitats, etcètera; no aprofita per definir aspectes importants de com ha de ser el procés electoral, no entra en profunditat a plantejar aspectes que regulin tot aquest funcionament.

Aquí és on tal vegada topam amb una confrontació o amb una discrepància de concepte, de concepció, jo he comparat aquesta llei que tenim aquí amb la el projecte, l'avantprojecte de llei d'esport que s'havia fet a la legislatura passada, que no va arribar a temps a plantejar-se en aquest Parlament, i si vostès els comparen veuran el que dic, la diferència, tots els articles que destina aquest projecte al qual faig referència a definir com haurien de ser uns estatuts, com s'haurien de regular, com haurien de ser els processos electorals, quins terminis, quins no terminis, quines signatures, en fi, tota una sèrie de coses a aquest aspecte. Tal vegada vostès me diran: això és millor que no surti a la llei, que quedi per als reglaments de les distintes entitats, és una argumentació. Jo crec que per facilitar, per entrar a fons en un element que consider fonamental dins l'esport, que és la democratització a fons de les federacions de les entitats esportives, era fonamental que la llei afrontàs aquest tema, i aquesta sí que per a mi és una diferència fonamental. Estic disposat a reconèixer, encara que se m'encengui el llum ara, que tot el que he dit fins ara no era motiu d'esmena a la totalitat, aquest per a mi ho és, evidentment és un element de discrepància substancial.

Segon element de discrepància substancial, no secundari, sinó important: crec que aquesta llei equipara les empreses privades a les entitats esportives a tots els efectes, efectes que poden anar de subvencions a tot tipus de funcionament; crec que aquest és un element substancial d'aquesta llei, fins i tot crec que algunes empreses que es dediquen a aquests temes i que han tengut, en fi, alguns casos d'escàndol que han aparegut públicament darrerament per la nostra comunitat, amb qualche personatge significatiu de la Casa Reial, amb aquesta llei ja no seran escàndols, sinó que estaran regulats.

Per tant, aquests dos elements de fons, i amb això acab, no s'ha aprofitat aquesta llei d'esports per donar tota l'argumentació que calia per entrar a fons en la democratització de les plataformes, entitats, clubs, federacions esportives, que estan molt necessitats d'aquest tema, no s'ha utilitzat una filosofia intervencionista en aquest sentit -evidentment és l'opinió d'una formació d'esquerres com la que jo represent, probablement la que representen vostès pensi tot el contrari-, i per una altra banda, ha donat barra lliure a les empreses privades en un terreny que nosaltres consideram absolutament perillós. Moltes gràcies, Sr. President.

II.2) Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 5296/06, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, al Projecte de llei RGE núm. 2992/06, de l'esport de les Illes Balears.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rosselló. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula el Sr. Antoni Diéguez.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. I en primer lugar, y como cuestión de orden, quisiera pedir la suspensión del plenario hasta que haya un secretario en la Mesa, puesto que entendemos que la Mesa nuevamente para estar bien constituida necesita tres miembros, y en cualquier caso se entiende que no debe ser así durante todo el tiempo, por lo menos sí que tiene que haber un secretario en la Mesa, por lo tanto pediría que se suspendiera el pleno hasta que llegara un secretario.

EL SR. PRESIDENT:

Un segonet, idò, i vendrà el secretari.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Muchas gracias, me alegra ver que el secretario, por lo menos, es trabajador, no como el señor presidente del Gobierno que en este momento no está aquí, ahora ya podemos iniciar nuestra enmienda a la totalidad.

Muy bien, señoras y señores diputados, como ya es conocido por todos ustedes, el debate de esta enmienda a la totalidad se enmarca en la situación de excepción que está creada por el Gobierno de las Islas Baleares al disponer al Parlamento la vulneración sistemática de nuestro Estatuto de Autonomía, al prorrogar, sin amparo legal, el período de sesiones.

Muy bien, estamos tratando la presente enmienda a la totalidad sin que exista ningún escrito previo del Gobierno solicitando que se celebre un pleno extraordinario con un orden del día exacto al que estamos desarrollando en el día de hoy. Naturalmente, eso afecta a la presente ley, que será nula de pleno derecho, al haber sido tramitada sin seguir las obligaciones estatutarias. Por ello, nuestro primer fundamento para la enmienda a la totalidad es que el trámite seguido para el debate de la presente ley es contrario al Estatuto de Autonomía y al Reglamento de esta cámara, de lo cual no nos va a contestar nada la Sra. Consellera. Y esto trae consigo que cualquier ciudadano, cuyos derechos puedan verse afectados de forma negativa por lo dispuesto en esta ley cuando sea aprobada, podrán fundar sus recursos en la ilegalidad cometida por el Gobierno al imponer una tramitación contraria a la normativa vigente.

Curiosamente, el Gobierno ha pedido, además, que esta ley se tramite por el trámite, por el procedimiento de urgencia. El diputado que me ha precedido en el uso de la palabra no entiende muy bien, decía, manifestaba no entender muy bien el por qué de la urgencia; ¿qué motivo político empuja al

Gobierno a violentar las normas democráticas para, después de tres años de escasa actividad, intentar aprobar una serie de leyes, y ésta precisamente por urgencia? No se le dará ninguna explicación, pero si estudiamos cuidadosamente las leyes que se nos presentan, en cada una de ellas encontraremos las razones de la urgencia y de la excepcionalidad.

La semana pasada veíamos como tras una aparentemente aparentemente inócua y técnica ley de actividades, se escondía la intención de mejorar el negocio de los empresarios de algunas discotecas a costa de la desprotección de nuestros jóvenes, al permitir la entrada de menores de edad en establecimientos con consumo de bebidas alcohólicas. Y también escondía dar el espaldarazo legal a la prostitución en las Islas Baleares, puesto que se daba amparo legal a los burdeles, de modo que el día en que definitivamente queda aprobada dicha ley, será importante para este tipo de establecimientos.

Para el Partido Popular la semana pasada el apoyo a la prostitución era un tema de apoyo al empresariado y hoy en el deporte, también les adelanto, que nos encontramos también en un tema de apoyo al empresariado y esas son las razones de urgencia. No a todos los empresarios, pero al menos a determinados empresarios amigos que todos ustedes señoras y señores diputados identificarán al final de mi intervención. Desde el punto de vista del deporte, ésta es una ley perfectamente prescindible, no aporta prácticamente nada, mucha declaración de intenciones, muchas afirmaciones genéricas, obligaciones indeterminadas, conceptos vagos, superfluos, etcétera. La ley por otra parte está impregnada de lo que hemos dado en llamar en esta cámara el sistema Rodríguez, que consiste en poner obligaciones para todas las instituciones, excepto para el Gobierno. Y las obligaciones que se marca el Gobierno siempre son de carácter genérico y determinado, "el Gobierno podrá hacer...", "hará", "intentará", etcétera. Los demás pagarán, el Gobierno tendrá obligaciones de carácter genérico.

Desde ese punto de vista la ley se ha hecho con un concepto esencial, el Gobierno ordena y todas las demás instituciones obedecen y pagan. Les pondré ejemplos. El artículo 10.1 d), según el cual el Gobierno convoca y regula los programas de promoción deportiva de ámbito balear. Vendrían a ser los campeonatos de Baleares, para que nos entengamos, que se tienen que llevar a término en colaboración con los consells insulares, evidentemente en los consells es donde se celebran los respectivos campeonatos insulares. Pero no se establece la obligación de pago del coste de dicha competición por parte del Gobierno, que es el que la convoca. O sea, el Gobierno convoca y los demás pagan. Alguien puede pensar que el silencio de la ley es porque se da por supuesto que si el Gobierno organiza, convoca y regula, lo normal es que paga, se debe dar por supuesto. Pues no, señoras y señores diputados, el artículo 10 L) cuando se refiere a las obligaciones de los consells insulares, naturalmente aquí sí que es claro y sí recoge en ese punto la obligación de los consells de financiar la participación de los deportistas que participan en las competiciones autonómicas.

Es decir, el Gobierno de las Islas Baleares organiza un campeonato de Baleares que deberá llevarse a cabo mediante

enfrentamientos entre los respectivos campeones insulares y quien pagará el coste de la participación de estos deportistas serán los consells insulars, al contrario de lo que sucedía hasta este momento. Digo al contrario porque la polémica sobre quién tenía que hacerse cargo del coste de los desplazamientos interinsulares de las competiciones organizadas por el Gobierno de las Islas Baleares, se resolvió en el año 96 en una tumultuosa, más bien tempestuosa reunión que tuvo lugar en el polideportivo Príncipes de España, en la que el entonces director general de Deportes tuvo que aceptar las tesis defendidas, en este caso por mi mismo, de que el Gobierno tenía la obligación de asumir dicho coste. Y allí se dejó claro hasta esta ley que volverá a trasladar a los consells la obligación de cargar con el coste de las competiciones que convoca, organiza y regula el Gobierno de las Islas Baleares.

Este ejemplo se repite hasta la saciedad, prácticamente en ningún sitio se establece la obligación del Gobierno de pagar nada. Por ejemplo, artículo 10.3 a) "se faculta al Gobierno para planificar las instalaciones deportivas que considere necesarias en el ámbito de las Islas Baleares". Bien, parece correcto. Elaborar un plan coordinador de establecimientos e instalaciones deportivas, pero sin que tenga obligación de financiar nada. O sea, dice lo que se debe hacer, pero no se impone ninguna obligación de financiar nada. El artículo 10.3 b), encomienda al Gobierno la dirección del censo de instalaciones deportivas, pero tampoco les encomienda el pago del mismo, con lo cual trasladará su carga a los consells insulars. Cuando la ley comienza a tratar los consells insulars, los términos se vuelven más duros y esclarecedores.

Y así en el artículo 11 a) se establece obligación de los consells insulars de, atención a la palabra, "ejecutar la legislación que dicte la comunidad autónoma en materia de fomento y promoción del deporte". Fíjense señoras y señores diputados bien en la palabra "ejecutar", no de cumplir la ley, es muy distinto. Lógicamente los consells insulars tienen la obligación de acatar las normas que dicte este Parlamento en el ámbito de sus competencias, pero no es eso lo que dice la ley. Lo que la ley dice es que los consells insulars deberán "ejecutar", ¿dónde está la diferencia? Que ejecutar les va a suponer a los consells insulars una serie de actuaciones con contenido económico y que no tendrán compensación alguna por parte del Gobierno, sencillamente esto. Es ni más ni menos lo que hemos venido denominando el sistema Rodríguez, tal y como habíamos anunciado al principio de nuestra intervención.

Incorrecciones técnicas la ley tiene muchas y algunas de gran alcance. No es este el trámite para que entremos a ver una a una todas estas correcciones, ya lo haremos cuando entremos en el debate de las enmiendas parciales. Solamente les mencionaré una para enlazar con lo que se decía en el debate el pasado martes sobre la Ley de actividades. En la Ley de actividades se permitía la entrada de menores de edad a los establecimientos donde se servían bebidas alcohólicas y se bendecía la prostitución. En la presente ley no se prohíbe la introducción de bebidas alcohólicas en los recintos deportivos, es decir, se permite. Artículo 113 prohíbe la entrada de pancartas, armas, bengalas, etcétera y el artículo 120 c) considera infracción muy grave la introducción de sustancias estupefacientes o psicotrópicas, pero no del alcohol. Con esta permisividad hacia el alcohol entendemos mejor por qué está

faltando a la verdad la consellera de Sanidad, ausente, cuando en el debate de la aprobación de la Ley de drogas, prometió hacer una ley específica sobre el alcohol, que ni la hemos visto ni está, ni se la espera. El alcohol tiene manga ancha para este Gobierno, lo iremos entendiendo mejor cuando podamos tener plenos de control al Gobierno por qué esa magnanimidad con el alcohol.

Sigamos. Les había prometido señoras y señores diputados a principio de mi intervención revelarles las claves de la urgencia de la presente ley y no voy a defraudar a los que han tenido la paciencia de seguirme hasta aquí. La clave está en lo de siempre, empresarios privados. La ley tiene como objeto beneficiar a un sector empresarial que ha estado cercano al Gobierno durante esta legislatura y que quiere aprovechar esta ley para que, lo que hasta ahora venían haciendo de forma más o menos subrepticia, pueda haciéndolo de forma "legal", para poder contrarrestar las críticas que han tenido que soportar. Cada escándalo grande o pequeño tiene ahora su artículo legal de cobertura.

Recordarán el escándalo que supuso el proyecto del centro de tecnificación de Calvià, con el correspondiente pelotazo. Pues bien, no sólo habrá beneficio para el propietario de los terrenos, Gobierno generoso, sino que también quien se encargue de la gestión del centro, en aplicación del artículo 86 de la ley podrá beneficiarse de un convenio con el Gobierno que le garantice la rentabilidad del negocio, artículo 86, para preparar a los deportistas de alto nivel en el ámbito de la comunidad autónoma de las Islas Baleares, la administración autonómica directamente o por medio de convenios, con cualesquiera de otros entes públicos y acuerdos con entidades privadas, ha de impulsar la creación y el funcionamiento de centros deportivos de alto nivel autonómicos. O sea, dinero para las empresas privadas, es lo que significa esta ley.

Recuerdan el escándalo que supuso la subvención directa a una sociedad mercantil con domicilio social en la calle Pintor Paredes, núm. 4 de Pamplona, que se llamaba Abarca Sports y que tiene en su propiedad un equipo ciclista que pagamos los ciudadanos de Baleares a un promedio de 3 millones de pesetas cada día y les daré más pistas, algunos de sus corredores y algunos de sus líderes se han visto implicados en un caso de dopaje. El Gobierno hizo una cosa muy bien y es que en el contrato que hizo en la subvención al equipo ciclista estaba previsto que en caso de escándalo de dopaje se rescindiría el contrato. Yo como no puedo hacer control al Gobierno, me lo tienen prohibido los santos padres de esta santa comunidad, no puedo preguntarle a la Sra. Consellera por qué no ha rescindido, pese a encontrarnos con un caso bastante claro según parece de dopaje, el contrato. No se lo puedo preguntar, me gustaría. Llegará el día *ad kalendas graecas*, como suele pasar, en todo lo que tiene que ver con el control al Partido Popular, sino le preguntaré a uno de sus parlamentarios que le haga la pregunta, ellos normalmente lo suelen tener más fácil y tienen más trámite.

Pues bien, esta ley también resuelve el problema de pagar a los periodistas de fuera de nuestra comunidad. Para los de aquí no lo sabemos muy bien, pero los de fuera tranquilos, gente de Pamplona, gente de Navarra, gente de Barcelona, habrá subvenciones para todos, artículo 78. Y fíjense bien, este

artículo no sé quién se lo ha hecho, pero se lo habrá hecho su peor enemigo, “los clubes deportivos que participen en competiciones oficiales de ámbito estatal pueden ser reconocidos de utilidad pública”. Esto parece una cosa vaga, pero no lo es, al final hay pesetas, euros. ¿Qué significa esto? Que el Real Madrid o el Barcelona Club de Fútbol, por citar dos de los más famosos y para que no se me enfaden ninguna de las dos aficiones, puede ser declarado de utilidad pública para las Islas Baleares y ¿cuál es la consecuencia? Artículo 78.3, “además de los beneficios que el otorgamiento general otorga, tendrán prioridad en la obtención de recursos en los planes, programas y acceso preferente al crédito oficial”. Es decir, que el Madrid y el Barcelona pueden ser declarados de utilidad pública y tener crédito preferente, acceso preferente a las ayudas de aquí de las Islas Baleares. Cada escándalo una solución legal y limpia, costosa para los ciudadanos, eso sí, pero el Sr. Matas podrá hacerse su correspondiente fotografía.

¿Cuál ha sido el escándalo más costoso en materia deportiva? Está claro y todos lo recordarán, a una fundación con nombre de instituto se le entregaron 200 millones de las antiguas pesetas para una actividad de un fin de semana en la que se pasaron el tiempo implementado sinergias. También tiene su rincón en la ley, artículo 72..., hay un artículo específico para las fundaciones, no dejamos a un amigo desamparado. Las fundaciones legalmente inscritas y que tengan entre sus objetivos la promoción y difusión del deporte se pueden inscribir en el Registro de Entidades Deportivas, tampoco es inocencia, esto de inscribirse en un registro parece que es una tontería, no lo es, y afiliarse, atención, a federaciones deportivas y a las agrupaciones deportivas en la forma que se determine reglamentaria. Tampoco es inocente. Se les dan dos posibilidades y ninguna de las dos es inocente. La primera, inscribirse en el Registro de Entidades Deportivas, ¿consecuencia cuando se inscriban en el Registro de Entidades Deportivas? La consecuencia está puesta en el artículo 79, se los define allí como una oficina pública que tiene por objeto la inscripción de entidades deportivas, etcétera. Y se nos dice en ella que podrán ser objeto de inscripción este tipo de entidades y tal.

¿Y qué pasa con los que están inscritos? Vayamos al artículo 80. La inscripción de cualquier entidad reconocida por esta ley comporta su reconocimiento legal y es requisito esencial para optar a las ayudas, el apoyo de la administración de la comunidad autónoma al deporte de las Islas Baleares, que pueda ser concebida por la comunidad autónoma. Es decir, que las fundaciones se inscriben en el registro y a cobrar, a cobrar! Ya no habrá problemas con la intervención, un problema menos. Con ello cerramos el círculo, tenemos una fundación cuyo objeto, la promoción del deporte, la inscribimos en el registro y ya puede cobrar. Si poder cobrar es el primer objetivo, el segundo no es menos importante, ya que también se les va a permitir afiliarse a federaciones deportivas y ustedes me dirán, “esto parece inocente”, no lo es.

Les voy a poner un ejemplo, imaginémosnos que hay una fundación que quiere hacerse con la organización, pongamos, no sé por qué se me ocurre, del Trofeo Princesa Sofía. Imaginémosnos que la administración autonómica tiene interés en que sea así, pero el presidente de la federación no está de acuerdo. Si fueran perversos organizarían una moción de

censura para quitarlo, pero no lo son. Y si fracasara, si se hiciera y fracasara cabría una segunda solución, organizar un consorcio con dinero público. Creamos un consorcio y organizamos el trofeo. Pero como el trofeo es propiedad de la federación tampoco va bien. Tercera solución, el caballo de Troya, que es la que se plantea con esta ley. Se inscribe a la fundación en la Federación de Vela, desde dentro se pide que se le confíe la organización del trofeo como si fuera un club más, al ser miembro de la federación, y por supuesto contaría con el apoyo de los clubes náuticos.

Me dirán “¿y cómo lo sabe?” Miren, los clubes náuticos, miembros relevantes de la Federación de Vela, en un momento en que está en negociación la renovación de las concesiones de los puertos que ocupan, que se están negociando ahora y que se están renovando, no querrán disgustar al Ejecutivo que les tiene que alargar el plazo de la concesión, bien al contrario. Y así se hará. Si yo fuera aficionado a la vela me encantaría que esa fundación me nombrara gerente, estaría codeándome con personajes de gran relevancia, con libertad para hacer lo que me guste, con un sueldo garantizado por instituciones públicas, pero sin control público y sólo un par de meses o tres de trabajo efectivo. Pero como yo no entiendo nada de vela, la Sra. Consellera tendrá que buscar a otro, o ya lo tiene, quién sabe, porque hay que preveer las cosas. Han podido ver señoras y señores diputados como en esta ley las fundaciones tienen un trato muy especial, pueden recibir subvenciones de carácter deportivo y pueden integrarse en federaciones deportivas. Creánme, ya les he dicho, que nada hay inocente.

Quiero acabar mi intervención con una conclusión de carácter genérico, que entiendo que es la que mejor define esta ley. A partir de ahora cualquier empresa privada, con ánimo de lucro, una Sociedad Anónima o Limitada y por supuesto una fundación, tal y como ya hemos visto, tendrán abiertas las puertas de las subvenciones públicas. Esto es lo que va a cambiar esta ley. En las Islas Baleares a partir de ahora se podrá hacer negocio con las subvenciones públicas en deportes. Es la quinta esencia de la política deportiva de la derecha, el deporte es un negocio y los que quieran hacer negocio con el deporte podrán disponer de ayudas públicas. Lo que hasta ahora ha sido escandaloso, a partir de ahora será simplemente legal. Después de esta ley Sra. Consellera no debería mirar a los ojos a un deportista de estas Islas, no trabaja para ellos. Cuando salga a la calle y se encuentre con deportistas, atrevase a decirles lo que usted ha traído a este Parlamento para su aprobación. Dígales lo que en realidad piensa.

Entienden ahora señoras y señores diputados por qué motivo la consellera quería que esta ley se viera en verano y con urgencia...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diéguez, acabi per favor.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Acabo ya. Si la Sra. Consellera hubiera podido pedir que se tramitara esta ley exclusivamente en horas nocturnas y con la luz apagada, no les quepa duda, lo habría hecho.

Nada más señoras y señores diputados.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Diéguez. Per part del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista la Sra. Mascaró té la paraula.

II.3) Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 5393/06, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, al Projecte de llei RGE núm. 2992/06, de l'esport de les Illes Balears.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Consellera, de tots els projectes de llei que haurem vist aquesta legislatura i sobretot, d'aquest estrany període estival legislatiu, el projecte de llei de l'esport és segurament un dels més innecessaris, dels més innecessaris per molts de motius i que segurament el Govern fins fa molt poc també el trobava innecessari. Mentre ja el mes d'octubre del 2003, fa dos anys i mig, el Govern es marcava, almanco la Direcció General d'Esports de la seva conselleria, com a objectiu per al 2004 la tramitació i aprovació d'una nova llei de l'esport balear, aquesta llei que era objectiu de la seva conselleria per al 2004 no ha entrat en aquest Parlament fins l'abril del 2006.

Per tant, el Govern no la devia trobar gaire urgent, si una cosa que feia comptes fer el 2004 no la du per discutir fins el 2006. Per tant, o no la veia necessària Sra. Consellera, o el Govern, la seva conselleria, la seva Direcció General d'Esports no ha fet la feina quan tocava, el Govern no compleix els objectius que ell mateix se marca i després fa córrer els altres a fer sessions extraordinàries per poder aprovar una llei, sincerament molt més dolenta de la que hi ha actualment en vigor. Una llei que fa passes enrera a l'actual Llei de l'Esport, que és veritat que té molts d'anys, però que és molt millor que la d'ara. No aporta res nou i fa passes enrera, no és una llei que pugui millorar la pràctica de l'esport per a tots els ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears, perquè és un projecte de llei elitista, gens social, que oblida la realitat insular de la nostra comunitat i que menysprea els consells insulars. Pretenen aprovar una Llei de l'esport de les Illes Balears que oblida la pràctica de l'esport per a tothom. No té en compte ni en consideració el món esportiu, els consells insulars i les corporacions locals. I en canvi dona el màxim protagonisme a les empreses privades, empreses privades, no clubs, no federacions, empreses.

Per tant, hem de concloure que l'objectiu final d'aquesta llei no és possibilitar la pràctica esportiva en els ciutadans i ciutadanes de les Illes Balears, sinó exclusivament promocionar l'esport d'elit, aprofitant per donar rendibilitat a empreses privades. I tant és així que un dels punts bàsics, entenem nosaltres, a una Llei d'Esports que és el programa d'esport escolar, l'objectiu final segons la seva llei del programa d'esport escolar és aconseguir les condicions físiques que els permetin una pràctica esportiva avançada, no li diuen esport d'elit, li diuen "pràctica esportiva avançada". També s'ha de fer això, però sobretot s'ha de propiciar que els nins i les nines que van a escola puguin agafar pràctica i continuar practicant esport

durant tota la seva vida, independentment de si aquesta pràctica és avançada o no.

Dins aquesta llei que li dèiem que no és gens social, la promoció de la pràctica de l'esport per part de les dones no se té en compte, vostè que ens ha duit una Llei de la Dona..., vostès fan compartiment, les coses no les veuen transversals. Dins aquesta llei no se té pràcticament gens en compte la promoció de la pràctica de l'esport dins el col·lectiu de les dones. La promoció de l'esport a les persones que tenen alguna discapacitat pràcticament es redueix a crear federacions, no a propiciar la pràctica de l'esport. Si cream una federació i no feim possible que des de petits se puguin integrar aquests centres educatius, facin possible que els infants que també tenen discapacitat puguin practicar l'esport dins els centres educatius.

Per tant Sra. Consellera, no és una llei per a tots, és una llei per a uns pocs i a més no té en compte, com li deia abans la realitat insular. No preveu descentralitzacions de molts d'organismes que crea i oblida els consells insulars, però els oblida només segons per quines coses. A l'hora de pagar no els ha obligat gens. Les competències en construcció d'instal·lacions esportives que eren del Govern, ara seran dels consells insulars i no preveuen més dotació. Simplement ho canvien, ara ho faran els consells, qui ho pagarà? Evidentment si ho han de fer els consells, ho pagaran els consells. Igualment pagaran els campionats, com li deia el Sr. Diéguez, que vostè o qui ocupi el seu lloc convocarà.

Per tant, és una llei que fa passes enrera i una llei que fa passes enrera és una llei innecessària. Nosaltres pensam que una Llei de l'esport del segle XXI hauria de donar un impuls a la investigació i aquesta llei no ho fa. Hauria de tenir molt present les relacions esport-salut, esport-valors, esport-educació. Les competències en esports, educació i salut haurien d'anar molt relacionades. S'hauria de poder coordinar com a mínim el tema de les titulacions, no preveu per res cap titulació que tenguí àmbit educatiu, ho deixa tot per l'Escola Balear de l'Esport, mentre altres comunitats han obert possibilitats que les seves universitats donin titulacions que després serveixen per a diferents feines. Aquí no, aquí ho deixam tot en mans de l'Escola Balear de l'Esport. I com li deia abans, corrent i aviat poca cosa farem.

Nosaltres pensam sincerament que han de retirar aquest projecte de llei, per estar quasi 3 anys a presentar un projecte de llei, haguessin pogut fer alguna cosa millor, o l'objectiu que se marcaren el 2004 al final no era bo, però les empreses privades les pitgen per poder cobrar. Però sincerament, els ciutadans d'aquestes Illes se mereixen una molt millor llei i desitjaríem que vostè la retirés ara i amb més tranquil·litat pogués elaborar una cosa molt millor.

Gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Té la paraula l'Hble. Consellera de Presidència i Esports Sra. Puig.

LA SRA. CONSELLERA DE PRESIDÈNCIA I ESPORTS
(Maria Rosa Puig i Oliver):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. La veritat és que ara entenc per què parlo d'una llei de l'any 95, l'anterior, i no podem xerrar d'una llei que fos de l'any 99, ni de l'any 2000, ni 2001, ni 2002, ni 2003. Hauria estat pràcticament impossible que vostès es posassin d'acord per fer una llei de l'esport perquè els arguments que han explicat en aquesta tribuna són totalment contradictoris. Un diputat ha dit que aquesta llei "no era gens social", l'altra ha dit que "era totalment elitista". Per tant, totalment contradictori i interpretacions disperses d'allò que seria la mateixa llei.

Sr. Diéguez, jo sí li puc dir que puc mirar als ulls de tots els esportistes d'aquestes Illes i la veritat és que tenc molts de motius per poder-los mirar als ulls, però bastaria que n'hi posés un parell. Per exemple vostè ha dit, com sempre ho endevina tot, que ja va dir l'any 96 que les competències de desplaçaments entre illes les havia de pagar el Govern de les Illes Balears. Jo li faig saber que el primer Govern de les Illes Balears que ha pagat el 100% d'aquests desplaçaments ha estat precisament aquest. L'any 2004, possiblement perquè vostè ja ho va endevinar l'any 96, no li vull llevar la seva part de mèrit, però qui paga és aquest Govern. I vostè ha dit que aquí una llei que estableix determinades competències, que les dona als consells insulars, als ajuntaments i que realment el Govern ordena i no paga. I com que jo puc mirar als ulls els esportistes d'aquestes illes tenc moltíssims exemples en els quals qui ha pagat ha estat el Govern de les Illes Balears. Per exemple les inversions a Prínceps d'Espanya, 2,6 milions d'euros. Cala Nova, 1,3 milions. Inversions en centres de tecnificació, 1,7. La inversió del Menorca Bàsquet. I totes les infraestructures esportives que s'han pogut fer a municipis de les nostres illes, basta posar per exemple les que s'han fet a través d'aquest consorci, que vostè ha anomenat, el de Calvià.

Però com que jo he vingut aquí a xerrar d'aquesta llei, pens i estic convençuda que és una de felicitacions per als esportistes d'aquestes Illes i ho és perquè s'aprovarà aquesta llei, se prendrà en consideració i jo empraré tot el meu temps en xerrar de contingut i no de procediment, perquè a mi sincerament no me sap gens de greu haver de feina a l'estiu, com tampoc me sap gens de greu haver hagut de fer feina durant mesos, pràcticament més d'un any per elaborar aquesta llei. Per tant, no xerrin d'urgències. Voldria dir que aquesta llei, que realment beneficiarà els esportistes de les nostres Illes, és una llei que vostès esmenen a la totalitat. Una llei que per primera vegada té en compte el concepte global d'allò que és l'esportista i regula l'activitat esportiva en diferents vessants, evidentment l'escolar, l'universitari, però també el professional o d'alt nivell. També dona passes endavant i no enrera, perquè té elements innovadors i començam a parlar aquí d'evitar allò que són les conductes antiesportives d'alguns esportistes que això pugui tacar sempre la majoria dels nostres esportistes.

El Sr. Diéguez també ha fet al·lusió a un equip ciclista, ell no puja mai en aquesta tribuna que no surti dels tòpics i acudits, me'n permetrà un també Sr. Diéguez. Li recordaré que vostè

també en aquesta cambra va dir que el gran error de l'equip ciclista Illes Balears havia estat no fitxar un gran corredor, que precisament apareix en aquestes mateixes llistes. Per tant, entenc Sr. Diéguez que vostè també s'equivoca. Voldria dir que aquesta llei, seguint amb la llei, se donen passes endavant per intentar evitar que se puguin produir aquestes conductes antiesportives a través de la formació, de la informació, del risc que suposa per a la salut aquestes conductes, incloent totes les substàncies que puguin provocar mal a la salut i fins i tot la sanció per a aquelles persones que no practiquin el joc net. Per tant, jo crec que és una dia important per marcar en el calendari de tot allò que serien les competicions oficials, perquè a partir d'aquí s'inicia una nova etapa. Una etapa en el Govern perquè ha fet moltíssima feina, ha tramitat aquesta llei i sobretot l'ha tramitada amb la col·laboració, el consens i el suport de tots els agents que formen part del món de l'esport, entre ells esportistes, federacions, clubs, entrenadors i d'altres.

I pel que he sentit l'oposició realment no ho considera així, considera que aquesta llei no és adequada, vostès plantegen que possiblement hauria de tenir altres continguts, que fos més reglamentista, que és excessivament genèrica. L'anterior llei és de l'any 95 i m'acusen a mi de no haver fet els deures a temps. Les legislatures, que jo sàpiga, duren 4 anys i per tant, si tenien intencions de què realment hi hagués una llei amb un altre contingut varen tenir la seva oportunitat. Però com que realment qui l'ha fet és aquest govern, jo deia que vull utilitzar el meu temps a parlar del que crec que és la part important d'aquesta llei. Una llei que, per primera vegada, inclou aspectes com el de la medicina esportiva, aspectes com el dopatge, la violència en els espectacles esportius, però també entra a reglamentar altres temes importants, com són els temes de divisió de competència entre administracions i crec que amb moltíssima claredat, i no crec que faci cap invasió que no estàs fins ara en aquest moment distribuïda competencialment, i a més també fa delegacions de funcions importants a les federacions. I parla també de la creació d'altres organismes, que vostès s'han oblidat, com és, per exemple, l'Assemblea Balear de l'Esport, allà on hi haurà representació de totes les entitats.

Igualment introdueix altres aspectes importants com és el respecte al medi natural, que han de tenir totes les instal·lacions esportives. I també parla, Sra. Mascaró, de l'accessibilitat a totes les instal·lacions esportives de les persones amb discapacitat. I vostè ha recordat que l'únic que havia fet aquest govern era crear una federació de persones amb discapacitat perquè puguin practicar esport, i jo li diré que això té molta, moltíssima importància, Sra. Mascaró, perquè, una vegada que aquestes persones estan constituïdes en federació, vol dir que tenen les mateixes ajudes que altres federacions esportives, cosa que no tenien fins ara; tenen desplaçaments gratuïts i poden entrar a qualsevol tipus de línia de subvencions que tinguin el Govern de les Illes Balears en matèria esportiva.

Aquesta llei, seguint amb la llei, parla també de la creació del Tribunal Balear de l'Esport que serà l'organisme que podrà resoldre totes les controvèrsies que tinguin lloc en el món de l'esport. I també crea dues importants comissions: la Comissió antidopatge i la Comissió contra la violència a l'esport.

Però està clar que és un projecte de llei que té molts més articles, 205 articles que estan dividits al llarg de dotze títols, i que, per tant, tracta de temes diversos. I estarem tots d'acord que el món de l'esport realment ha evolucionat i a partir d'aquí es feia necessari poder dur a terme un altre marc legal, perquè és ver també que hi ha moltíssimes instal·lacions esportives noves, que han anat sorgint per part de les administracions públiques, però també per part d'entitats privades, i això provoca un augment quantitatiu i qualitatiu, i per tant necessita una regulació molt més àmplia i actualitzada.

I voldria dir, per als que creuen que aquesta llei no té una part social, que aquest text realment parteix de la concepció de l'esport com a bé per a la societat i que per tant és necessari poder-lo protegir i sobretot potenciar. I voldria també fer una especial incidència en què realment té un tractament de l'esportista com a persona i de tots els esportistes, les persones que puguin practicar esport tenen una part essencial dins aquesta llei. Però, a més dels esportistes, a partir d'ara tendran un àmbit de protecció, perquè contempla la part social i la part d'esportista i, a partir d'aquí, s'estableix una regulació de l'accés a l'estudi, l'accés a la Universitat i sobretot la possibilitat de poder compatibilitzar aquests dos temes importants mitjançant l'adopció de mesures específiques en aquest sentit. Per tant, crec que és evident que no només tracta la part social, sinó que també tracta la part professional i les conjuga totes dues.

També hi ha una part, a la qual vostès s'han referit, que és tota aquella destinada al títol d'entitats esportives, regulat en el títol V, allà on s'estableix una nova definició i evidentment es dóna entrada a les entitats lucratives, perquè també són el motor del futur del món dins l'esport. I a més, també es fa una extensa regulació de la resta de tipus d'entitats i dóna preferència, evidentment, a les no lucratives, amb una regulació específica en tot allò relatiu als clubs esportius, les federacions, les seves composicions, els seus òrgans de govern i especialment les seves funcions. I creim que és suficient que està establerta en aquesta llei, perquè després el que queda són possibles detalls que es poden regular reglamentàriament.

Voldria dir que els organismes nous que crea aquesta llei són a partir del títol VIII, amb la creació i regulació d'aquesta Assemblea Balear de l'Esport com a un òrgan consultor: té dues funcions essencials, la primera és poder donar cabuda a tot l'estament de l'esport, evidentment hi haurà representants de les administracions públiques, però hi seran representades totes les federacions d'aquestes illes i tendran com a funció essencial assessorar l'administració en temes esportius.

Voldria dir també que a partir del títol VIII es regula tot el relatiu a la medicina esportiva i a la composició d'aquestes dues comissions a les quals feia referència, com a elements nous, i sobretot establint el que serà, a partir d'ara, la promoció i l'impuls d'investigació i establiment de mesures de prevenció, de control i, si és necessari, de sanció per la utilització d'aquestes substàncies, de qualsevol substància que sigui prohibitiva i que pugui alterar de forma conscient la capacitat física o el resultat esportiu, d'acord, evidentment, amb el que marqui el Comitè Olímpic Internacional i també l'Agència Mundial de Dopatge. S'estableix, així, també l'obligació que tots els esportistes que hagin de participar en competicions es

puguin i s'hagin d'haver de sotmetre al control antidopatge; i a partir d'aquí s'estableix el que serà la seva composició.

Evidentment, aquestes comissions tendran un desenvolupament reglamentari, però sí que en aquesta llei s'estableixen les funcions bàsiques d'aquesta comissió, entre les quals la possibilitat que puguin aconsellar les federacions que incoïn expedients disciplinaris; proposar també les sancions al Tribunal Balear de l'Esport i sobretot, també, intentar incidir en l'eradicació d'aquestes conductes a través de l'educació, de la formació i de la informació del que suposa la utilització d'aquest tipus de substàncies. Així mateix, per tant, si un esportista a les nostres illes s'ha dopat, això es considerarà una infracció d'una conducta esportiva molt greu, i el futur Tribunal Balear de l'Esport el podrà sancionar.

I en aquesta mateixa llei s'estableix tot un capítol destinat a infraccions i sancions que poden anar des d'inhabilitacions per temporades, de forma perpètua, descens de categoria o fins i tot també desqualificacions de proves. Igualment, s'estableixen aquestes mateixes infraccions i sancions per a temes de violència dins l'esport, entenent que hi ha dos tipus de violència que es pugui produir: una d'ella seria per a les persones, per als propis esportistes i l'altra la que es pugui produir dins els centres esportius, i són conductes que poden ser castigades amb multes econòmiques també i amb altres tipus de prohibicions, fins i tot de tornar entrar a un recinte esportiu.

Recordar que, a part d'aquestes novetats, aquesta llei destina altres articles al medi natural, a la regulació del Tribunal Balear, que seria l'òrgan suprem jurisdiccional d'aquestes illes i que podria actuar amb instància administrativa en temes de disciplina esportiva en qüestions electorals i en qüestions de competicions. Per tant, crec que aquesta llei està destinada als esportistes de les nostres illes.

És cert que té una distribució en quatre blocs distints, el primer d'aquests destinat a l'objecte i la finalitat d'aquesta llei, els altres a regular específicament les competències, que, en cap cas no fa cap intromissió en els consells insulars i tampoc no se'ls dóna cap altra competència més. I després hi ha també tota una part destinada al tema de formació, a l'Escola Balear de l'Esport que ha rebut una injecció econòmica important, més que doblada respecte de l'any 2003, jo crec que és important ressaltar aquests aspectes perquè quan es diu que el Govern no paga, sincerament, sí que me sap greu que es puguin fer aquestes afirmacions, quan tots sabem que els pressuposts els coneixem tots. I després, la darrera part, és la destinada a la creació d'aquest organisme nou, realment l'esport ha evolucionat, igual que evoluciona la resta de la societat, hi ha moltíssima de gent que practica esport, però, sobretot, crec que és important que dins la nostra comunitat tinguem sobretot la garantia que les persones que practiquin esport de forma professional puguin ser un exemple per a la resta de la societat i, sobretot, que ho facin amb conductes adequades.

I esper que hagi donat una explicació del contingut d'aquesta llei, creim que és una llei més que necessària, absolutament més que necessària, perquè la llei de l'any 1995 no regula moltíssims dels aspectes que estan contemplats en

aquesta llei, però, sobretot, vull remarcar que aquesta és una llei destinada als esportistes.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Consellera. En torn de rèplica, té la paraula el Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, l'Hble. Diputat Sr. Rosselló.

EL SR. ROSSELLÓ I DEL ROSAL:

Sr. President, senyores i senyors diputats. Sra. Consellera, sense cap dubte és una llei necessària, el que passa és que crec que no s'aprofita per arribar on hauria d'haver arribat. Vostè s'ha limitat a glossar la llei, a relatar-la, nosaltres ja l'havíem llegida evidentment, acostumam a fer aquesta cosa abans de fer les esmenes, i senzillament ha esquivat argumentar les coses per les quals nosaltres, o jo en concret, pens que aquesta llei no és adequada.

Però li volia fer una referència sobre aquest acudit que ha fet vostè damunt la feina, que a vostè no li fa por fer feina a l'estiu; tothom que me coneix sap que a mi se'm pot criticar per moltes coses menys de poc feiner, tota la meua vida he estat molt feiner, he fet molta feina, però he de reconèixer avui solemnement, des d'aquesta tribuna, que hi ha una cosa que encara no havia fet mai, en la meua ja llarga trajectòria de persona d'esquerres, de molts anys de persona d'esquerres, el que no havia fet mai encara és fer feina dos mesos per al Partit Popular, això sí que no ho havia fet mai, però qualche dia es comença. Per tant, per aquí va el debat, no per altres bandes, jo tenia previst fer molta feina però per a Esquerra Unida i Els Verds.

Bé, continuem amb la llei, hi ha dos elements -i no m'allargaré més, perquè ja els he argumentat abans- que són els que a mi me duen a presentar aquesta esmena a la totalitat: crec que no s'aprofita aquesta llei per reglamentar l'element fonamental de la transparència, la democràcia de les entitats esportives, els clubs, les federacions, per deixar clar com han de ser les eleccions perquè siguin clares i transparents; per deixar clar com han de ser els estatuts; per deixar clar com ha de funcionar el tema del patrimoni, què ha de passar, quan es dissol una entitat, amb el patrimoni, en fi, per a totes aquestes coses que després són conflictes quotidians, que les veim quotidianament en federacions i amb problemes i que aquesta era l'ocasió de deixar-ho clar. Aquesta llei ho liquida amb un parell d'articles.

Segona, vostè ho ha defensat des d'aquí, jo defens el contrari, jo no crec que l'empresa privada hagi de ser equiparada a les entitats esportives i que no és el motor de res, en aquest cas de l'esport, d'altres coses sí, però del tema de l'esport no. I que per tant aquesta llei l'únic que fa és obrir un forat així de gros perquè es puguin fer passar distints negocis relacionats amb l'esport que no tendrien per què ficar-se.

Me pareix també malament que es torni enrera en el tema que els consells insulars hagin d'assumir el cost dels desplaçaments.

I acabaré amb un tema que me pareix, en fi, l'ha tret el Sr. Diéguez, però me pareix clar perquè per a mi ha estat un element tota aquesta legislatura, que és el tema de l'alcohol; jo la veritat és que no m'hi havia fixat, però bé, si aquesta llei tampoc no introdueix la prohibició de l'alcohol al nivell que s'ha plantejat sí que queda claríssim quina era la voluntat d'aquest govern quan va presentar la Llei de drogues, i a la Llei de drogues li va llevar l'alcohol, ha quedat claríssim a tota la legislatura, ha quedat claríssim que aquesta promesa que es va fer des d'aquesta tribuna no s'ha complert ni s'acomplirà, i es demostra el que hi ha, senzillament subordinació a interessos privats que és l'abecé de la política del Partit Popular.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Diéguez.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente, señoras y señores diputados. Sra. Consellera, estaba ávido por tomar notas de las cosas que me fuera diciendo en respuesta a los argumentos que le he ido exponiendo aquí a lo largo de mi intervención, y me he quedado prácticamente en blanco, porque de los temas importantes que le he estado planteando no me ha contestado ninguno; me ha venido con una intervención previamente establecida y ha salido huyendo de las cuestiones que son candentes, importantes y relevantes.

Yo, de todas maneras, como ahora la contesto a usted y a su intervención, le voy a contestar a lo que me ha dicho, he tomado nota de lo que usted me ha dicho que es lo que se debe hacer, tiene un parlamento, tomar nota de lo que uno dice y contestarlo, que es lo que no ha hecho en su anterior intervención.

En primer lugar ha empezado con una cosa, que yo creo que es superflua, como decir que nosotros no nos pondríamos de acuerdo si tuviéramos que crear una ley, que si no nos pusimos de acuerdo en otra legislatura, etcétera; mire, el único grupo parlamentario que ha votado en contra de una ley que ha traído su propio gobierno ¿sabe cuál ha sido? El Grupo Parlamentario Popular, campo de polo de Campos, ¿se acuerda? Que era tan importante hacer un campo de polo en Campos, que (...) deporte debía saber por qué, porque yo no conozco ningún deportista de polo aquí en Baleares, pero ustedes seguro que conocen muchísimos; pues bien, esa ley ustedes la votaron en contra y la presentó su propio Gobierno, eso no existe, vamos, en los anales de ningún parlamento, que un grupo parlamentario vote en contra de su propia ley. Por eso digo que de inconcreciones todas las leyes que se trajeron aquí en el período pasado todas salieron, y ustedes han tenido que votar en contra de sus propias leyes.

Segunda cosa, usted ha dicho que la primera vez que se han pagado desplazamientos ha sido con este gobierno y no en el 96; mire, me gustaría que estuviera aquí el Sr. Ventura Blach, que era en aquel momento director de Deportes del Partido Popular, ¡vamos, vamos que sí los pago!, le salió del alma pero los pagó, y hizo bien porque en aquel momento se solía hablar entre instituciones y tuvimos nuestro problema, porque las

transferencias que hizo el Partido Popular en la legislatura anterior al 95 había dicho que los consells insulares cargarían con el coste de las competiciones interinsulares que convocara la comunidad autónoma, es decir, la misma tesis, o sea, lo que hace la Sra. Consellera es volver a las posiciones radicales del PP del año 94. Pero cuando hubo un cambio de gobierno en el Consell Insular de Mallorca, con respecto a lo que era la Dirección General de Deportes, que dependía en aquel momento de un gobierno del Partido Popular, y en el Consell de Mallorca había en aquel moment un gobierno de progreso, tuvimos nuestras negociaciones, nuestras discusiones y el Govern de las Illes Balears asumió el coste de estas competiciones, lo asumió, quiere decir que, y era un gobierno del Partido Popular, pero negoció con un gobierno de otro signo político de otra institución y llegamos a un acuerdo. Entonces, no se ponga una flor que no le corresponde.

Ha dicho que, bueno, se ha dicho aquí que la ley ésta se aprobará o se tomará en consideración hoy, ni una cosa ni otra, hoy lo que estamos debatiendo son las enmiendas a la totalidad de la ley, con esa confusión que tienen los miembros del gobierno, con esa confusión no me extraña que nos pase lo que les está pasando en este período parlamentario, si la Sra. Consellera nos dice que hoy se va a aprobar o a tomar en consideración esta ley, pues bueno, anchas Castilla, ¿qué será lo próximo que nos van a decir? Aquí lo que estamos viendo, por si no estaba situada, es el debate a las enmiendas a la totalidad presentadas por los grupos parlamentarios de la oposición, creo que es bueno, en la situación de excepción parlamentaria en la que nos encontramos, hacer este breve paréntesis reglamentario.

Dice usted que no le importa trabajar, hombre, ahora ya entramos en el tema; a la derecha lo que le gusta, desprecia al Parlamento, intrínsecamente, otra cosa es que en las fiestas populares, cuando nos reunimos el día de la tal, el día de la cual, se haga un discurso, porque el Parlamento es la casa de todos, etcétera, la casa de todos, pero de algunos más, unos tienen que entrar por la puerta del perro y otros entran por la puerta de los señores, y esto es lo que sucede. Y ese desprecio que existe hacia (...) les lleva a tratar al Parlamento como a un grupo de vagos, y eso es lo que usted está haciendo en colaboración con otros miembros del Gobierno que me gustaría ver aquí. Mire, si no le importa trabajar, ¿por qué han votado en contra de todos los plenos que hemos pedido nosotros, todos los plenos adicionales que hemos ido pidiendo, durante todo el período ordinario de sesiones, por qué han votado en contra? Explíquelo, no tendrá explicación.

Equipo ciclista, mire, yo no le echaré en culpa que se haya descubierto que haya habido algunos ciclistas dentro del equipo ciclista, naturalmente, que hayan consumido o que puedan ser sospechosos de sustancias estupefacientes, no es culpa suya, faltaría más; ahora, lo que sí que es culpa suya es: teniendo conocimiento de eso, no tomar medidas, como yo no le voy a echar la culpa al presidente del Gobierno o al Gobierno en su conjunto de que un grupo de miembros del Gobierno se vayan al Rasputín, porque mira, no les has escogido para eso, pero una vez han ido, hay que tomar medidas. Esto es lo mismo, una vez han ido, oiga, tome medidas; y usted tiene una cláusula en su contrato, que le alaba haberla puesto, se lo he dicho aquí antes, tome medidas. No va a tomar ninguna medida, está con

la cabeza agachada, está con la cabeza agachada de vergüenza, porque no va a tomar ninguna medida. Mire, si la engañan tiene todo nuestro apoyo, pero si usted ha descubierto lo que ha pasado y no toma ninguna medida ya es otra historia.

Mire, sobre la Asamblea Balear del Deporte no será tan urgente cuando no está ni regulada, se remite usted a un reglamento que ya veremos cuándo sale.

Decimos que esta ley está dedicada a los deportistas de nuestras islas, ya le he demostrado que no, está dedicada a los promotores profesionales. Porque los deportistas de nuestras islas no sabemos en qué ha cambiado la situación, a los promotores profesionales sí que les ha cambiado la situación, y mucho.

No me ha dicho nada de las ayudas a los privados para los centros de tecnificación, para las fundaciones, para los clubes de fuera de nuestra comunidad autónoma que puedan recibir ayudas, no me ha dicho nada.

Más grave es que no me haya dicho nada respecto al tema de las bebidas alcohólicas, tiene usted todavía una oportunidad de salir aquí y decirme qué piensa hacer con el tema de las bebidas alcohólicas, qué piensa hacer, si tiene alguna respuesta. Mire, esta ley, la ley del deporte es una ley que yo creo que tendría que haberse tratado de otra forma por el Gobierno y que podría haber salido por unanimidad si se hubiera hecho bien, porque es un tema en el que todos podemos estar de acuerdo en muchísimas cosas, Sra. Consellera, todos podemos estar de acuerdo en muchas cosas, y podríamos haber intentado hacer una ley por unanimidad, pero tal como la ha presentado, tal como la ha gestionado y tal como la está presentando, Sra. Consellera, usted con esta ley ha fracasado.

Nada más.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, té la paraula la Sra. Mascaró.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Moltes gràcies, Sr. President. A veure, Sra. Consellera, crec que ser gens social i totalment elitista no són dues coses gens contradictòries, el contrari, una cosa que no és gens social és perquè és elitista i quan una cosa és elitista és que vol dir que no és gaire social, per tant no és contradictori.

Dèieu vós que avui és un dia de felicitació per als esportistes per aquesta llei; jo crec que avui es poden començar a felicitar les empreses privades que saben que podran tenir accés a subvencions destinades als esportistes, però no els esportistes.

Diu que ha estat més d'un any per elaborar aquesta llei, que no li fa por i que ara l'acusam. A veure, o ens enganya ara o ens ha enganyat durant més de dos anys, perquè el 2003 ens va dir que el 2004 començarien a fer feina per a la llei de l'esport, el 2005 seguien fent feina per a la llei de l'esport, per tant qualcú li ha fallat aquí, o l'han enganyada a vostè, però qualcú

li ha fallat. Nosaltres l'acusam a vostè de no haver fet els deures, perquè va ser vostè la que va prometre que ens duria una llei, no vàrem ser nosaltres, és el Govern del Partit Popular, precisament a través de la seva conselleria, qui va dir que faria una llei de l'esport, és per això que l'acusam, si vostè no ho hagués dit nosaltres no li haguéssim reclamat. Era el seu objectiu, no el nostre, era el seu objectiu.

Després diu que jo li he recordat que l'única cosa que vostè ha fet és la federació; no, jo el que li he dit és que aquesta llei, en temes de discapacitats, l'única cosa que deixa ben establerta és una federació per a discapacitats, res més. Però garanties que les persones que presenten una discapacitat tinguin els mateixos drets que la resta de ciutadans a practicar un esport no n'hi ha, no n'hi ha amb aquesta llei, no milloram en això, Sra. Consellera.

Després diu que aquest text parteix d'una concepció de l'esport social; per ventura hi partia d'aquesta concepció, però pel camí l'ha perduda, pel camí ha perdut aquesta concepció que me va dir vostè que hi partia, perquè social no vol dir només compatibilitzar poder practicar un esport i anar a la Universitat, social vol dir que qualsevol persona, independentment del seu origen i sobretot de la seva butxaca, pugui practicar un esport amb unes mínimes condicions, visqui al poble que visqui i visqui a l'illa que visqui. Això és una part de ser social, i no ho garanteix vostè amb aquesta llei.

Després diu que, gràcies a aquesta llei, si un esportista s'ha dopat hi haurà sancions; perdoni, tant si hi ha aquesta llei com si no, el dopatge és il·legal a aquesta terra encara, tant si vostès aproven aquesta llei com no.

(Remor de veus)

I després diu -si el Sr. Conseller d'Educació vol obrir un torn, estaré molt contenta de poder parlar amb ell.

(Continua la remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Per favor, per favor, per favor.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Si vol que parlem podem parlar vostè i jo també.

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada, li prec que continuï.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

És ell que es dirigeix a mi.

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada, li prec que continuï.

(Remor de veus a la sala)

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

N'hi ha molts de súmmums, Sr. Conseller, en aquest món.

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Conseller, per favor.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Vostès se sulfuren, però jo hi estic avesada a això, fa molts d'anys que m'insulten a una altra institució (...)

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada, li prec que vagi continuant, si no li sap greu.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Ho veus, això, no, de què renyen al que no toca.

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada, la crid a l'ordre.

(Remor de veus a la sala)

EL SR. FONT I ROSSELLÓ:

Sr. President?

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Sr. President, està en el seu dret de cridar-me a l'ordre ...

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Diputada, continuï.

EL SR. FONT I ROSSELLÓ:

Demana ...

EL SR. PRESIDENT:

Li prec que s'assegui, no té l'ús de la paraula. Continuï, Sra. Diputada.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Jo, Sr. President, reconec que el Reglament li dóna tot el seu dret a cridar-me a l'ordre, però jo també sé quins són els meus drets, Sr. President, encara que vostè me'ls vulgui trepitjar.

Bé, en resum, Sra. Consellera, aquesta no és una llei per als esportistes, aquesta és una llei per a molts pocs esportistes i sobretot per a les empreses privades.

I moltes gràcies, Sr. President, per la seva (...)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada, per la seva comprensió.

(*Alguns aplaudiments i petit aldarull a la sala*)

Sra. Consellera, té vostè la paraula.

LA SRA. CONSELLERA DE PRESIDÈNCIA I ESPORTS
(Maria Rosa Puig i Oliver):

Gràcies, Sr. President, senyors diputats, senyores diputades. Crec que fa molta de calor i tothom està un poc nerviós, però tampoc no fa falta per aquesta llei ...

(*Remor de veus a la sala*)

Intentaré contestar les preguntes que me feien els diputats, perquè vull remarcar que jo he volgut destinar la meva primera intervenció realment a constatar la importància d'aquesta llei i el seu contingut, que crec que és el que no interessa en aquest cas a l'oposició. Perquè jo mantenc el meu respecte a aquest Parlament, Sr. Diéguez, ho vull remarcar que jo mantenc el respecte a aquest Parlament i que, simplement una anècdota, que m'he fixat que vostè tenia el llumet vermell i no havia dit res, absolutament res sobre aquesta llei, i que jo sàpiga no som a una interpel·lació, sinó que som a una esmena a la totalitat d'aquesta llei. Per tant, ha parlat de tota la resta de temes menys d'aquesta llei. I crec que era important que jo ho fes a la primera intervenció, perquè, si no, no haguéssim parlat de res de la llei a cap de les dues intervencions.

I com que diuen que tots aquí som *dueños de sus silencios y esclavos de sus palabras*, Sr. Diéguez, vull tornar incidir en el tema dels desplaçaments. A una interpel·lació o a una comissió, i està escrit en aquest Parlament, vostè me recordava que el més important que podia fer jo, com a consellera, era "*quitar el mar entre las islas*", per tant vull entendre que no estava resolt el problema del desplaçament, com ara vostè vol recordar que era així des de l'any 96. Potser que vostè ho apuntàs, però li puc ben assegurar que els desplaçaments no estaven pagats al cent per cent pel Govern d'aquestes illes fins l'any 2004.

Em recordava el tema de l'equip ciclista, jo a la meva primera intervenció havia fet una puntualització sobre aquest tema que vostè no ha tengut cap interès a recordar, és clar, però vull remarcar que la diferència que possiblement hi pugui haver entre el Partit Popular i el Partit Socialista és que nosaltres respectam sempre la presumpció d'innocència, i que jo sàpiga i que em consti en aquests moments, l'equip ciclista Illes Balears no està implicat ni apareix a cap contingut ni a cap llista, per tant el que hi ha en aquests moments és una intervenció, un procediment judicial que pot afectar determinats corredors, però no seré jo que condemni ningú fora que ho faci un tribunal.

I el que deia jo sobre aquesta llei era la creació d'aquestes dues comissions que precisament permetran a les competicions oficials que no es produeixin conductes ni situacions d'aquestes i es podrà castigar els esportistes que incorrin en aquest tipus de conductes.

I respecte del tema de l'alcohol, Sr. Diéguez, vostès varen debatre fa poques setmanes la llei d'espectacles i d'activitats classificades, i li voldria recordar que aquesta llei no permet la possibilitat ni de poder vendre ni de poder entrar begudes a qualsevol recinte o lloc públic, inclosos els esportius, per tant li remarco el que estableix una llei específica en aquest sentit, que no fa falta que estigui reglat específicament a la llei de l'esport perquè parla d'altres tipus de conductes.

Aquesta llei, que es diu que tracta poc de l'esport, és una llei per a tots els esportistes i per a les persones amb discapacitats, aquesta llei no fa distincions excepte en els casos en què és necessari fer-les, com és l'accessibilitat a totes les instal·lacions esportives, perquè ja li he dit que aquest govern ha aconseguit la normalitat amb les persones amb discapacitat creant una federació i constituint-la igual que una altra federació d'esports.

I res més, però vull destacar també que li demani a un esportista si s'estimaria més participar a una competició o a vint competicions, si això significa que ha de tenir un patrocini privat. Crec que és important que aquests patrocinis existeixin dins el món de l'esport, perquè permeten que hi pugui haver més recursos econòmics per poder dur a terme no només competicions sinó fins i tot espectacles esportius. I pens i ho vull recordar que aquesta llei realment crea els instruments i els mecanismes necessaris, crea els organismes específics per a la lluita contra el dopatge i la violència i pel joc net, i crec que dóna una passa important i una regulació específica dins el món de l'esport.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Consellera. Pel Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Pastor.

EL SR. PASTOR I CABRER:

Moltes gràcies, Sr. President. Senyores i senyors diputats. Jo crec que sí que avui és un dia important, és un dia important per a molts col·lectius o per a un col·lectiu molt rellevant dins la nostra comunitat. La comunitat autònoma de les Illes Balears, segons el nostre Estatut d'Autonomia, evidentment a l'empara d'aquesta competència, aquest parlament, reconeixent la indubtable rellevància sociològica, educativa, sanitària i econòmica del fenomen esportiu a la nostra societat actual, aprovà la Llei 3/1995, de dia 21 de febrer, que era la Llei de l'esport de les Illes Balears. L'esmentat text legal va néixer en un context caracteritzat per la necessitat d'ordenar l'esport en les seves múltiples manifestacions que, fins a aquell moment, estaven sotmeses a una manca de regulació i estructuració.

Malgrat això, el sector esportiu, lluny de caracteritzar-se per l'existència d'uns principis i circumstàncies permanents que postulin la longevitat de les seves normes, tal i com succeeix en altres sectors de l'ordenament jurídic, s'ha caracteritzat sempre pel seu dinamisme i pels seus constants canvis que s'experimenten en el seu si. En aquest sentit, resulta evident que des de l'aprovació de la Llei 3/1995, l'esportista, tant de l'àmbit estatal, internacional com local, ha viscut un accelerat

procés de transformació de tal dimensió que era necessari adaptat l'esmentat text legal a la nova realitat social.

No es pot posar en dubte, en cap moment, el rellevant paper desenvolupat per la llei actual, la qualitat i la validesa política esportiva han estat reconegudes majoritàriament, s'ha de constatar que el seu període de vigència ha evidenciat en el tractament normatiu proporcionat a determinats aspectes de l'esport balear, ha resultat plenament satisfactori. Així mateix, hem de reconèixer que l'esdevenir dels anys ha constata diversos silencis normatius davant greus problemes que demanen urgentment una resposta legal.

Tots aquests punts constitueixen raons suficients en favor de l'obertura d'una nova etapa i en favor de la legislació esportiva vigent, no sols per adaptar-se als canvis produïts, sinó també per preparar-se amb una perspectiva ambiciosa pels canvis que se'ns presenten. L'acreditada predisposició dels ciutadans de les nostres illes a participar activament en qualsevol manifestació esportiva i la seva extraordinària capacitat per organitzar esdeveniments esportius necessiten un nou escenari legal i un esforç definitiu per apuntalar l'actual estructura esportiva de la nostra comunitat. El text actual respecta escrupolosament les competències dels consells insulars; també ho fa respecte dels nostres ajuntaments, aquests grans oblidats sempre pels discursos de l'esquerra.

A les diferents etapes de la nostra vida tenim també diferents necessitats. És per això que el centre d'aquesta llei són precisament les persones, els esportistes, també ho són tot aquell col·lectiu humà que els envolta, jutges, jutgesses, etc. La tecnificació és un pas posterior a l'individu amb talent i voluntat que fa de l'esportista una persona diferent, un estat que necessita suport i instruments de projectes i programes que milloren les condicions tècniques de suports familiars, d'empares legals, per continuar estudiant o, si n'és el cas, treballant, i que tot això dugui a ser un esportista d'alt nivell i que pugui tenir un elevat rendiment esportiu i també social per a les Illes Balears.

Els suports institucionals, els privats mitjançant patrocinis, o les fundacions han de donar suport a l'esport i als esportistes. Les institucions de les Illes Balears han de proporcionar l'esport amb tots els mitjans al seu abast, els esdeveniments, les escoles de formació, les infraestructures, les associacions esportives i, en definitiva, els tècnics, jutges, àrbitres, gestors esportius i, en general, tots els esportistes vàlids o no vàlids, discapacitats o no, donant el que és un dret fonamental i constitucional.

Rebutjar també totes aquelles formes i actituds detestables a l'esport com és la violència, l'assetjament, el dopatge, la discriminació i moltes altres accions punibles i sancionables són i seran objectiu paral·lel a la pràctica esportiva que cometran els organismes oficials de la nostra comunitat autònoma.

L'evolució en els esports, l'especialització de reglaments, els nous esports lligats a les necessitats dels ciutadans i les noves tendències en els models associatius, així com també les noves tecnologies que permeten nous caus de pràctiques esportives, entre moltes altres raons, són els motius que ens

duen a plantejar-nos una llei amb una estructura diferent i amb novetats legislatives innovadores, sempre des del respecte a les institucions locals.

Aquesta llei està estructurada en quatre grans blocs, que suposen una novetat que es pot resumir en les parts següents.

Una primera, on es parla dels principis rectors i de la política esportiva a aplicar a les Illes Balears, les funcions públiques delegades, l'ordenació i la gestió de l'esport així com l'organització administrativa i les competències de les mateixes administracions.

Una segona part on es comença a parlar dels esportistes, tècnics, àrbitres i col·lectius que representen així com els sistemes de protecció, les diferents activitats esportives vinculades al medi natural, la seva protecció, els esports autòctons i tradicionals contemplats en dues federacions, la de tir amb fona i la del trot, el respecte i la definició de l'esportista en edat escolar, una edat importantíssima per a la seva formació i de futur, l'esport universitari, l'esport per als esportistes amb discapacitat l'esport de tecnificació i alt nivell dins la nostra comunitat autònoma, esport d'alt nivell que tan orgullosos ens fa sentir en aquests moments gràcies als nostres esportistes mallorquins; el nostre model associatiu des dels clubs fins a les federacions com una piràmide que representa i regula tot l'àmbit a les persones jurídiques i físiques, la competició i, en general, tots els valors que s'atribueixen a l'esport en aquesta societat.

I una tercera part on té cabuda la formació, la cultura de l'esport, la medicina esportiva, les instal·lacions i les infraestructures esportives, la seva planificació, les seves regulacions, la investigació dins l'esport, un dels camps amb més futur que es planteja com un repte en aquesta comunitat i, en general, tota una filosofia de bon govern i gestió eficaç; conceptes extremadament innovadors en el marc comparatiu de les darreres lleis aprovades a les diferents comunitats autònomes de l'Estat espanyol.

Tots aquests conceptes es fan sòlids amb dos instruments de l'administració, un ja existent, l'Escola Balear de l'Esport, posada en marxa, per cert, per l'anterior govern del Partit Popular l'any 1996 per l'actual president Jaume Matas; i una de nova creació, com és l'Assemblea Balear de l'Esport, organisme amb la representació de totes les federacions, consells insulars i tots els agents esportius, sigui un instrument molt valuós de desenvolupament, consulta, estudi i, sens dubte, de control i assessorament amb què comptarà la conselleria competent en matèria esportiva.

En aquest bloc, cal destacar la creació per llei de la Comissió contra el dopatge, tara per desgràcia d'actualitat de l'esport a nivell mundial i també nacional, que cal combatre amb tots els nostres instruments normatius per possibilitar un esport més sa, més just i que tenguí com a objectiu la informació, la prevenció i, com a darrer extrem, la sanció, sempre contemplant la possibilitat de la reinserció per la pràctica legal de l'esport.

Es crea també la Comissió contra la violència amb l'objectiu de normalitzar les conductes a l'esport de

competició, estandarditzar un comportament i ser capaços de transmetre valors de competitivitat sense agressió, sense enfrontament i de joc net. És necessari treballar conjuntament amb els comitès de disciplina federatius i fer polítiques transversals que ajudin a l'esmentat bon comportament, control i que donin cobertura a les possibles sancions que s'apliquen en aquest camp.

Finalment, la jurisdicció esportiva i els seus diferents àmbits d'aplicació es crea el Tribunal balear de l'esport amb més competències que l'anterior Comitè balear de disciplina esportiva, afegint-hi a les mateixes potestats en matèria no tan sols competitiva sinó electoral i desplegant un articulat bàsic per a qualsevol federació, esport, associació, que facilitarà i possibilitarà concepte innovadors com la conciliació, l'arbitratge i altres conceptes en l'àmbit d'aplicació de les normes que agilitaran la presa de decisions. Tot sempre acompanyat de l'augment de components, atribucions i recursos econòmics que dignificaran aquest estament.

En aquest cas es definiran les infraccions, es tipificaran les sancions, la seva aplicació i tots els possibles sistemes de recursos que planteja aquesta llei.

Com a conclusió, cal dir que aquesta és una llei necessària, moderna, innovadora, de futur i que es planteja des del màxim respecte i consens amb tots els agents de l'esport balear, havent-hi treballat directament les federacions, els clubs, els consells insulars, les entitats locals, amb aportacions i assessorament de col·legis professionals com ara el de llicenciats en educació física, col·legis de fisioterapeutes, associacions d'empresaris esportius i, per tant, amb els esportistes.

Aquest document es redacta com a avantprojecte després de passar per dos períodes d'exposició pública, per més de deu mesos de converses i havent tingut en compte nombroses aportacions, suggeriments i el major consens del sector esportiu de les Illes Balears.

Permetin-me que els digui i els demani que reflexionin sobre l'esmena a la totalitat, no hem escoltat cap argument ni un que tinguí la força suficient perquè aquesta llei, en aquest cas, o aquestes esmenes tirin endavant. Jo diferenciaria les distintes intervencions, crec que una molt clara és la del Sr. Rosselló que, amb tots els respectes, evidentment, hi ha un model distint, una manera distinta d'entendre com s'ha de gestionar, en aquest cas, la política esportiva, i sobretot el que nosaltres entenem per intentar evitar un excessiu intervencionisme dins les federacions. Crec que és una diferència de model, és molt clar, entre dos partits, legítims els dos, però pensam que les administracions enteses com a federacions, en aquest cas, han de tenir tota l'autonomia possible perquè puguin, elles mateixes, decidir quin és el seu futur i el seu model. Llevat d'aquesta, que crec que no és de suficient pes per entendre que aquesta esmena a la totalitat ha de prosperar, crec que les altres diferències no les ha posat damunt la taula.

Respecte de la Sra. Mascaró, permeti'm que difereixi, que no comparteixi els seus arguments. Vostè parla de llei elitista, llei d'alt nivell, jo crec que vostès, amb aquest discurs, intenten

confondre la ciutadania. A què diuen vostès llei elitista?, perquè parla d'alt nivell de competició? Li posaré un exemple molt clar que va passar en aquesta comunitat autònoma. Aquesta comunitat autònoma ha tengut la millor gimnasta esportiva de tota la història de l'Estat espanyol, quan va entrar aquest govern, a causa que l'anterior no tenia en compte l'alt nivell, aquesta esportista no tenia dret a un sol euro de subvenció, una persona que devia tenir aleshores 15 o 16 anys, que no només tenia reconeixement nacional, sinó internacional, la seva pròpia comunitat, els seus propis ciutadans, no tenien cap vincle per poder donar una subvenció perquè aquesta persona continuàs endavant. Si vostè creu que això, posar mitjans perquè això no torni a passar, és potenciar l'esport elitista, crec que parlam llenguatges diferents.

Pel que fa al Sr. Diéguez, crec que vostè contínuament juga a la confusió i usa moltes vegades el que nosaltres hem dit que s'ha d'intentar evitar, el joc brut, la confusió, aquestes mitges coses que ens diu, el dubte sobre l'honestedat d'aquesta llei i en aquest cas dels que la proposen, és un mètode que, cregui'm, Sr. Diéguez, parlant d'esport no aconduïx a res. Vostè parla d'afavoriment de les empreses privades, i nosaltres les defensam, el nostre model diu que les empreses privades fan un gran bé dins la nostra societat i que dirigeixen d'una manera magnífica i molt més econòmica per a l'administració les instal·lacions esportives; no hi ha cap dubte, i a més es reconeix, i hi ha ajuntaments, per on vostès han passat, i no han modificat absolutament res, tot el contrari, ho han potenciat. Exemples, una piscina municipal, està de moda, tots els ajuntaments avui en dia fan piscines municipals, amb aquest pla d'obres i serveis que treuen els consells insulars, volem una piscina municipal, municipis de 4, 5.000, 6.000 habitants; aquests mateixos ajuntaments no tenen capacitat econòmica per aguantar les despeses d'una piscina municipal que es poden xifrar en uns 50 milions de pessetes, què fan?, donen la gestió a una empresa privada, que la gestiona, que amb molt menys recursos la dirigeix, que té moltes més possibilitats i que, en aquest cas, afecta únicament i exclusivament un import directe, és a dir, l'usuari, i no s'ha de repartir aquesta gestió d'aquesta instal·lació amb tots els usuaris, en aquest cas amb tots els ciutadans del municipi que mai no usaran aquesta instal·lació. És evident que després dels ajuntaments, els organismes poden donar una ajuda directa a aquest usuari que no té recursos, i aquesta és una política social, d'impost directe, de carregar l'impost a aquell usuari perquè és una instal·lació que els ajuntaments no poden mantenir. Aquesta és la filosofia, i aquesta és la defensa que en aquest cas amb recursos de la iniciativa privada puguem potenciar allà on no arriba l'administració pública. I vostès això ho volen vendre com si en aquest cas hi hagués interessos, una llei per potenciar el sector de l'empresa privada que vol contribuir, que vol dirigir no només a aquesta comunitat autònoma, sinó arreu de tot l'Estat un model que és a l'ordre del dia. Crec que són pràctiques que no condueixen enlloc, per tant nosaltres no hi podem estar d'acord.

Un altre exemple que vostè posa, i ha parlat del desplaçament dels esportistes, jo l'he entès a vostè, però la consellera també li ha parlat dels desplaçaments reals que el Govern ha posat a l'abast per als esportistes. Li contaré la meua experiència, trobar-se un divendres horabaixa amb un equip de Mallorca quan et diuen que no pots viatjar a Eivissa perquè no

tenen doblers per comprar el bitllet per desplaçar-se, i això no són coverbos, això són realitats. Avui això no passa, els clubs poden destinar molts de doblers que destinaven als desplaçaments a entrenadors, a preparadors físics, a la formació dels mateixos jugadors, que això sempre repercutirà en benefici dels esportistes, i això sí que ha estat una iniciativa d'aquest govern, cosa que vostès són incapaços de reconèixer.

Jo crec que la diferència és molt clara, i sobretot n'hi ha una. Hi ha una frase que va dir un il·lustríssim escriptor i poeta, que s'hauria d'inventar un esport on no hi hagués guanyadors. Com que si no hi hagués guanyadors tampoc no hi hauria perdedors, jo crec que vostè en aquest cas, i el seu grup, tenen la vocació de perdedors, perquè aquesta llei és bona per als esportistes de les Illes Balears, si vostès volen perdre facin-ho, però no a costa de tots els magnífics i il·lusionats esportistes que esperen una llei com aquesta que protegeixi sobretot els seus drets.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments a la sala)

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Pastor. Sr. Rosselló.

EL SR. ROSSELLÓ I DEL ROSAL:

Sr. President. Senyores i senyors diputats. Sr. Pastor, bé, jo crec que està dit tot a hores d'ara sobre aquest debat, està clarament substanciat. Jo no he dit mai que fos una llei rebutjable globalment, he dit des de la meua primera intervenció que té molts aspectes a tenir en compte, fins i tot he dit que tot el que fa referència al tema de competències i atribució de competències a distints nivells de l'administració està ben aconseguit, però hi ha dos elements de pes que a mi em donen a entendre que no és la llei que jo hagués fet, no és la llei que jo defensaria. I això em dóna tota l'autoritat moral i política per presentar una esmena a la totalitat.

Vostè trobarà que no són arguments, jo crec que són suficientment de pes, perquè coincidint amb vostè, la Llei del 95 requereix ja una llei nova, sense cap dubte, per cobrir tota una sèrie de buits legals, d'aspectes que no han quedat coberts, i un d'aquests, segons la meua modesta opinió, buits legals es tot el que fa referència a la reglamentació de les federacions, del funcionament, de la democratització, de la transparència de tot el món de l'esport.

Jo no vull que el Govern decideixi el que han de fer les federacions, les agrupacions, les entitats, ni molts menys, no vull en absolut intervenir sobre les polítiques o les actuacions, el que hagin de fer o deixar de fer, el que vull és deixar palès dins una llei un marc normatiu que faci que no es produeixin problemes que s'han produït moltes vegades, coses tan elementals com una esmena que digui que els estatuts una vegada aprovats per la junta han de ser ratificats per l'assemblea general, per exemple, és un element de major democràcia, major transparència del funcionament; o definir

clarament el que hauria de ser, què és el patrimoni i què no ho és d'una federació, perquè quedàs clar i explícit; o definir què es fa amb el patrimoni quan se dissol una entitat o una federació; o definir el règim financer i econòmic de les federacions; o definir el règim electoral i marcar un sistema; quan el Govern o el Parlament fa una llei electoral per als municipis no intervén en la política dels municipis, està marcant unes regles generals per les quals ..., bé, idè el mateix respecte de les federacions, les entitats, etc. Podria continuar, però en fi, vostè a això ho considera intervencionista, jo no ho considero intervencionista, jo considero que això ajudaria a solucionar problemes que hem viscut, exemples de confrontacions darrera les quals de vegades no hi ha hagut la netedat, l'estimació i la dedicació a l'esport que hi hauria d'haver, sinó altres interessos espuris que, bé, si les coses queden clares molt millor. En definitiva, allò de *la mujer de César*, que no basta que sigui honrada sinó que ho ha de semblar. I jo crec que això, en el món de l'esport, que aquesta llei hagués afrontat amb profunditat tots aquests temes, senzillament hagués anat a favor de l'esport, a favor de la ciutadania i a favor del bon nom en general de l'esport, i això falta, com falta tot el que fa referència a l'equiparació de les empreses privades.

L'exemple, Sr. Pastor, em sembla un poc pedagògic, ens tracta de guarderia i no hauria de ser així, perquè, clar, en fi, gestionar una piscina, no hi ha ningú aquí ni tan sols jo, que som a l'altre extrem de la Cambra, que s'oposi que es gestioni privadament o no privadament una piscina del municipi, no? Jo noestic en el govern del meu municipi, però quan hi arribi no llevaré la gestió de les piscines que hi ha, eh? Per tant, no parlem d'això, parlem d'una altra cosa, que vostè i tothom sap de què parlem i, per tant, no ridiculitzi l'argument.

Res més.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Rosselló. Sr. Diéguez.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Gracias, Sr. Presidente. Voy a hablar un poco más bajito, porque hoy hemos tenido una nueva sorpresa, y es que es la primera vez que se llama al orden y no a la cuestión a alguien que está hablando en esta tribuna, y como no quiero que me pase a mí, procuraré hablar más bajito para que no me llamen al orden. Entiendo que se pueda llamar a la cuestión a un orador en uso de su turno, pero no al orden. Pero, en fin, por eso procuraré llevar cuidado que los tiempos son duros.

Creo que ha habido un pequeño lapsus en la intervención del representante del Partido Popular, yo quisiera extender la enhorabuena que él ha dado a los deportistas mallorquines, también a los menorquines e ibicencos que están haciendo un papel extraordinario en estos momentos en las competiciones de nuestra comunidad autónoma y a nivel nacional. Miren, y eso de que, siempre que salen, traten de hacer ver que el mérito de un deportista que llega a la fama o que llega a un determinado campeonato, ese intento siempre de fagocitar por parte del Partido Popular los éxitos del esfuerzo de otros como si fueran otros, "sí, gracias a las subvenciones que les hemos dado", eso es una cosa enfermiza y que deberían evitar.

Yo, en mi afición por la lectura, he estado leyendo un libro, *Illes Balears Fòrum Nos institued published*, en inglés, es una cosa de cierto nivel, en el que el conseller de Turismo dice que fruto de la estrategia de patrocinar eventos y patrocinios destacan casos como el Real Club Deportivo Mallorca, es decir que el Real Club Deportivo Mallorca es un éxito de este gobierno, como parece que el éxito de la gimnasta es un éxito de este gobierno. ¿Recuerdan aquella vez, no se acordarán algunos de ustedes, pero recuerdan aquella vez en que cuando hizo el Sr. Matas, en la época Matas I, un video sobre los éxitos de su gobierno, puso el gol de Stankovich en la Copa del Rey en Valencia como uno de los méritos de su gobierno? Pues estamos en lo mismo, es la misma canción de siempre, apropiarse del mérito ajeno. Ya está bien, el mérito de los ajenos es mérito de los ajenos.

Mire, me alegra que venga alguien del Partido Popular y haga una defensa de las empresas privadas, dice que son más económicas, yo tengo mis dudas, porque algunos seminarios por 200 millones de pesetas podrían haberle salido mucho más económicos. ¿Que gestionan mejor? Bueno, yo no digo que hayan de utilizar la gestión privada en determinadas instalaciones públicas, en eso sí que estoy de acuerdo con el representante del Grupo Parlamentario Popular que en muchos casos es mucho más conveniente para los intereses públicos dar la gestión a empresas privadas, la gestión de algunos establecimientos y de algunos centros de deporte, pero no es de lo que estamos hablando aquí. De lo que estamos hablando aquí es de abrir la subvención a las sociedades mercantiles, es otro tema. Un tema es contratar una sociedad mercantil para que preste un servicio, esto lo veo bien, lo han hecho todos los gobiernos de derechas e izquierdas y lo seguirán haciendo. Pero otra cosa es abrir la puerta a la subvención, que es lo que se hace con esta ley. Yo no sugiero nada, he puesto clarísimos ejemplos de casos que se han ido dando en nuestra comunidad autónoma a empresas privadas fuertemente subvencionadas.

Hay un tema que sí quería concluir con dos palabras, hemos hablado mucho del equipo ciclista y de lo que ha acontecido con la última lista de presunto dopaje, etcétera. Se nos dice por el Grupo Parlamentario..., bueno más que por el Grupo Parlamentario Popular, se nos dice también por el Gobierno, que la conselleria no toma medidas porque queda la presunción de inocencia. Entonces los del Tour de Francia son una gente muy aventurada, porque han retirado la mitad de equipos y estos ¿en qué planeta están? Tienen que llamar aquí y aprender de lo que se hace aquí. Mire, para tomar medidas se pueden tomar medidas en cualquier momento. Y relacionado con esto el alcohol. Mire, no trate de escabullir el bulto diciendo que esto lo solucionará la ley de Rodríguez, pero si la ley de Rodríguez permite a los menores entrar en los establecimientos eróticos...

(Remor de veus)

Sí, sí, sí, lo permite, no está prohibido. Pueden entrar en los prostíbulos. Búsquenme un artículo en la Ley de actividades clasificadas que impida a los menores de edad entrar en un *table dance*, un *peep show*, o en las cabinas de video. No lo encontrarán, encontrarán una enmienda nuestra para que así sea. No lo encontrarán. Mire, no se fíe de esa ley porque se encontrará con que muchos espacios donde se hace práctica

deportiva no son lugares que se puedan concebir como espectáculo público. ¿Qué le cuesta ponerlo en esta ley? Tiene una oportunidad de ponerlo en esta ley, si está de acuerdo con ello apruebe la enmienda que hemos presentado al efecto, pero no se fíe de la Ley de actividades.

Mire esta ley, en definitiva, es una ley que va a servir para amparar a las empresas privadas y no lo digo yo, ni lo sugiero, es que se dice en la exposición de motivos de ley, se dice, como diría el Sr. Aznar, el empleado de Murdoch, se hace "sin complejos". Miren, exposición de motivos, "en la nueva redefinición del modelo asociativo se buscan horizontes mucho más profesionales y efectivos. De esta manera las estructuras se abren y se permite la participación de entidades lucrativas, auténticos motores de futuro en el mundo del deporte". Más claro agua, imposible más claro. Esto es lo que dice su ley. Y en la actualidad actúan, escuchen esto, no lo digo yo, lo dice su ley, algunos dirán esto lo dice éste que es un exagerado, "ya en la actualidad actúan camuflándose en su propia realidad". Es que la propia ley dice que las empresas privadas actúan camuflándose en su propia realidad. ¿Qué más quieren? Lo dice su ley.

"Se ha dado un paso decisivo hacia delante al permitir que en las organizaciones asociativas de carácter deportivo también colaboren sociedades mercantiles". Lo dice su ley, las sociedades mercantiles van a tener las puertas abiertas. Con estos antecedentes, salgan a la calle y díganles a los padres y madres que son los que soportan las cargas de la falta de recursos y sobre cuyas espaldas se aguanta el 90% del deporte de estas Islas, que el deporte debe de estar en manos de profesionales, que por esto en esta legislatura el dinero se lo ha llevado Abarca Sports S.L., 3 millones diarios de Navarra. Instituto Noos de Barcelona, 200 millones un fin de semana. O díganles quién se llevó los 50 millones de la Copa Davis, o los 50 millones del campeonato de trial que se organizó en Menorca...

EL SR. PRESIDENT:

Vagi acabant Sr. Diéguez.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

Acabo Sr. Presidente. O díganles qué va a pasar con lo que se va a pagar por el Mundial de Ciclismo por determinados derechos.

Miren, con las leyes que están aprobando este verano, un chaval de 16 años, con esto concluyo, podrá ir al fútbol, no al Mallorca, porque ahí lo tendrá prohibido, pero podrá ir a un campo de fútbol con una botella de whisky, ya que no está prohibido. Disparará unas cuantas bengalas, es falta leve según la ley del Sr. Rodríguez, ha habido muertos por bengalas, pero según la ley del Sr. Rodríguez es falta leve, podrá disparar bengalas, 600 euros como mucho. Cuando acabe el partido podrá irse a una discoteca a conocer adultos y si el camarero no adivina su edad, podrá tomarse unas copas. Y para acabar el día, podrá irse a un *table dance*, donde la ley del Sr. Rodríguez no lo prohíbe. Esto es lo que ustedes están aprobando este verano...

EL SR. PRESIDENT:

Sr. Diéguez, si es tan amable, per favor.

EL SR. DIÉGUEZ I SEGUÍ:

...y el que diga lo contrario que salga aquí, me lo desmienta y me diga qué artículos lo prohíben. Bueno eso sí, el lunes al colegio de los Legionarios de Cristo, donde el padre Marcial Maciel Degollado, con problemas por presunta corrupción de menores, le dará trilingües lecciones de moral y buenas costumbres.

Nada más, Sr. Presidente. Ya tienen bastante.

(Remor de veus)

EL SR. PRESIDENT:

Sra. Mascaró, quan vostè vulgui.

LA SRA. MASCARÓ I MELIÀ:

Gràcies, Sr. President. Sr. Pastor, heu fet una gran defensa de la llei, més que respondre les esmenes a la totalitat i la veritat és que si no l'haguéssim llegida quasi ens ha convençut, perquè vós vos ho creieu el que heu explicat, suposam. Nosaltres tenim una altra manera de veure-la, la llei.

Miri, ha dit que no ha trobat cap argument, per ventura és que les vol sentir perquè el nostre grup no té per costum presentar esmenes a la totalitat a qualsevol llei, només les presentam quan realment ho creiem. Nosaltres realment creiem que aquesta sí realment és una llei elitista, jo ni ningú està en contra que se donin subvencions a aquesta persona que pareix que només és una que no n'ha tenguda de subvencions, perquè és l'exemple que sempre ens posa vostè, aquesta persona que se dedicava a la gimnàstica i que no n'havia tengut. I sí n'havia tengut, perquè l'Ajuntament de Manacor, abans de comandar vostè, n'hi havia donat alguna...

(Remor de veus)

Després en parlarem. S'ha de fer, s'ha de donar l'oportunitat a aquestes persones que tenen capacitat per dedicar-se a l'esport d'elit i supòs que tots passam molt de gust aquests dies veient un mallorquí jugant a tennis per tot el món. Per tant, s'ha de donar l'oportunitat a la gent que té capacitats, però això no vol dir que s'hagin d'oblidar aquelles persones que no tenen capacitat, però que també tenen dret a practicar un esport i una activitat física. I aquí ho deixa bastant abandonat. La consellera ens deia abans que és que no vol fer diferències, precisament aquí és allà on se falla, per tenir les mateixes oportunitats per a tothom, per tenir dret a una igualtat d'oportunitat s'han de tractar de manera diferent les persones que són diferents. Aquesta és la diferent concepció entre la dreta i l'esquerra en aquest i en molts de temes.

Dèieu vós que és una llei necessària, jo crec que sí que és necessària adaptar la llei actual, però aquesta no és una llei necessària. Després heu dit que hi havia participat molta gent, que havia fet suggeriments. No és cap garantia de què s'hagin

tengut en compte que s'hagi participat. Jo no li repetiré els nostres arguments, posàveu l'exemple de les piscines municipals, de per què tots els ciutadans s'han de pagar unes despeses que l'ajuntament no pot assumir. Això no ho diríeu mai d'unes instal·lacions per a futbol perquè hi va molta més gent. És curiós, les piscines municipals que sí donen rendiment perquè els ajuntaments han començat a cobrar, aquestes les donam a gestions privades. En canvi, les instal·lacions esportives que no donen rendiment no les donarem a segons quins ajuntaments. I tal vegada ens interessa fer una aposta per la natació en aquestes illes que està molt endarrerida i convé que el Govern hi posi doblers. És una de les coses que se podrien fer, no se tracta de la gestió pública o la gestió privada, se tracta d'esport per a tothom, o esport per a uns poquets. I l'esport, a través de les empreses privades, seguirà sent un esport per a poquets, encara més poquets que ara Sr. Pastor.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Mascaró. Sr. Pastor.

EL SR. PASTOR I CABRER:

D'una manera molt breu, crec que està tot dit, però m'agradaria remarcar un seguit d'aspectes. La Sra. Mascaró diu que si ara és necessari, en la seva primera intervenció ha dit que no era necessari i ara diu que no a aquesta llei. Vostè ha començat dient que aquesta llei no era necessària i que no era necessari obrir un període accidental en aquest cas per aprovar lleis com aquestes. A nosaltres ens és igual que sigui juliol, que sigui gener, que sigui febrer, ens és completament igual. Si el Reglament permet obrir un període parlamentari i nosaltres creim que aquesta llei és important per a un col·lectiu important com són els esportistes, nosaltres estam disposats a venir aquí el mes de juliol i sense cap problema ni un. Jo no veig que hi hagi cap diferència ni una d'estar aquí el mes de juliol, o el mes de maig, no n'hi ha una. Per tant, nosaltres sí creim necessari, que és important obrir un període extraordinari i venim aquí i aprovam la llei. I això beneficia, és bo per als ciutadans, necessitàvem una nova llei, tendrem una nova llei.

Que regula molts d'aspectes que en aquest moment no contemplava l'antiga, perquè les circumstàncies de l'aprovació de la llei de l'any 95 no són les de l'actualitat, l'esport, els esportistes són activitats molt dinàmiques que van caminant i van evolucionant. I aquests canvis requereixen una nova llei, si vostès a la legislatura passada la varen tenir feta, una altra cosa és que fossin capaços d'aprovar-la, però tenen un esberrany fet. El problema és que no se varen posar d'acord, com aquesta i moltes altres que varen deixar dins els calaixos perquè quan la treien els seus socis de Govern no les aprovaven, això és la diferència. Nosaltres l'aprovarem avui en aquest cas, o l'aprovarem en el futur perquè tenim els vots suficients. Vostès no s'entenen amb els seus, perquè avui tindríem una nova llei, però vostès no varen ser capaços d'aprovar-la.

Esquerra Unida me diu que ell no diu que aquesta esmena digui que aquesta llei és dolenta en la seva totalitat. Vostè presenta una esmena a la totalitat, vostè no presenta una esmena parcial dient que s'ha de regular millor el tema de les

federacions. Vostès presenten una esmena a la totalitat i si aquesta llei no se posa en marxa, el tema del dopatge no estaria regulat aquí a la comunitat autònoma. Quedarien uns buits que avui estan a l'actual llei. Per tant, jo crec que sí és necessari i si vostè la se mira bé, se'n donarà compte que contempla molts de buits que durant aquests temps tenia la pròpia llei.

Sr. Diéguez, jo crec que no pensam tan diferent, el que passa és que aquest sistema seu d'intentar desqualificar l'adversari, intentar crear confusió, intentar fer que la gent pensi que nosaltres afavorim o deixam d'afavorir. És una dinàmica i miri el seu grup tal vegada li ha encomanat aquesta perquè no en sap fer d'altra. Però escolti, això me cregui que si els ciutadans en aquest cas de la comunitat autònoma l'escoltessin no estarien gens d'acord ni amb el seu sistema ni amb les seves formes. Vostè ha parlat de molts de temes, supòs que per intentar tenir un titular de diari demà, però que vostè m'ha demostrat que la llei i els esportistes d'aquesta comunitat no li interessen per res. Vostè ha agafat la llei i ha agafat els articles aquí on vostè podia confondre i treure-hi punta, únicament per desqualificar en aquest cas la consellera, per desqualificar aquest Govern i per donar a entendre, una vegada més, que en aquest cas el Govern del Partit Popular és un irresponsable i que fa coses rares.

El que va dir aquella frase famosa, que s'hauria d'inventar un esport allà on no hi hagués guanyadors i com se suposa que no hi hagués perdedors, no va ser el Sr. Antich. Si vostè se presenta a les primàries, com que no n'hi haurà, tal vegada aquesta vegada guanyarà. Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments)

EL SR. PRESIDENT:

Senyores i senyors diputats passam a votació.

32 vots en contra. Per la qual cosa queden rebutjades aquestes esmenes a la totalitat.

III.1) Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 5470/06, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, al Projecte de llei RGE núm. 3322/06, d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears.

Passam al darrer punt de l'ordre del dia que correspon al debat de les esmenes a la totalitat de devolució presentades al Projecte de llei RGE núm. 3322/06, d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears, RGE núm. 5470/06, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista; RGE núm. 5650/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, i RGE núm. 5686/06, presentada pel Grup Parlamentari Socialista...

(Remor de veus)

Pregaria un poquet de silenci per favor.

Per defensar les esmenes presentades del Grup Parlamentari PSM-Entesa Nacionalista, té la paraula el Sr. Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. No tornaré exposar, com vaig fer la setmana passada, la consideració que tenim d'aquest plenari com una imposició per part del Grup Popular, perquè no ens dona oportunitat de fer control de Govern, però, si més no, ho vull dir aquí perquè quedi en acta, perquè s'ha dit el contrari en l'afirmació del portaveu que m'ha precedit.

Bé, la meua intervenció avui aquí és la defensa d'una esmena a la totalitat al Projecte de llei d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears i, en conseqüència, la devolució al Govern. Com vaig dir la setmana passada també i com ha dit fa un moment la meua companya del grup parlamentari, el nostre grup no presenta esmenes a la totalitat per sistema, les analitzam i segons el que diuen i segons la funcionalitat que tenen presentam o no esmenes a la totalitat, i no els enganyaré si els dic que no hem tengut en aquest cas cap dubte ni un que aquest projecte de llei no compleix, ni de bon tros, els mínims necessaris per ser tramitat en aquesta cambra. Com intentaré fer-los avinent al llarg de la meua exposició, la llei d'arxius que ens presenta avui el Govern és una mala llei, una mala llei perquè tècnicament és un despropòsit absolut, perquè vulnera la legislació anterior i també, i açò no és el manco important, perquè no té en compte en cap moment la realitat pluriinsular de les Illes Balears.

Que aquesta llei és un despropòsit tècnic no ho dic jo, o no només ho dic jo, és l'opinió de tots els arxivistes que he consultat, i n'he consultat uns quants, que han arribat a dir-me que ni aposta es podia fer pitjor.

Passem ara, en primer lloc, idè, a analitzar la llei des de la perspectiva purament arxivística i per al final deixarem l'anàlisi política. Començaré fent-los una observació, arreu de l'Estat espanyol i també a la resta de països del nostre entorn, les convencions arxivístiques assumeixen un mateix llenguatge, una mateixa nomenclatura que unifica criteris, permet relacionar-se des de la seguretat, que s'està parlant del mateix, i que, en definitiva, hi ha possibilitat d'una correspondència i col·laboració entre els múltiples arxius existents arreu del món, arreu del món llevat de les Illes Balears; que si s'aprova aquest projecte de llei, tindrem una organització molt original, summament creativa, absolutament trencadora, però per a res homologable, en cap cas respectuosa amb els criteris de la ciència arxivística. I posarem exemples i per açò deixin llegir-los només algunes denominacions d'algunes lleis d'arxius del nostre entorn proper. La Llei d'arxius de Canàries parla del *Sistema Canario de Archivos*; a Cantàbria se'ns parla del *Sistema de Archivos de Cantabria*; a Catalunya del *Sistema d'Arxius de Catalunya*; a Andalusia del *Sistema Andaluz de Archivos*; a Aragó del *Sistema de Archivos de Aragón*; a Castella i Lleó del *Sistema de Archivos de Castilla y León*; i a la comunitat de Madrid del *Sistema de Archivos de la comunidad de Madrid*. Com veim, són comunitats autònomes governades de tots els colors haguts i per haver. I així podria seguir amb la resta de comunitats autònomes, amb l'única finalitat de demostrar-los que per tot arreu s'utilitza la denominació acceptada del "Sistema d'Arxius o Sistema Arxivístic", per tot arreu manco aquí.

A les Illes Balears, amb aquest projecte de llei s'inventa un concepte nou, no homologat, el "d'Organització Arxivística",

una denominació que no significa res dins la ciència arxivística i el que és pitjor, introdueix una confusió que no és només semàntica, no ens enganyem, no és només semàntica, sinó de fons, de la pròpia concepció del funcionament del conjunt d'arxius de les Illes Balears. Perquè quan parlem de sistema d'arxius sabem a què ens referim, ens referim al conjunt d'òrgans, centres d'arxiu i normes que tenen com a finalitat la preservació del patrimoni documental. Açò és un sistema d'arxius i a (...) per tot és igual i açò és un concepte reconegut, homologat, assumit internacionalment. Però aquest invent de l'organització arxivística que ens proposa la llei, què és? No ho sap ningú, és açò, un invent, simplement un invent.

En aquest sentit, m'agradaria llegir-los les paraules d'un arxiver de prestigi, a qui vaig consultar al respecte, unes paraules textuales, que són en castellà, jo les trob divertides, perquè aquest arxiver treballa a Madrid, me diu, textualment: *"Desde luego demuestran una gran capacidad creativa, pero opino que la creatividad debe dejarse a los artistas, no cabe en archivística inventar nuevas fórmulas al margen de los sistemas reconocidos, sólo conduce a la inoperancia y al aislamiento. Felicítalos -es refereix al Partit Popular- por ser tan artísticos, pero déjales claro que lo que proponen, desde un punto de vista archivístico, es pura y simplemente una aberración"*.

I efectivament és una aberració, però una aberració que no acaba aquí, una aberració que segueix, segueix i segueix; així, quan arribam al títol IV del projecte de llei, els despropòsits ja són descomunals, l'aberració és ja un *aquelarre*, m'explicaré. Hem convingut que un sistema arxivístic és, textualment, el conjunt d'òrgans i centres d'arxius que participen en la direcció, seguiment, coordinació i inspecció dels programes per a la conservació, descripció i difusió del patrimoni documental, açò és un sistema arxivístic, un sistema d'arxius. Per entendre'ns i dit a la bruta, un sistema arxivístic és una xarxa d'arxius amb una certa unitat de contingut o sota un criteri comú, que necessita per al seu bon funcionament d'un òrgan de govern que n'estableixi un mode unitari de funcionament, ni més ni manco.

I açò que he dit ara, que he llegit, no m'ho invent jo, no és una opinió meua, ni tan sols és una interpretació, és el que diu la pròpia llei, açò diu la llei. I acte seguit ens crea sistemes arxivístics a balquena, n'hi ha per tot; per exemple, i s'agafin fort perquè açò és que ja és que ja és ridícul: creen el sistema arxivístic del Consell Consultiu de les Illes Balears. És a dir que a partir d'ara el Consell Consultiu, jo no crec que al Consell Consultiu, si no me corregiran, li sobrin mitjans, però el Consell Consultiu a partir d'ara ha de crear òrgans i centres d'arxius propis per fer açò de la coordinació, difusió del seu fons documental. I quin és el fons documental del sistema arxivístic del Consell Consultiu? Només els papers generats per la secretaria del Consell Consultiu. És a dir que els fons generats per secretaria necessiten, segons aquesta llei, òrgans de govern, centres d'arxiu, normes específiques, etcètera. Açò és absurd, qualsevol arxiver els dirà que és absurd. Per tant, ens trobam davant una llei absurda, que jo sincerament crec que qui la va redactar aquell dia o aquella nit anava delirant.

En castellà diríem que és gairebé una *chapuza*, i per açò el nostre grup parlamentari demana que es retorni al Govern, que

es retorni i redactin de nou, sota supervisió de qualcú que sàpiga el que és un arxiu. I açò és l'opinió del nostre grup, pensam que tècnicament, ni fet aposta es podia fer un projecte de llei tan impresentable. I no posaré més exemples, que podria, perquè a cada paràgraf els trobam una barbaritat i així no acabaríem mai. Però que aquesta llei és dolenta no ho deim només el Grup Parlamentari del PSM que, pot ser, seria d'esperar, també és l'opinió del Partit Popular. El Partit Popular ha presentat esmenes al seu propi text, jo crec que açò deu passar qualche vegada, però sincerament, no és molt normal ni freqüent. I per quin motiu, ens hem de demanar, s'ha autoesmenat el Partit Popular?

Amb paraules del seu portaveu en temes culturals, i llegesc textualment, *Diari de Balears*, 20 de juny del 2006, "Les esmenes del Grup Popular són de caràcter tècnic, ja que entenem que milloren el redactat del projecte de llei". De caràcter tècnic, justament el que abans els deia, que tècnicament és dolenta, i per açò el Partit Popular l'ha haguda d'esmenar. Però no és que l'esmena ara per corregir un error involuntari, per corregir qualche minúcia, no, no hi ha una ni dues esmenes, 42 esmenes a la seva pròpia llei, 42 esmenes tècniques, 42. Conclusió: tècnicament és una mala llei.

Però bé, jo crec que podem deixar ben clara aquesta evidència, que és una mala llei tècnicament, però passem a fer-ne una valoració política. Aquesta llei també és dolenta políticament, no s'havia d'haver mai presentat així en aquesta cambra perquè políticament és pitjor. Permetin que els llegeixi un breu paràgraf d'una llei aprovada, també per aquest Parlament, concretament la llei d'atribució de competències als consells insulars en matèria de patrimoni històric, de desembre del 1994, que ha estat plenament en vigor, diu així: "Els consells insulars assumeixen totes les competències que havien estat assumides per la comunitat autònoma de les Illes Balears en matèria de patrimoni històric". Totes les competències en matèria de patrimoni històric que, naturalment, a no ser que ara ens diguin una altra cosa, perquè com són tan creatius tot pot passar, aquestes competències en matèria de patrimoni històric inclouen els arxius. Per tant, qualsevol legislació sobre arxius hauria de partir de la constatació que les competències executives no són del Govern, sinó dels consells insulars.

Però aquest projecte de llei fa precisament tot el contrari: estableix una estructura administrativa en la qual el Govern té l'última paraula; arrabassa competències que fa anys han estat transferides als consells, i condiona absolutament la capacitat de gestió dels consells a la voluntat del Govern.

En definitiva, jo crec que podem dir clar que aquest projecte de llei neix d'una concepció absolutament centralista de l'estructura institucional de la comunitat autònoma. Aquest projecte de llei és un projecte orientat, i no és el primer, però aquest ho és bàsicament, a la recuperació per part del Govern de les competències dels consells. Aquest projecte de llei estableix que en matèria d'arxius els consells estan subordinats a la decisió del conseller d'Educació i Cultura. Aquesta voluntat d'imposició damunt els consells es veu reflectida clarament en tot el que fa referència a la Junta Interinsular d'Arxius, a la Comissió Tècnica Interinsular, al Cens d'Arxius, etcètera, en què l'última paraula i la decisió final sempre la té

el Govern de les Illes Balears, quan són competències transferides als consells insulars.

I si vulnerar la Llei d'atribució de competències als consells és greu, també ho és vulnerar la Llei de patrimoni històric de les Illes Balears, de l'any 1998, que manté els consells com a institucions bàsiques per a la protecció patrimonial. No té res a veure, per exemple, és un exemple que pos, però és clar, el que diu la Llei de patrimoni respecte del catàleg de béns amb el que diu aquest projecte de llei respecte del Cens d'Arxius; la Llei de patrimoni estableix com a base els registres insulars de béns, que conformen posteriorment el Registre General de Béns de les Illes Balears. Aquesta llei no, aquesta llei crea directament el Cens d'Arxius de les Illes Balears vulnerant les competències dels consells insulars. És a dir que a sobre d'invasió competencial continuada, hi ha una incoherència absoluta en la legislació feta també per aquest Parlament.

Però bé, ara entram a un tema que em preocupa moltíssim, potser el que me preocupa més. No fa gaire, fa uns quinze dies, tres setmanes, passat dia 13 de juny, en el debat de reforma de l'Estatut, vaig fer un vaticini en aquesta cambra, des d'aquesta mateixa tribuna; vaig dir, vaig augurar que si no es definia minuciosament què s'entenia per competències pròpies dels consells insulars, aquesta definició esdevindria paper banyat per la interpretació restrictiva que en faria després el Govern. Avui en tindrem un exemple, avui pot ser la pedra de toc.

És ben cert que encara falta molt perquè s'aprovi a Madrid la reforma de l'Estatut, però no és manco cert que aquesta cambra ja l'ha aprovada i que, en conseqüència, les lleis que s'aprovin haurien de seguir, si els grups que la van aprovar són coherents en si mateixos, haurien de seguir el mateix esperit que aquesta proposta d'Estatut que vam enviar a Madrid. Mirem, llavors, què diu aquest projecte de llei d'arxius.

Senyores diputades, senyors diputats, el projecte de reforma estatutària que, com he dit, vam enviar a Madrid, contempla a l'article 69.6 que tot el referit a patrimoni és competència pròpia dels consells insulars. És a dir, precisament allò que desvirtua absolutament aquest projecte de llei. Jo crec que començam bé, no tenim l'Estatut ja aprovat i ja obrim les primeres portes a un plet entre govern i consells insulars, el meu vaticini me fa por que no s'acompleixi abans d'hora i que no comenci a complir-se avui mateix. No es pot fer aquí una llei que ja a hores d'ara arrabassi les competències que tenen els consells insulars ja i a sobre condicioni, no segueixi l'esperit de competència pròpia que el futur Estatut haurà de tenir. Vaig augurar que açò no es definia bé i açò duria conseqüències greus, avui començam el primer conflicte entre consells que es reflectirà en tot el desenvolupament del futur Estatut, si s'arriba a aprovar.

En definitiva, senyores diputades, senyors diputats, aquest projecte de llei jo crec que mai no hauria d'haver arribat amb aquestes condicions a aquesta cambra, ja he dit que és impresentable tècnicament, fins i tot fins al punt que el Partit Popular s'ha autoesmenat amb 42 esmenes; políticament és un atac als consells insulars directament, i és, com ja he dit abans, un potencial i clar focus de conflicte entre institucions.

Crec que seria bo, sincerament ho dic, crec que seria bo que es retornés al Govern i que, per una vegada, es donassin l'oportunitat de fer la feina ben feta.

Gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, té la paraula l'Hble. Diputada, Sra. Rosselló.

III.2) Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 5650/06, presentada pel Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, al Projecte de llei RGE núm. 3322/06, d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. He de començar aquesta intervenció amb una estirada d'orelles al Govern per no haver fet la feina quan calia i voler ara anar a tota màquina per tramitar en aquest cas aquesta llei. Han tengut tres anys de legislatura per fer-ho i ho fan ara, fora període parlamentari, convertint el Parlament en un espai al seu servei. I amb una clara, no podem entendre altra cosa, intenció electoralista, perquè, si no, no sé per què no han tengut, hi ha hagut prou temps per poder dur aquesta llei, perquè ja dic només n'han duita una, almanco pel que fa a temes d'educació i cultura en aquests tres anys de legislatura. Però, potser per les presses i fer-ho aviat, idò s'hauria, ja s'ha dit abans, de retornar al Govern aquesta llei i per això nosaltres presentam aquesta esmena a la totalitat, perquè entenem que s'ha de refer de bell nou i s'ha de revisar en profunditat, per una sèrie de raons que jo també intentaré esbrinar.

En primer lloc, és per qüestions tècniques, que no hi entraré massa, perquè jo crec que ja el portaveu que m'ha precedit ho ha dit ben clar, perquè entenem que tècnicament just el fet que el Partit Popular, el Grup Parlamentari del Partit Popular hagi presentat 42 esmenes, precisament en la línia de millorar l'aspecte tècnic, ja vol dir que és que ja té problemes, diríem que tècnicament està mal feta, amb la qual cosa entenem que just per això s'hauria de refer.

En segon lloc, perquè nosaltres consideram que aquesta llei és una llei clarament centralista i que obvia el paper dels consells insulars i les seves competències. És realment un atac claríssim al que és en aquest moment la realitat de les Illes Balears i les competències que exerceixen, a més, directament en aquest moment els consells insulars. Centralitzar les competències d'arxiu i patrimoni documental en el Govern, concretament a la Conselleria de Cultura, crear tot el que creen, tota aquesta xarxa organitzativa de la qual la jerarquia absoluta i màxima és el Govern, creim que entra totalment en contradicció amb la pròpia legislació autonòmica i la voluntat política, que ha expressat fins i tot el president del Govern, el Sr. Matas, quan ha dit que l'eix vertebrador de l'Estatut d'Autonomia era la descentralització i la importància dels consells insulars. Idò resulta que aquesta llei va totalment el contrari del que es va plantejar aquí en aquella ocasió i en

altres, perquè resulta que pareix que el Govern vol ara tenir aquestes competències amb exclusivitat.

Molt ràpidament dir que, també ja s'ha dit abans, la Llei d'atribució de competències als consells de l'any 94 atorga clarament la funció executiva de gestió del patrimoni històric i tot allò referit als consells insulars; la Llei també del patrimoni històric del 98 apunta de forma clara i decidida, i aposta per situar el nucli de les funcions executives als consells i els dóna un paper rellevant; la Llei 2000, Llei de consells insulars, augmenta les competències i atribucions, i l'Estatut d'Autonomia, aprovat, no arriba, fa un mes, en aquest Parlament, diu a l'article 60, a l'article 69, que se'ls atribueix plenes competències de patrimoni històric, museus i arxius. Idò resulta que ens duen aquesta llei, per això no entenem res, no entenem absolutament res, diuen una cosa i en fan una altra i per tant ens agradaria que s'aclarissin una mica. Però el cert és que en aquest moment i aquesta llei centralitza la gestió i fa una passa enrera en el marc competencial que hi ha respecte dels consells.

Una anècdota, una pura anècdota converteix l'arxiu, a la llei, l'Arxiu del Regne de Mallorca en la columna vertebral del sistema arxivístic de les Illes Balears, creant un greu desequilibri respecte de les altres illes. Nosaltres, evidentment no és el moment, però hem presentat tota una sèrie d'esmenes per intentar millorar aquesta qüestió i deixar el paper que pertoca a cadascun dels consells insulars i que disposin, a més, dels seus sistemes arxivístics propis.

Però a més també volem dir algunes coses més respecte d'aquesta llei, creim que el sistema de gestió que planteja la llei, al llarg del seu articulat, és ineficaç i poc operatiu; pretén que qualsevol decisió sobre arxius i patrimoni documental l'hagi de prendre una junta interinsular que, a més, haurà de fer propostes a la Comissió Interinsular que curiosament una comissió tècnica està formada majoritàriament per persones que ha decidit o que ha nomenat directament el conseller, i els consells insulars tenen també un paper, al nostre entendre, residual. Per tant, creim que nosaltres patrimoni arxivístic i documental l'ha de gestionar la pròpia administració i en cas de conflicte o en cas d'alguna qüestió, evidentment ha d'anar a un òrgan superior. Però hem d'apropar aquesta qüestió, com altres més, al que són precisament les administracions insulars i també als ciutadans.

Això, al nostre entendre, tot aquest seguit de qüestions fa una llei inaplicable que embulla, en lloc de clarificar les tasques i les funcions. Tampoc no ve acompanyada d'una anàlisi sobre el cost econòmic que suposarà i els recursos humans que s'hi hauran de dedicar. Es necessita clarament, segons l'articulat, una gran quantitat de personal i de recursos que hi hauria de destinar el Govern; ara bé, concretament, a l'article 12 de la llei s'apunta un aspecte important a tenir en compte, o almanco a nosaltres ens ha preocupat, i és que pareix que la llei ho pot aclarir privatitzant la gestió arxivística a través d'una empresa privada, tal com dic s'apunta a l'article 12. Això nosaltres creim que és una raó més per la qual considerar que no es pot buidar de contingut l'administració i derivar la tasca a empreses privades, i per això també és un punt més.

Per altra banda, aquesta llei és intervencionista, vostès que sempre diuen que els intervencionistes són els altres; és intervencionista perquè regula, de forma obligada i excessivament detallada, el sistema arxivístic a utilitzar. Això fins i tot les persones que es dediquen a aquesta qüestió diuen que això és excessiu esbrinar-ho i apuntar-ho a una llei, perquè és evident que, tot i que hi ha d'haver uns criteris generals, uns criteris importants, que això sí que ha d'establir la llei, no s'ha d'arribar a aquest punt de concreció tan elevada com arriba aquesta llei; cada sistema arxivístic ha de tenir la llibertat per utilitzar el seu propi sistema de gestió documental, sempre, com dic, que se segueixin els principis bàsics de l'arxivística.

Però també és intervencionista cap als propietaris dels arxius, fins i tot parla del dret de tempteig i retracte, que nosaltres hi estariem conformes, però varen posar el crit en el cel quan vàrem parlar d'aquest dret, i resulta que aquí es posa com a aquesta qüestió que nosaltres consideram que pot ser interessant. Es plantegen als propietaris d'arxius obligacions, càrregues sobre la instal·lació, inventaris adequats, sense rebre cap suport per part de l'administració en els arxius privats; l'administració no ha de ser, entenem nosaltres, tan intervencionista i, en tot cas, ho ha de fer quan hi ha perill per a la conservació d'aquests documents.

Per això nosaltres creim i demanam, per totes aquestes raons, i bàsicament perquè no té en compte la realitat pluriinsular, la realitat autonòmica d'aquestes illes, precisament que emmarca tota la normativa que fins ara s'ha aprovat, l'eix vertebrador de l'Estatut d'Autonomia que els consells insulars han de tenir un paper fonamental, que, a més, han tengut fins ara; per tot això, per entendre, a més, que és una llei tècnicament mal feta i que, com dic, comporta un intervencionisme exagerat, demanam o consideram que aquesta llei senzillament s'ha de retornar al Govern perquè es refaci de bell nou i es dugui una llei com pertoca, que nosaltres, és evident que estam a favor d'una llei d'arxius, però no d'aquesta, perquè està, com dic, mal feta i no ens serveix ara per dur endavant una tasca important, com és aquesta que esperem, per tant, que rebrem com a mínim el suport a aquesta moció que nosaltres plantejam avui. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sra. Diputada. Pel Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Andreu Bosch i Mesquida.

III.3) Debat de l'esmena a la totalitat, de devolució, RGE 5686/06, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, al Projecte de llei RGE núm. 3322/06, d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. L'elaboració d'una llei d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears hauria de ser fruit de la necessitat de preservar el patrimoni documental de les nostres illes com a document de la pròpia història i la necessitat d'ordenar l'entramat d'arxius de la comunitat autònoma per tal d'establir les obligacions de cadascuna de les unitats d'actuació

i la coordinació necessària per definir i ordenar aquella documentació que cal considerar històrica i que formarà el testimoni de la nostra història.

La preservació del nostre patrimoni documental dimana, a la vegada, d'una llei més general en la qual s'emmarca, la Llei 12/1998, de 21 de desembre, del patrimoni històric de les Illes Balears, i especialment del seu títol VIII. Aquesta llei s'ha de subjectar també a la Llei 6/1994, de 13 de desembre, d'atribució de competències als consells insulars en matèria de patrimoni històric. D'altra banda, una llei és una norma de caràcter general que ha de fixar les grans línies mestres d'actuació i ha de deixar les qüestions més concretes i particulars per als reglaments que l'han de desenvolupar. A més a més, cal assenyalar que una norma legislativa no pot oblidar els principis bàsics ni la terminologia que són propis de la disciplina a què fan referència, a l'hora que procurar una claredat en la seva formulació i mantenir una coherència en la seva estructura.

Des del Grup Parlamentari Socialista consideram que aquest projecte de llei té força mancances en totes i cadascuna de les observacions amunt esmentades, com demostrarem en aquesta intervenció, per la qual cosa formulam aquesta esmena a la totalitat i demanam la seva devolució.

Començaré per les darreres apreciacions. En primer lloc, consideram que el projecte de llei usa inadecuadament la terminologia arxivística i indueix a la confusió en establir una organització arxivística de la qual depenen altres sistemes arxivístics. Tal com defineix el *Diccionario de Terminología Archivística del Ministerio de Cultura*, s'entén per sistema arxivístic el conjunt d'arxius, els serveis arxivístics, l'administració d'arxius, la legislació arxivística i el personal. El sistema és una unitat superior que no pot estar subordinada a cap altra organització. La terminologia del Ministeri de Cultura és emprada per la majoria de comunitats autònomes i aquest projecte de llei hauria de ser respectuós amb ella, per tal de no induir a errors.

Com a una mostra més de la confusió a què indueix el redactat d'aquest projecte de llei, podem observar com a exemple com tan prest parla de l'arxiu de l'administració de la comunitat autònoma com de l'arxiu general del Govern, per referir-se a un mateix organisme.

Observam també com una llei, que hauria de tenir caràcter general, i més tenint en compte que les competències estan transferides als consells insulars, és excessivament reglamentista, tot fent voltes a una relació exhaustiva de competències, criteris o principis. Vegeu si no les funcions de la Comissió Tècnica Interinsular d'Arxiu a l'article 31, apartat 3, o el capítol 4 de l'accés als arxius i documents. I encara ens trobam que en més d'una ocasió reglamenta en qüestions de les quals no té competència, perquè estan transferides als consells insulars.

Constatam també una profunda contradicció a l'exposició de motius, quan en el quart paràgraf proclama: "Aquesta llei neix amb una clara intenció descentralitzadora", tot fent referència a l'Estatut d'Autonomia i a l'assumpció de competències dels consells insulars en matèria de patrimoni. I

en canvi l'estructura de l'organització arxivística en deduïm el paper residual que atribueix als consells, l'estructura centralitzadora i plenipotenciària de la Junta Interinsular d'Arxius i la sostreta de competències als consells insulars. És un llenguatge ambivalent i enganyós al qual, per desgràcia, ens té massa acostumats el Partit Popular, dir una cosa i fer el contrari.

En relació amb la Llei 12/1998, de 21 de desembre, de patrimoni històric de les Illes Balears, constatarem que la Llei d'arxius dimana del mandat d'aquesta llei i que, per tant, aquest projecte no només s'hi ha d'adaptar sinó que no la pot modificar, com fa a la disposició derogatòria primera, en què suprimeix tot el títol VIII, del patrimoni documental. Aquest projecte de llei ha de ser respectuós amb la Llei de patrimoni, incloent-hi els articles 77, 78 i 79 amb tot el seu contingut; així, ha d'incloure en el patrimoni documental les institucions científiques i culturals, les entitats i empreses públiques de les Illes Balears, els òrgans de la Unió Europea radicats a les Illes Balears, etcètera.

Però el que consideram més greu d'aquest projecte de llei és el tractament que dóna als consells insulars. Atesa la Llei d'atribució de competències als consells insulars en matèria de patrimoni històric i atesa la descentralització anunciada per la Llei de patrimoni històric, així com la pròpia declaració del projecte a l'exposició de motius, el sistema d'arxius de la comunitat autònoma s'hauria de nuclear entorn dels consells insulars; aquests haurien de crear sistemes o subsistemes insulars que, juntament amb els sistemes propis de la resta d'òrgans i institucions de la comunitat autònoma, crearien un sistema únic coordinat a través dels òrgans competents. La Llei 12/1998, de 21 de desembre, de patrimoni històric, diu clarament en el seu preàmbul: "Des del punt de vista de la distribució territorial de les competències administratives, la llei aposta decididament per situar el nucli de les funcions executives en els consells insulars". Però, en lloc d'açò, ens trobam tota una sèrie d'articles que vulnereu o menystenen l'esmentada llei o bé no fan cas del seu esperit descentralitzador.

Vet aquí una sèrie d'articles les competències dels quals haurien de correspondre als consells insulars i que se les reserva el Govern a través de la Junta Interinsular d'Arxius: article 4.1, el cens dels arxius i documents l'atribueix a la conselleria del Govern i no als consells insulars; article 14, en cas de supressió o traspàs d'un organisme públic, atribueix a la Junta Interinsular d'Arxius la facultat de determinar a quin arxiu van a parar, quan hauria de ser el consell insular qui ho hauria de fer a través d'un organisme propi; article 15, quan un organisme públic passa a ser de naturalesa privada qui determina on ha de passar la documentació no hauria de ser la Junta Interinsular d'Arxius sinó un servei insular d'arxius depenent del consell insulars; article 18.d), qui pot decidir la desmembració o disgregació d'un arxiu, sempre que no sigui de caràcter interinsular, no ha de ser la Junta Interinsular d'Arxius, sinó el servei del consell insular corresponent; article 19.4, en cas de clausura d'un centre, tampoc ha de ser la Junta Interinsular qui ha de decidir on s'han de dipositar els fons; article 20.3, en cas d'incompliment de les obligacions per part dels titulars d'arxius privats, és el consell qui ha d'acordar l'ingrés temporal dels documents en un arxiu públic; article

32.2, els criteris tècnics per fer esporgades de documents els ha de decidir una comissió depenent de cada consell insular i no la Junta Interinsular d'Arxius.

Com dèiem abans, l'estructura de l'organització arxivística de les Illes Balears, que s'hauria d'anomenar Sistema Arxivístic de les Illes Balears, deixa els consells insulars en un paper residual quan hauria de ser el nucli d'aquest sistema. Aquest s'hauria de basar en un servei d'arxius de cada consell insular que hauria de coordinar la xarxa d'arxius de cada illa; s'hi haurien d'integrar els arxius de les entitats locals de cada una d'elles i tots els arxius privats que s'hi vulguin integrar, així com els arxius públics que es puguin constituir. A la vegada, cada illa hauria de crear la seva pròpia comissió tècnica i una comissió d'accés, avaluació i tria de documents.

Paral·lelament als serveis insulars d'arxius s'hauria de contemplar una xarxa d'arxius de caràcter insular que compregués l'arxiu del Govern, l'arxiu del Parlament, l'arxiu del Consell Consultiu i l'arxiu de la Universitat de les Illes Balears.

D'altra banda, la Junta Interinsular d'Arxius i la Comissió Tècnica Interinsular d'arxius tenen atribuïdes unes funcions directives i centralitzadores que no els corresponen i, a més a més, s'atribueixen funcions que corresponen als consells insulars. Aquests organismes haurien de tenir només una funció de coordinació o de decisió, només en cas dels arxius de caire interinsular, per açò la seva composició no és adequada, ja que dóna massa preponderància al Govern. Per açò mateix, en el cas de la Junta Interinsular només hauria d'estar composta pel conseller del Govern i els consellers dels tres consells insulars.

Caldria dir també que aquest Projecte de Llei d'arxius i patrimoni documental ignora per complet que, per exemple, el Consell Insular de Menorca ja té un reglament de la xarxa d'arxius de Menorca i un reglament de l'arxiu del Consell Insular de Menorca que s'haurien de tenir en compte i no furtar-li al consell les competències que té atribuïdes.

Seria necessari encara fer una menció a l'Arxiu de la Corona d'Aragó. En primer lloc, no queda clar en la redacció del projecte que es vulgui respectar la integritat del patrimoni compartit amb la resta de comunitats autònomes, caldria fer-hi una menció explícita. Tampoc no és de rebut, com es pot induir de la redacció de l'article 9, apartat 2, que un projecte de Llei inclogui una amenaça avalada en cas de no constituir-se el patronat de l'arxiu, com és la de reivindicar i garantir que radiqui a la comunitat autònoma tot l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Allò que seria pertinent és que constàs la redacció inclosa en la proposta del nou Estatut d'Autonomia i que en tant no es constituís el patronat, no es dictàs cap norma ni s'adoptassin mesures que no comportassin l'acceptació expressa de tots els membres integrants.

Per acabar, es podrien citar altres qüestions més puntuals, com el cas de l'Arxiu de Mallorca o l'Històric de Maó, el paper del qual no queda gens clar en el projecte, o el fet que s'oblida dels arxius, altres confessions religioses que no sigui la catòlica. Totes aquestes qüestions i d'altres que es podrien esmentar contribueixen a reforçar la necessitat que aquest projecte de llei sigui retirat en la seva totalitat i se'n redacti un

de bell nou. Ens hauria de bastar, per veure la poca qualitat del text, com el propi Grup Popular que dóna suport al Govern ha presentat un total de 42 esmenes.

Aquest és un projecte de llei que s'ha redactat amb presses, que no s'ha contrastat ni compartit amb altres persones expertes; que té unes intencions centralitzadores i, com diu la motivació de l'esmena a la totalitat, envaeix les competències als consells insulars, manca d'una estructura coherent, és excessivament reglamentista i utilitza una terminologia confosa.

Per tot açò, des del Grup Parlamentari Socialista, demanam la seva devolució al Govern, malgrat no votarem aquesta proposició per la irregularitat i il·legalitat en la convocatòria d'aquest ple i la manca de consideració en el paper de l'oposició en aquest Parlament.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Té la paraula l'Hble. Conseller d'Educació i Cultura, Sr. Fiol.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Puj a aquesta tribuna per demanar que la cambra rebutgi aquestes esmenes a la totalitat del text i pugui seguir la tramitació de la Llei d'arxius i patrimoni documental de les Illes Balears. He escoltat amb molt d'interès totes les intervencions dels diputats representants de diversos grups esmenants i encara que algunes de les coses que s'han dit me semblen molt acurades, i compartesc que alguns aspectes de la llei mereixen ser revisats, no ho puc donar per bones les argumentacions que pretenen justificar possibles defectes que pot tenir la llei i les necessitats de millora que té la llei justifiquin la seva devolució, justifiquin una esmena a la totalitat. Jo comprenc que és necessària la grandiloqüència, comprenc que és necessària l'exageració, aquí i en els mitjans de comunicació, i comprenc que s'ha de dir que ni aposta es podia fer pitjor -ha dit el Sr. Riudavets-, o que és una aberració, una llei absurda, redactada per delirants, per persones que deliraven en el moment que redactaren la llei, o que és una *chapuza*, com també ha dit el Sr. Martínez a unes declaracions bel·ligerants des de Menorca, i presentant el tema, com presenten també els altres intervinents, com a una confrontació entre el Govern i els consells insulars, reflectint un cert complex perquè qui els parla no té la pretensió d'estar més temps del que li correspongui, al final no estam defensant res per a nosaltres mateixos, defensam un criteri d'ordenació, un criteri de racionalització, des d'una perspectiva descentralitzadora, malgrat els sembli que no és així.

El problema aquí és que puja la diputada d'Esquerra Unida i s'atreveix a dir que m'estira les orelles i estira les orelles al Govern perquè han passat tres anys de la legislatura quan du la llei d'arxius, això ho diu una persona que era consellera d'un govern que va deixar passar quatre anys sense dur la llei, va deixar passar quatre anys, perquè el mandat era de just l'any anterior que arribàs el govern del pacte de progrés. Per tant, el mandat legislatiu existia, i contra aquests quatre anys no es fa

fer la llei, no es va dur, què li hem d'estirar a vostè a hores d'ara, si vostè m'estira les orelles d'aquesta manera tan flagrant?

Miri, i li diré més, ara que m'ha fet pensar en una altra cosa que no feia comptes dir, clar, hi havia un esborrany, supòs que l'ha llegit l'esborrany de la llei d'arxius -no l'ha llegit?, no digui que no, hauria de dir que sí perquè s'assembla molt al que hem presentat avui. Alerta, alerta que hi ha percentatges de comparació tremends i institucions que apareixen en aquesta llei que ja apareixien a l'avantprojecte que vostès van elaborar i que no arribaren a presentar a aquest Parlament i que ara els pareix tan horrorós i tan nefast i tan horrible, alerta, perquè me l'he oblidat, l'he oblidat, perquè si l'hagués duit ara faríem comparació d'institucions i comparació d'alguns articles -idò llavors en podem parlar si el du- i veuríem com algunes de les coses que avui són tan injuriades, llavors, almenys als llimbs dels calaixos, perquè insisteix, no ho va arribar a aprovar el Consell de Govern d'aquell moment, eren institucions que pareixien correctes. Per tant, aquí convé que abans de pujar aquí i parlar malament del Govern, que és una de les obligacions que té l'oposició, per suposat, miri ben mirat el que deim, perquè, a més, ha afegit que havíem duit cap altra llei durant aquesta legislatura, fals també; vàrem aprovar la Llei d'educació d'adults i vostès varen participar activament en aquell debat, o és que ja no se'n recorda? Això va ser aquesta legislatura, aquest any, és a dir, és que escolti és que no parlem del primer any, hem de tenir un poc d'esma en el que deim, perquè si no el conjunt del discurs falla en una qüestió, perd credibilitat. És a dir, si vostè puja aquí i parla d'aquesta manera tot el que digui llavors té poca credibilitat.

I afegiré una altra cosa, aquesta llei no l'ha redactada el conseller, només faltaria que jo me dedicàs a redactar lleis sobre arxius; i si bé és ver que hi ha algunes qüestions de caire terminològic que no són correctes a la llei i que nosaltres mateixos hem esmenat, a mi no m'importa reconèixer-ho, i que algunes de les esmenes que s'han explicat per part dels intervinents, molt principalment del Sr. Bosch, que ens ha llegit pràcticament l'informe que va fer l'experta pel Consell Insular de Menorca, i que jo coincidesc en alguns dels aspectes que ell ha subratllat, d'acord, nosaltres no tenim inconvenient a dir que tornam a la denominació del sistema d'arxius i s'oblida el criteri d'organització d'arxius, per inadequat o per no compatible amb altres legislacions, això a nosaltres no ens importa. De la mateixa manera que hem d'acceptar que és un error conceptual, segurament, de qui ha redactat aquest article, pretendre que l'Arxiu del Regne de Mallorca es constitueix en l'eix vertebral de l'arxiu de la comunitat autònoma de les Illes Balears. A mi no m'importa reconèixer-ho, aquestes són qüestions que s'han de revisar i per això hi ha la ponència i per això hi ha les esmenes parcials a cadascun dels articles, on se generarà el debat suficient per corregir aquestes qüestions.

Però clar, aquí passar a dir, per un concepte que és discutible i que jo, ja d'entrada, dic que hem de revisar, que no és homologable a la ciència arxivística, home!, és que realment me pareix, sincerament, una exageració.

Llavors hi ha una acusació de tipus polític que vull fer-hi front perquè no és vertadera, al meu mode de veure, que és l'acusació genèrica que fa tothom, o tots tres intervinents, que

aquesta és una llei, per un costat intervencionista; quina llei no ho és? Quina llei no és intervencionista? Reglamentista? Quina llei no determina que determinats aspectes s'han de desenvolupar a través d'aprovar els corresponents reglaments? Jo crec que en major o menor mesura totes les lleis intervenen sobre la realitat i reglamenten, perquè determinen quins aspectes s'han d'aprovar de forma reglamentària. Per tant, jo crec que això es fa en desenvolupament d'una obligació legislativa que té aquest govern, que és proposar aquesta llei al Parlament perquè aquesta llei s'aprovi.

I llavors es fa una crítica de caràcter polític, també, que és la d'enfrontament amb els consells insulars; és a dir, el Govern, dins la seva maldat congènita i absolutament desmesurada, pretén arrabassar, amb violència, d'una forma irregular i amb tota la seva maldat intrínseca les competències que els consells insulars ... Escolti, aquí hi ha un segon problema, que és el problema de la coordinació; a mi m'és igual, i li dic sincerament, si a la Junta Interinsular d'Arxius hi ha d'haver dues persones de cada consell insular o tres, a mi això m'és igual, i si es pensa que jo, personalment jo o qualsevol del Govern o del Grup Parlamentari Popular, tenim gelós que en lloc d'haver-n'hi un n'hi hagi tres, s'equivoca completament, a mi això m'és igual. I per ventura s'ha de cercar un reequilibri de la presència dels consells insulars, no li dic que no tampoc a això, el que passa és que hi ha d'haver un criteri de coordinació. Vostè, Sr. Bosch, que és el darrer que ha parlat, una de les darreres coses que ha dit, que també és a l'informe del Consell Insular de Menorca, és que com pot ser mai que pretenguin que els criteris per esporgar documents els facin a nivell global per a tota la comunitat, cada consell ha de tenir els seus criteris per esporgar documents. No anirem massa enfora? Me pareix respectable, però no anirem massa enfora? No convé que hi hagi uns criteris unitaris respecte de determinats aspectes?

Perquè clar, el contrari de la coordinació és la descoordinació, com és obvi, i és el camp qui pugui, i és la falta de vertebració, per tant, vostès han d'entendre que el Govern ha de fer un text que respecti els criteris de descentralització, com és obvi, obligat per la llei i sense cap problema per fer-ho així, però també des d'una perspectiva d'unitat i de coordinació per fer una integració de tots els sistemes que tinguem. És que si no crec que, i li dic sincerament, en ares a un excés de descentralització o d'insularisme que, insistesc, en termes polítics me mereix molt de respecte, però que en termes tècnics i jurídics pot generar idò desvertebració i desunió i falta de criteri únic.

Per tant, vostès venen exposant alguns d'aquests papers, de quina és la competència de la Junta Interinsular de revisar aquestes competències; a mi me pareix també possible que revisem les competències de la Junta Interinsular, però el que no me pareix possible és que la buidem de contingut, és a dir, en el que no hi estaria d'acord és amb dir: com que ens pareix que la Junta Interinsular acabarà sent un element nociu per a les illes, desmuntem la Junta Interinsular buidant-la de contingut, crec que és el risc amb el qual ens trobarem en la tramitació d'aquesta llei. I demanaria esma damunt aquesta qüestió, reflexió damunt aquesta qüestió, equilibri damunt aquesta qüestió. Perquè naturalment si no cream organismes que vertebrin aquesta comunitat realment no hi haurà res que faci

que ens sentim partícips d'una mateixa comunitat autònoma, aquesta és una qüestió que també hauríem de tenir en compte. Per tant, aquí se'ns presenta com a uns enemics de l'insularisme, com a un govern que pretén arrabassar aquestes competències, i jo li he posat qualche exemple que me pareix rellevant.

Qualque altra qüestió crec que la podríem revisar, qualche concepte terminològic, qualche composició d'algun dels organismes que preveu la llei, algun dels aspectes competencials d'aquests organismes també me pareix revisable; a mi no me pareix que es pugui criticar la llei perquè el Grup Popular mateix ha fet 25, o no sé quantes, 40 esmenes parcials, i què més és?, millor, hauria de ser un motiu per estar a favor, per tant, que anàs endavant aquesta llei si s'han introduït les esmenes que la poden corregir amb caràcter tècnic. Aquí hi ha un problema també de no voler que s'aprovi aquesta llei o oposar-nos que el Govern pugui treure endavant aquesta llei. Me creguin que, naturalment estan en el seu dret de fer tot aquest plantejament, però no el puc compartir.

Vull parlar d'una darrera cosa que ma pareix important i que ha tret a col·locació també el Sr. Bosch que és el tema de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Jo crec que l'Arxiu de la Corona d'Aragó és una qüestió absolutament clara, on el Partit Socialista ha tengut una intervenció molt directa, jo crec que tant en els termes amb els quals ha quedat redactat l'Estatut d'Autonomia de Catalunya quan va sortir de la Generalitat o del Parlament de Catalunya, com quan va sortir de la Carrera de San Jerónimo, perquè també els autors de les modificacions d'aquesta part del text varen ser els del Grup Socialista, per tant tenen una intervenció molt directa. I a més tenen el ministeri, jo li puc dir que nosaltres no feim amenaces avalades, nosaltres responen a amenaces certes, que s'han produït i que existeixen i per tant nosaltres reaccionam davant una situació.

L'Arxiu de la Corona d'Aragó, un tema claríssim, tots els estatuts d'autonomia de la Corona d'Aragó deien el mateix, es constituïrà un patronat, bé, no importi que ho conti perquè tots ho sabem, deien el mateix, tots participaran en termes d'igualtat a un patronat que el ministeri impulsarà. Durant vint i busques d'anys el ministeri, governat pels que sigui, UCD, Partit Popular, PSOE, és igual, el que sigui, no constitueix aquest patronat, entre d'altres coses perquè no hi havia la sensació d'amenaça que hi ha en aquests moments; en el moment que s'edita la Llei d'arxius de Catalunya és quan comença a sortir l'amenaça. I quan es redacta l'Estatut en els termes originaris, en primer lloc, doncs aquesta amenaça es consolida. I principalment, a més, no som nosaltres els únics que ens queixam, els seus companys d'armes d'Aragó pensen el mateix que nosaltres respecte d'aquesta qüestió, i crec que els de València també realment.

Per tant, què succeeix en aquest moment? Que se genera pressió perquè el ministeri constitueixi aquest patronat abans que es desenvolupi l'Estatut de Catalunya, que va ser aprovat en referèndum l'altre dia. I la ministra de Cultura ens ha convocat dijous, a les onze del matí; molt bé, nosaltres hi anirem amb la màxima, amb la millor voluntat a intentar participar d'un acord, perquè creim que és possible fer un acord sobre aquesta qüestió i llevar-li passió i llevar-li tensions emocionals que sempre poden generar qüestions que no són

convenients ni necessàries, però naturalment des d'una posició en la qual se'ns respecti, una posició en què estiguem en termes d'igualtat.

Per tant, la llei naturalment que ha de recollir aquesta qüestió i l'ha de recollir amb caràcter de reivindicació i amb caràcter, no demanar la (...), sinó d'establir els seus mecanismes legals per poder maniobrar si es dona la situació, que esperem que no es doni, irracional, perquè seria una cosa absolutament que no té sentit, per la qual s'apropiassin d'uns documents sobre els quals no tenen cap dret, doncs la Generalitat de Catalunya. Per tant, aquests pròxims dies seguirem aquesta qüestió i intentarem que se resolgui i, si tan bé es resolgués que convidàs que es revisàs també el text en aquest aspecte, jo no hi tenc cap inconvenient; això s'ha inclòs, precisament, per generar uns criteris defensius respecte del que consideram que és una agressió i que és una injustícia que hem de combatre.

Me creguin, per tant, i acab, que el conjunt del text, que té una vocació, com la seva exposició de motius declarada, de compliment d'un mandat normatiu que vostès no acompliren quan governaven, de descentralització respecte dels consells insulars; de defensa del nostre patrimoni arxivístic i documental; d'organitzar, des de la perspectiva de la coordinació i la cooperació el funcionament dels nostres arxius, d'una forma coordinada i conjunta, pot ser que tengui algunes mancances, a mi no m'importa dir-ho ni reconèixer-ho, i segur que pot ser millorat en tràmit parlamentari, no en tenc cap dubte, nosaltres ho hem esmenat i algunes de les esmenes que vostès han expressat, algunes que han explicat avui mateix me pareixen molt justificades i me pareix que té molt de sentit que es puguin incloure en el text. Però, al meu parer, amb tota la modèstia ho dic, però també amb tota la convicció, no és mereixedora aquesta llei d'una esmena de devolució.

Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Sr. Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. S'ha de reconèixer, Sr. Conseller, que avui no li era fàcil i pel difícil que li és no se n'ha sortit del tot malament; és a dir, pujar aquí dalt, no a defensar una llei sinó a dir-nos que naturalment l'hauran de corregir, que hi ha moltes mancances, que açò que deim tal vegada tenim raó, que allò haurem de revisar-ho. A veure, quan l'oposició llegeix un projecte de llei el llegeix com a un conjunt, no sap si vostès presentaran esmenes o no, no sap què faran de les nostres esmenes, llegint aquest projecte de llei com vostès ens ho varen enviar és un projecte de llei que no tan sols mereix una esmena a la totalitat, sinó que és que mereix fer-lo de nou, perquè, entre d'altres coses, tècnicament és un desastre. Pot ser el corregiran? No ho sabem, jo no les he llegit les 42 esmenes que faran vostès, veurem.

Sens dubte, el que és normal i ho hem vist, com que ara només feim plenaris per a lleis, ho veim contínuament, puja aquí dalt el conseller de torn i defensa la llei que presenta, cosa que vostè no ha fet, vostè el que ha fet és defensar un text que no sabem com quedarà perquè ja ens diuen que acceptaran, que variaran, que (...) A veure, aquí vostè ha dit una cosa, naturalment, diu: jo no he fet aquesta llei; naturalment que no l'ha feta vostè, el que me preocupa és que igual l'ha feta vostè crec que té prou sentit comú com per no posar les barbaritats que li han posat qui l'ha feta, perquè és que la sèrie de coses que hi ha allà dins tècnicament és que, jo que som un profà en l'assumpte, ho vaig veure de cop, basta mirar quatre lleis més d'altres comunitats autònomes i assessorar-te mínimament. Per tant, qualque cosa falla dins la seva conselleria quan li empassen una llei respecte de la qual vostè ha de pujar aquí dalt a dir que no és bona, això és el que ens ha vingut a dir.

Ha fet referència a un esborrany d'una llei anterior, del pacte, que al final no es va aprovar, però sí que la vam deixar enllestida i certament hi ha aspectes iguals, no li neg; ara bé, hi ha una cosa fonamental que canvia, tot l'esborrany que va fer el pacte de progrés es basa, tota l'estructura està basada en el sistema insular d'arxius, la coordinació és posterior i tots els elements de coordinació són açò, elements de coordinació, cosa que no passa a la llei que vostè ens ha presentat aquí. El sistema insular d'arxius era una cosa residual, marginal, dins una estructura centralitzada en el Govern, açò és la gran diferència entre els dos projectes de llei i açò és la gran qüestió que nosaltres posam damunt la taula, qüestionam quant a la seva proposta.

A veure, jo no crec que vostè tengui ni maldat congènita ni que hagi imposat per violència res, ningú no ha dit res de tot açò, jo no ho he dit ni la resta de portaveus que m'han seguit tampoc no ho han dit, el que creim, sincerament, és que hi falla una concepció de base insularista dins el Partit Popular i que vostès l'han traslladada a aquesta llei. Quan nosaltres, a l'Estatut que s'ha aprovat i s'ha enviat a Madrid, deim que competències pròpies, vol dir açò, pròpies, per tant vol dir que al Govern només li resta la pura coordinació de les competències pròpies en el que afecten un àmbit interinsular. Açò ho hem d'assumir, perquè això és així com es va redactar el nou estatut i això és el sentit de la Llei de consells.

I el que és més greu, que ja és el sentit de la Llei de transferències, és la Llei de patrimoni històric, perquè la Llei de patrimoni històric parla del registre insular de béns i el Registre General de les Illes Balears és la suma de registres de béns. Doncs el mateix li demanàvem que ho traduís a aquesta llei amb els cens d'arxius, per què no ho han fet, si ja ho tenien fet amb el patrimoni històric?

Per tant, me preocupa i ho he dit moltes vegades i ho vaig dir en el debat de l'Estatut, que la paraula pròpies, quan vostès la tradueixen després a la legislació pràctica sigui només una paraula, una declaració d'intencions, però no es tradueix. Efectivament, amb aquesta llei els consells insulars tenen les competències de patrimoni supeditades a la decisió del Govern i no és la composició de la Junta Interinsular, no és la composició de la Comissió Tècnica, és la filosofia que hi ha darrera. Pot ser que a vostè l'espanti que hi hagi desagregació, desintegració, separació, pot ser que l'espanti, però vivim a una

realitat pluriinsular i aquesta és la realitat que hem d'assumir el Govern ha de tenir clar, d'una vegada per totes que amb les competències que són pròpies de cada consell, cada consell ha de fer el que cregui oportú. No vulgui pensar que els consells necessiten un cosí de *Zumosol*, que li hagi de dir: uep, fins aquí pots arribar! No necessiten tutela, no necessiten el Govern que li digui fins aquí pots arribar o, vius, que te passes; açò ho decidirà en tot cas cada consell amb les seves competències, que si són pròpies, si són pròpies, jo les consider exclusives.

El Sr. Joan Huguet, parlant d'aquest mateix tema en el debat de l'Estatut, va dir: "exclusives ho són, llevat de la capacitat legislativa que la té el Parlament". Per tant, tota la resta ja no ho ha de tenir el Govern, en absolut, en tot cas, la coordinació entre consells que ells mateixos vulguin tenir. Açò és la filosofia que hauria d'imperar, açò és la filosofia que, en principi, ens vam pensar que tenia el nou Estatut, si no és així, ja ho he dit abans, començam malament aquesta tramitació d'aquesta llei i de tot el que vengui al final.

Jo crec que si vostès agafen i eliminen, ha semblat que ja ens deia que sí, tots aquests invents d'organització arxivística, de nomenclatura que no té res a veure, tots aquests invents (...) sistemes d'arxius al que és simplement un arxiu, a l'arxiu general, totes aquestes coses, i fan un esforç gros per assumir la concepció insularista que hauria d'amarar tota la comunitat autònoma, doncs fins i tot ens trobarem en la tramitació. Si no és així, naturalment que les esmenes parcials seran una altra vegada esmenes a la totalitat per fases, sinó jo crec que no faltava fer una llei en aquest sentit, que és, en definitiva, retrocedir respecte del que tenim ara i anar molt més enrera respecte del que esperam que serà el futur Estatut.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Riudavets. Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. En primer lloc, li he de dir al conseller Fiol que no s'enfadi, pot ser no li ha agradat la meua frase, jo li puc fer una transacció i en lloc d'estirar-li les orelles, li puc dir, amb tot el respecte del món que vull fer, no només a vostè, sinó al Govern, un toc d'atenció, perquè jo sí que vull dir-li, i vostè ho sap perfectament, que en primer lloc avui es fa una sessió il·legal a nivell parlamentari i entre d'altres per diríem ...

EL SR. PRESIDENT:

Un poquet de silenci, per favor, si són tan amables.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Per tant, nosaltres creim que haurien de seguir la tramitació com pertoca i no dur-la a una sessió d'aquestes característiques.

En segon lloc, també dir-li que, evidentment, com vostè sap, aquesta llei d'arxius som quasi bé la darrera comunitat, només

ens queda Canàries per aprovar-la, però els que governen són vostès, no ens faci el retrocés de sempre, si no varen fer, si no varen fer. Anem a veure, han tengut tres anys per presentar-la, vostè mateix ha dit que havien agafat part fins i tot del que havien trobat d'un esborrany, per tant jo no sé com així han estat tanta estona a dur-la, l'haurien d'haver duita abans, Sr. Conseller, que ja la tenien mig feta, si vostè diu que han agafat moltes coses de les que ja tenien. Per tant, si anam així, només per una qüestió purament de procediment, que nosaltres creim que, si més no, és un tema important, idò crec que efectivament es mereixen un tot d'atenció.

Respecte dels punts ja concrets dels continguts de la llei, dir que m'ha agradat el que vostè ha dit, que totes les lleis són intervencionistes, és la primera vegada que sent qualcú del Partit Popular dir que fan coses intervencionistes, perquè pareix que només ho fan els altres, i per tant, en aquest sentit, és una frase que crec que dóna una certa credibilitat que la legislació d'alguna manera, i a més té l'obligació quan es fa una llei, que hi hagi qualque tipus d'intervenció. Ara bé, nosaltres el que consideram és que en aquesta llei hi ha excessiu intervencionisme en dos temes: en primer lloc, perquè van, concreten excessivament, ja se li ha dit també, tots aquells sistemes arxivístics, d'una forma absolutament que nosaltres entenem que això en tot cas seria una qüestió que no hauria d'estar a la llei, sempre que es respectassin els principis de l'arxivística, però és que vostès fins i tot diuen quins sistemes de gestió s'han d'utilitzar quan aquests potser i tot que després quedin obsolets en uns terminis relativament curts. Per tant, creim que és excessivament entrar a una qüestió, com dic, massa concreta.

En segon lloc, respecte dels propietaris dels arxius particulars, tot són el que ha de fer el propietari però, evidentment, no hi ha cap aspecte de col·laboració per part de l'administració, i nosaltres consideram que no s'ha d'intervenir a aquest nivell, sinó que, evidentment també s'ha d'establir col·laboració amb aquests propietaris que tenen un arxiu propi. Això pel que fa a l'intervencionisme.

En segon lloc, ja li hem dit un parell de vegades, és una llei que és centralista, i això no és, ningú no ha dit aquí que vostès són enemics de l'insularisme; jo el que li he dit, i li torn dir, és que tota la normativa que s'ha fet fins ara, és, precisament, que tendeix a la descentralització i a les competències cada vegada més clares als consells insulars. I en aquest cas i en aquest tema està claríssim, a tres i quatre lleis. I sense anar més lluny, l'Estatut d'Autonomia a l'article 69 ho diu ben clar, que la competència d'arxius la tenen els consells insulars, i aquesta llei obvia absolutament aquesta realitat, que és una realitat no inventada, és una realitat normativitzada. I a més, la voluntat política del propi Partit Popular i del propi president ha estat dir que l'eix fonamental d'aquest Estatut era donar més competències als consells insulars. Amb la qual cosa no s'entén que ara ens duguin una llei d'aquestes característiques que el que fa és centralitzar totalment aquest tema i tornar les competències al Govern.

Per tant, nosaltres creim que la coordinació, com també s'ha dit i com vostè mateix ha dit, amb una coordinació, que som a una comunitat autònoma, ha d'existir, no faltaria més, i a més creim que aquesta coordinació ha de quedar clarificada a la llei;

ara bé, una cosa és coordinar i l'altra és jerarquitzar i d'alguna manera, com dic, llevar competències que en aquests moments ja tenen els consells insulars.

Per això, nosaltres creim, i acab, que aquesta llei, per a benefici no només de la llei, sinó perquè el Govern quedi bé, perquè el Parlament de les Illes Balears faci una llei com pertoca, creim que s'hauria de retornar, s'hauria de revisar en profunditat, arreglar els temes que ja els hem dit des del punt de vista exclusivament tècnic, i també els temes polítics, sobretot tenint en compte, i torn repetir, que des de fa molts anys s'està parlant que els consells insulars són els vertaders, de qualque manera, governs de les illes i per tant que han de dur endavant determinades competències, com aquesta d'arxius. Creim que seria el més lògic, el més prudent i el més agosarat per la seva part, que estic segura, que vostè, que és un home de seny, ho veuria d'una manera correcta, millorable, perquè crec que vostè mateix troba que no és prou bona aquesta llei.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Rosselló. Sr. Bosch.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Gràcies, Sr. President, senyores diputades, senyors diputats. Sr. Conseller, jo crec que també d'alguna manera vostè exagera quan pretén fer veure que nosaltres tenim una confrontació consell-govern, jo crec que li he fonamentat per què, amb una relació de set articles pràcticament, exemplificant aquí on nosaltres veim que realment existeix una vulneració de les competències que tenen atribuïdes els consells insulars. Amb aquesta situació jo crec que li pos evident no que és gratuït que nosaltres diguem que es vulnera la llei, sinó que li exemplificam.

Estic content que reconegui que hi ha articles que es poden millorar, almanco 42 supòs que n'hi haurà que es podran millorar, i esper que alguns altres de l'oposició també siguin admesos, com sembla que efectivament vostè de qualque manera insinuava.

Quan me referia que una llei és reglamentista, me referia a posar les normes generals, però són els reglaments que l'han de desenvolupar. Amb açò jo volia dir que una llei ha de ser un marc general, els reglaments després aniran a la lletra petita i aniran a les coses concretes; jo crec que precisament aquesta llei pretén reglamentar excessivament una cosa que seria competència dels reglaments i, bàsicament, els consells insulars qui haurien de reglamentar.

En relació amb el tema insularisme-centralisme, no ha emprat aquesta paraula, però jo crec que de qualque manera ho exemplifica. Jo crec que aquí hi ha una mica el moll de l'os de la qüestió i és aquí on jo pens que es confronten de qualque manera dos models, un model o una voluntat per part del Govern de voler assumir competències i de dirigir, en aquest cas concret, tot allò que es refereix als arxius i al patrimoni documental; i per una altra, una concepció, d'altra banda ja reconeguda per la llei de transferències, que pretén que els

consells siguin òrgans reals de govern de les nostres illes, que les nostres illes es governin a través d'uns consells forts, com d'altra banda, la llei mateixa de consells insulars reconeix aquesta entitat dels propis consells.

No es pretén desmuntar la Junta Interinsular, junta interinsular que no està constituïda encara, sinó que el que es pretén és que la Junta Interinsular tenguí les competències que hauria de tenir: coordinar realment, homogeneïtzar, coordinar realment, estableix criteris comuns, i açò jo crec que és un valor positiu. Els consells insulars tenen les competències, creem una junta interinsular que allò que faci sigui harmonitzar, no dispersar, evidentment, perquè qualque cosa ens uneix a les tres illes. Però, i jo crec que en açò coincidiríem, mantenir un equilibri real, però respectant allò que són els consells insulars i les competències plenes que tenen.

Per què deim que s'ha de retornar aquesta llei i per què deim que realment presentam aquesta esmena a la totalitat? Perquè en el transcurs de l'anàlisi de la llei i de l'elaboració d'esmenes parcials, crec que ens les hem vist i desitjat per recomposar el que seria la llei a partir d'aquest criteri insularista, o que el criteri de donar als consells la seva competència que tenen, perquè havien de llevar d'una banda, posar d'altra, realment ha estat complex reformar aquesta llei a partir d'esmenes parcials. Una esmena a la totalitat realment permetria donar una altra visió diferent d'allò que pretén aquesta llei.

En relació amb l'Arxiu de la Corona d'Aragó, crec que compartim plenament que s'ha de mantenir la unitat de l'arxiu, malgrat la llei no ho diu, és curiós que la llei no fa referència al manteniment de la unitat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, i açò jo vull entendre que és un criteri compartit per tots els grups polítics. I en tot cas, i açò es veurà amb una esmena parcial, sí que nosaltres proposam que mentrestant no estigui constituït el patronat de l'Arxiu de la Corona d'Aragó no es prenguin mesures que no siguin consensuades amb totes les institucions o amb totes les comunitats que formen part de l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Allò que nosaltres no veim adequat és que una llei de qualque manera inclogui una amenaça avalada; jo continuu pensant que la redacció de l'article, crec que és l'article 9, inclou una amenaça avalada que si no es constitueix el patronat, jo crec que una llei no ha de servir per a açò; l'acció del govern sí que ha de servir per fer prevaler els drets de la nostra comunitat, però no reflectir-ho en una llei.

Jo crec que realment tots hi guanyaríem si aquesta llei es retornàs, si realment s'aplicassin uns altres criteris, es refés de bell nou i segurament ens evitaríem un tràmit parlamentari, en ponència i en comissió, que pot ser llarg perquè les esmenes són de profunditat.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sr. Bosch. Sr. Conseller.

EL SR. CONSELLER D'EDUCACIÓ I CULTURA
(Francesc Jesús Fiol i Amengual):

Gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Un segon torn, explicar que jo reconegui que tècnicament es poden fer millores i que accepti alguna de les que fins i tot es proposen des del banc de l'oposició, no els legitima perquè diguin que jo reconec que la llei no és correcta i que la llei no està en condicions, perquè si jo pensàs que aquesta llei no podia venir al Parlament ja no hagués anat al Consell de Govern. Altra qüestió és que qüestions molt concretes de caràcter tècnic i de denominació, que a mi, donada la meua escassa formació en aquestes matèries, se m'escapen o se m'oculden, doncs naturalment faci que les hagi d'anar revisant segons transcorren els esdeveniments, però això no vol dir que pensi que aquesta llei no està en condicions, ni que estigui plena de barbaritats, com s'ha dit. Jo no reconec això i vull deixar ben clar que no reconec això.

El mandat legislatiu que tenim és regular amb una llei aquesta qüestió i fer-ho des de la cooperació i des de la coordinació. I el límit d'aquestes qüestions doncs és sempre mal de delimitar, nosaltres podem ser presentats, com vostè pretén, Sr. Riudavets, com a uns que pretenen que hi hagi sempre el *primo de Zumosol* que apareix i posa ordre i protegeix les illes, nosaltres no tenim aquesta mentalitat; que jo sàpiga en el desenvolupament normatiu d'aquesta comunitat, només durant quatre anys el Partit Popular no ha format part del Govern, i me pareix que s'han impulsat moltíssims projectes i moltíssimes actituds i moltíssimes decisions i moltíssims decrets i moltíssimes lleis que parlen molt més del que pugui parlar jo, però molt més, de la vocació insularista del Partit Popular. Per tant, posar-la ara en dubte perquè aquesta llei aixeca suspicàcies, susciti qualque debat, me pareix desproporcionat.

Hi ha una realitat pluriinsular que no discutim, però hi ha també una obligació de coordinació i una obligació d'establir criteris que vertebrin la nostra comunitat, perquè fins on jo sé aquesta segueix sent una comunitat autònoma formada per totes les Illes Balears que, amb independència de les seves competències cadascuna d'elles, formen part d'una estructura jurídica i política superior que és la comunitat autònoma de les Illes Balears, que té el seu principal òrgan de representació en aquest Parlament, on són representats els ciutadans a través dels diputats de totes les illes. I per tant les obligacions que té el Govern que se l'obliga o se li demana que legisli és legislar des d'aquest criteri, amb independència que es faci des de l'insularisme, però també des de la cooperació que, com diu la pròpia llei a la seva exposició de motius, aquestes són les seves grans vocacions: la coordinació de les distintes institucions insulars que participen amb els seus propis sistemes. Per tant, no estic molt d'acord amb el plantejament que es fa.

Sra. Rosselló, me deixi que li digui que jo no m'enfad, encara que ho pugui parèixer, no m'enfad, i que sí que efectivament jo crec, sincerament, que totes les lleis són intervencionistes i que l'intervencionisme és un mal necessari i la necessitat de regular les coses, crec això i sé que això està molt mal vist a segons quins ambients, però és el que jo crec. Les lleis són necessàries perquè l'ordre social exigeix que es reguli, tant de bo no fora necessari regular l'activitat dels éssers humans i que cadascú visqués respectant la resta amb llibertat, no anirem més enfora i no diré res més perquè ens podríem perdre avui de matí mateix.

Escolti'm, a moltíssims aspectes de la llei, Sr. Bosch, es diu, a moltíssims, es diu: es reglamentarà, es regularà, és a dir, aquesta llei no és reglamentista, aquesta llei baixa poc al detall, contràriament al que vostè diu, al meu mode de veure, ja com a jurista, no com a expert en arxius, que insistesc que no ho som, com a jurista a mi, les tres vegades que he llegit aquesta llei m'ha paregut poc reglamentista, mana molts de reglaments, diu que s'ha de fer un reglament d'això i s'ha de fer un reglament d'allò altre, però reglamenta poc, al meu mode de veure. Jo ho veig així, i a més a moltíssims passatges diu: cada consell regularà, segons els seus criteris, això ho diu en diverses ocasions en qüestions molt clares. Perquè clar, si ens demanam: la Junta Interinsular quines competències ha de tenir? No en té moltes, si vostè cull l'article de la llei que ho conta, no en té tantes, i tenen, principalment una, que és aprovar el sistema de gestió documental, aquesta és la més important que té, aquesta és la més important i aquesta és una qüestió extraordinàriament tècnica, respecte de la qual hi ha d'haver consens. A mi no se m'ocorre que en aquestes qüestions tan especialitzades, siguin d'arxius o de qualsevol altra cosa, Eivissa, Formentera, Mallorca o Menorca haguem d'inventar res, jo crec que no es tracta que inventem, es tracta que generem cohesió, que també és important i que també està a l'Estatut d'Autonomia, no només hi ha la descentralització i l'insularisme a l'Estatut d'Autonomia, també hi ha cohesió entre les diverses illes i la pertinença i el sentiment de pertinença a una mateixa comunitat autònoma, això també forma part del nostre Estatut d'Autonomia i de vegades ho oblidam, per tant me deixin que ho subratlli.

I el darrer tema que vull tocar, l'Arxiu de la Corona d'Aragó. Doncs nosaltres anam amb el millor ànim, dijous, a aquesta reunió, on esper que tot siguin bones notícies i que es pugui posar en marxa la Fundació que ha de gestionar l'Arxiu del Regne de la Corona d'Aragó. Per què som desconfiats i actuam d'una forma defensiva quan regulam aquestes coses? Doncs, ens duria molt enfora explicar per què els mallorquins o els balears, en general, són desconfiats, però tenen motius en molts temes, a més, en moltíssims, i me remuntaria molt enfora, i no només respecte del centralisme de Madrid, sinó també respecte de Catalunya, ens duria molt enfora i hi ha episodis històrics que expliquen molt bé alguns dels orígens d'aquesta desconfiança, que avui no ve al cas contar-los. Però me cregui que els que van a l'infern són els confiats, els que primer han regulat aquesta qüestió botant-se un acord que hi havia sobre això és Catalunya, aquesta és la realitat. I que quan aquest tema ha anat al Congrés dels Diputats doncs Alfonso Guerra va dir: *le vamos a dar dos pases, y no sé qué, y una estocada*, però ha quedat mig caiguda l'estocada aquesta que va donar Alfonso Guerra, no han desmuntat tot l'enrenou que hi havia en aquest tema -que era una apropiació claríssima, per altra banda-; ho han canviat un poquet, però la Sra. Chacón ho explica amb molt d'entusiasme, però no ho han canviat del tot, a nosaltres no ens agrada com ha quedat això.

Per tant, la nostra opinió és que estam en contra del que s'ha regulat a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya. Ara, anem a veure que se'ns diu dijous i si se'ns ofereix una solució que salvaguardi els nostres interessos patrimonials, documentals i històrics, doncs nosaltres no tenim res a dir, com és natural. I segurament Catalunya doncs té raó en alguns aspectes documentals, sobretot de la Generalitat que varen quedar

inclosos al final dins aquest arxiu, bé, és un tema tècnicament també embullat i complicat; nosaltres no tenim pretensions sobre res que ens pertanyi, això ja s'ho pot imaginar, però naturalment volem defensar el que ens pertany o el que pertany al llegat històric dels ciutadans de les Illes Balears.

Per tant, aquesta serà la nostra actitud, però des de la cooperació i des de la convicció, també vull acabar així, que en aquesta llei no se lleven competències als consells insulars, això no és així. Es permet regular molts aspectes als consells insulars; es determina que moltes qüestions s'hauran de fer reglamentàriament, i això dependrà, naturalment, de qui governi a cada moment, que tindrà uns criteris reglamentaristes basats en uns principis o basats en uns altres, però essencialment jo estic convençut, estic segur que aquesta llei no suposa de cap manera una vulneració dels principis de descentralització, dels principis de respecte a l'autonomia de cada una de les illes balears, dels seus consells insulars en definitiva, i que respecta tots aquests aspectes i que, a més, acompleix un mandat imperatiu d'una llei que ordenava al Govern presentar aquesta llei al Parlament, i es fa des de la cooperació, des de la participació, des de la no imposició. I insisteix, com més llegesc els articles que parlen d'aspectes concrets dels consells no tenc la percepció, ho dic amb tota sinceritat, que se'ls retalli cap competència ni se'ls impedeixi exercitar cap dret.

Moltes gràcies.

(El Sr. Vicepresident primer substitueix el Sr. President en la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Conseller. Grup Parlamentari Popular, té la paraula l'Hble. Diputat Sr. Gornés.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Bones tardes, senyores i senyors diputats. Hem vingut a rallar avui de les esmenes a la totalitat que els partits d'esquerres han presentat al Projecte de llei d'arxius i patrimoni documental. És aquesta una llei llargament demandada, ja que la Llei de patrimoni històric, aprovada a finals de l'any 98, com ja s'ha dit aquí, a una de les seves disposicions finals obligava al Govern a presentar, en el termini d'un any, un projecte de llei que regulés el sector dels arxius. Malauradament, tots vostès ja saben la història, després de les eleccions de maig del 99 un nou govern es va fer càrrec de la comunitat autònoma i del projecte de llei d'arxius ningú no en va tornar saber res més, almanco de forma oficial.

Ara, el Govern del Partit Popular ha presentat una proposta de llei d'arxius i patrimoni documental, una iniciativa que pretén constituir i regular l'organització arxivística de les Illes, per a un millor servei al ciutadà i de les administracions. Però també s'ha de gestionar un immens llegat patrimonial, amb l'objectiu d'identificar, conservar, inventariar i difondre un patrimoni d'una gran importància per a la nostra història, una part del qual roman encara ocult per al nostre coneixement. Regula, per tant, documents en qualsevol format, tant els de caràcter històric o patrimonial, com aquells que tinguin un

caràcter més administratiu. En una societat de la informació en la qual vivim avui en dia, es fa més necessari comptar amb una bona regulació dels nostres documents i dels nostres arxius, així com de les tècniques i de les infraestructures arxivístiques a partir de les quals les han de gestionar.

Aquest projecte de llei és, per tant, de gran importància per a la nostra comunitat autònoma; i jo vull agrair aquí públicament a la Conselleria d'Educació i al conseller aquesta iniciativa que ha presentat el Govern. Per açò, perquè consider que el projecte de llei és necessari per a la nostra societat, no acab d'entendre aquestes esmenes a la totalitat que han presentat els partits d'esquerres. Els arguments que esgrimeixen aquestes esmenes van des que aquest projecte menysté el paper dels consells insulars; que vulnera les competències d'aquests; que és excessivament intervencionista; que és confós; que no dóna solució als problemes dels arxius de les Balears. Idò, senyores i senyors diputats, res de res de tot açò és veritat.

Aquest projecte de llei no vulnera cap competència dels consells insulars i vol donar, precisament, solució a molts dels problemes dels arxius de les nostres illes. Per açò el Govern ha rallat amb moltes persones, amb professionals, amb entitats, amb administracions, per poder oferir un projecte de llei que abasti les necessitats de tothom. No és fàcil, però, i ho reconeixem, satisfer a tots; per açò ha resultat un projecte de llei complex des del punt de vista tècnic, que no és el mateix que un projecte de llei confós, com vol fer entendre el PSM; com tampoc ni centralista ni localista. És cert que tots els partits polítics hem presentat esmenes al projecte de llei, perquè, malgrat les converses, les incorporacions d'idees, de noves propostes procedents d'altres àmbits, no s'han acabat de perfilar al cent per cent el test que a tots ens hagués agradat. Per açò el Partit Popular ha presentat una sèrie d'esmenes, la gran majoria de contingut tècnic, com li he dit reiteradament, que pretenen millorar encara més el projecte de llei.

Aquestes esmenes tècniques, moltes d'elles han sortit fruit precisament del propi debat intern en el Partit Popular, com d'ulteriors converses que hem tingut, per exemple, amb algunes associacions professionals d'aquest àmbit. Per tant, creim que és necessari que tinguem una bona llei i en aquest sentit, amb aquest esperit hem presentat les nostres esmenes. I amb aquest convenciment, estic segur que també serà possible incorporar moltes de les esmenes d'altres partits polítics, perquè n'hi ha moltes de contingut més tècnic que poden millorar el projecte de llei.

Però no és una excepció que el Partit Popular hagi presentat esmenes a aquest projecte de llei. Un altre projecte de llei, que també va ser realment complex, la Llei 12/1998, de patrimoni històric de les Illes Balears, també va comptar amb moltes esmenes del Partit Popular i açò no va suposar cap handicap ni cap reconeixement que aquest projecte de llei fos dolent, sinó que, com que estam a un arxipèlag, a una comunitat autònoma pluriinsular amb diferents administracions, amb diferents entitats i amb diferents realitats, doncs moltes vegades projectes de llei d'aquest abast suposen una complexitat.

Però sí que estam d'acord amb les paraules que ha dit el conseller d'Educació, es fa necessari disposar d'una mínima base que doni coherència als diferents territoris, és aquesta

l'obligació del Govern i és aquesta l'obligació del Partit Popular com a partit majoritari d'aquesta cambra. Està molt bé fixar-nos en les realitats de cada indret petit, de cada illa, de cada entitat o institució, però també la perspectiva pluriinsular evidentment el Govern de les Illes Balears no la pot deixar de banda a cap moment.

Creim que no és just desqualificar aquest projecte de llei, adjectivant-lo de confós, perquè el que es pretén és aconseguir la major unificació possible de criteris de valoració, de gestió i de descripció dels documents; tot açò respectant les competències de totes les administracions, partint de la base de la normativa que impulsa el Consell Internacional d'Arxius, que és veritat, s'haurà d'anar adaptant progressivament a la nostra realitat, però almanco tindrem un punt de partida sobre el qual construir aquesta necessària unificació. És cert també que hi ha problemes quant a la concepció de la gestió documental per part d'algunes entitats, per part d'algunes associacions, no hi ha un criteri unificat; però nosaltres no volem imposar absolutament cap criteri en aquest sentit, el que sí volem donar és una certa coherència, una certa cohesió a aquesta necessària gestió.

Tampoc no podem acceptar que es digui que el projecte de llei vulnera les competències dels consells, açò és un discurs victimista que es fa des del Consell Insular de Menorca, per exemple, com a una única estratègia política davant la manca de projecte propi. Precisament la intenció del projecte és clarament descentralitzadora, d'acord amb l'Estatut d'Autonomia, que no vulnera en absolut, i d'acord amb la Llei de transferències de les competències de cultura als consells insulars, que tampoc no vulnera en cap dels seus termes. En aquest sentit, cada consell insular podrà constituir el seu propi sistema i estructura arxivística, tant pel que fa a les unitats administratives, com pel que fa als centres d'arxiu. Però és que fins i tot en l'àmbit municipal rep també un tractament especial, aquesta llei és especialment innovadora, ja que contempla el desenvolupament dels sistemes arxivístics supramunicipals i fins i tot que les entitats locals menors puguin crear arxius en funció de la seva activitat. Per tant, més descentralització jo no sé on podem arribar.

Respecte de les acusacions d'intervencionisme, ja ho ha dit el conseller, si s'intervé, malament, si no s'intervé, malament. Açò entenem nosaltres que entra dins l'estratègia del debat parlamentari, però no ho podem acceptar; si intervé en aquells aspectes necessaris, perquè parlem d'un patrimoni fràgil, delicat i de gran importància històrica en molts casos. En aquells aspectes en què es pogués entendre que hi ha una major intervenció és per exemple a l'àmbit dels arxius privats, que, curiosament, he pogut repassar també el projecte de llei que vostès van deixar l'octubre del 2002 dins un calaix, que no van ser capaços de tirar endavant, és pràcticament, quant al seu contingut, igual d'intervencionista, hauria de dir, que el que proposam nosaltres avui.

I pensam que s'han d'articular disposicions per a la seva conservació, per a la conservació d'aquest patrimoni. Però açò es fa des del respecte a les institucions públiques i privades, que, per cert, van també molt en el sentit de la Llei de patrimoni històric del 1998, no hi ha massa novetats al

respecte. Si en aquesta llei no érem intervencionistes, a la del 98 vull dir, no entenc per què ara se'ns diu que ho som.

Respecte de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, també me va preocupar o m'ha preocupat quan preparava aquesta intervenció, veure que a la seva llei, al seu projecte de llei no hi havia absolutament cap referència a aquest arxiu, cap ni una. No hem estat nosaltres els que han alterat les regles de joc, no hem estat nosaltres els que han alterat l'*statu quo* que s'havia mantingut fins ara, fins al dia d'avui. I és cert, estic d'acord amb el Sr. Bosch que una llei no ha de servir per a açò, no ha de servir per crear confrontació, però un estatut d'autonomia tampoc no hauria de servir per crear confrontació amb una altra comunitat autònoma. I en aquest sentit, estam absolutament d'acord que s'adoptin les mesures preventives, legislatives i executives, si fa falta, per tal de defensar els drets de la nostra comunitat autònoma respecte d'aquest fons documental.

I respecte de les acusacions de dificultat de gestió entenem nosaltres que són pura demagògia, dependrà de la voluntat política de cada institució la gestió d'aquesta llei; si hi posen mitjans, hi posen voluntat, entenem nosaltres que no hi ha d'haver absolutament cap problema. Si agafen la llei i la posen a un marc o la pengen a una paret, evidentment no hi ha gestió, no hi ha problema, tot és qüestió de voler posar-se a la feina, que ja veig i entenc que vostès no tenen massa ganes de fer-ne aquest estiu.

Senyores i senyors diputats, el projecte de llei d'arxius comença el seu tràmit parlamentari i estic segur que amb la participació de tothom aconseguirem aprovar una bona llei que reguli i ofereixi solucions als problemes que té aquest sector.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. En torn de rèplica, té la paraula el PSM-Entesa Nacionalista, Sr. Riudavets.

EL SR. RIUDAVETS I FLORIT:

Gràcies, Sr. President. No sabia si havia d'intervenir en aquest torn perquè pensava que aniria en un altre sentit la intervenció del Sr. Gornés, però sí que vull fer un parell de puntualitzacions, sobretot el que ha dit al final.

En primer lloc, el Sr. Gornés ens ha fet una exposició de motius, una altra vegada, l'exposició de motius de la llei, ha estat la seva primera part de la seva intervenció; i en segon lloc, en lloc de rebutjar les esmenes a la totalitat ha justificat per què havia presentat esmenes el Partit Popular. A mi no me sembla malament que en presentin d'esmenes, el contrari, me sembla perfecte, però me sembla, si més no, insòlit, estrany, perquè si vostès es van reunir amb els arxivers, que ens hi vam reunir tots i a partir d'aquí van fer esmenes, naturalment me sembla que en el tràmit de redacció d'aquesta llei s'hi haguessin pogut reunir i ja haguessin tingut incorporat açò, açò hagués estat el lògic d'una tramitació parlamentària. Bé, han fet un caduf, els ho deixarem passar, no tenim altre remei, per altra part.

Quant a la llei, la vulneració dels consells jo crec que és la part, ja la part tècnica la deixarem, anem a la part política. Jo crec que sí que vulnera les competències dels consells i vostè ho sap; la Llei de patrimoni del 98, quan ralla del registre de béns, ja ho he dit abans, no ralla amb els mateixos termes, es basa en la competència dels consells, que ja té uns anys que ja s'havia fet la transferència, aquesta llei no. I això és la gran diferència, assumim que hi hagi d'haver coordinació, assumim que el Govern té un paper de coordinació, però si són competències pròpies dels consells, les decisions finals són dels consells, i açò hauria de quedar clar.

Jo no he parlat en cap moment d'intervencionisme, a mi no m'espanta en absolut l'intervencionisme i menys en qüestions culturals, crec que s'hauria de ser bastant, de vegades, molt més intervencionista fins i tot, al que sí li donaria veig un emperò és que fins i tot la llei, no n'he rallat abans però en rallaré ara, fins i tot la llei parli de les normes de catalogació. Perquè, entre d'altres coses, els arxivers te diuen que aquestes normes (...) que estan escrits a la llei, que ja és molt arribar a una llei a les normes que s'hauran d'emprar dins cada arxiu de catalogació, això ho posa la llei; llavors, me sembla que és un poc abusiú en el sentit que hi ha arxivers que diuen: aquestes normes van bé per als arxius històrics, però no van bé per als arxius administratius. Per tant, crec que açò s'haurà de perfilar i crec que si no podem tenir problemes totalment innecessaris.

Bé, finalment, supòs que tampoc ja no hi ha molt més a afegir, vostè ha dit una cosa, tres coses que no m'han agradat i les hi he de dir clarament: ha dit que vostès pretenen fixar la base de la coherència entre els distints territoris, paraules textuals, i això fa molta por. Aquest tipus de fixar coherències, fixar coordinacions, res de fixar, la coordinació neix de qui la vol assumir; les fixacions són imposicions, és el mateix discurs que de vegades hem sentit a Madrid en contra de l'autonomia de les comunitats autònomes, i això a mi me preocupa. Si un té competències pròpies arriba amb elles fins allà on vol, ningú li ha d'imposar res, si són pròpies, si no seran una altra cosa, però pròpies no.

Quant a l'Arxiu de la Corona d'Aragó no n'havia rallat fins aquest moment, perquè des del primer moment han donat suport dins el redactat de l'Estatut quant a la comissió, i vostè ho sap, a tot el que sigui reivindicar, a la Comissió d'Educació, que vam rallar del tema, sigui reivindicar un tractament igualitari per a totes les comunitats autònomes, ni més ni manco, no volem que ningú ens estafi. Nosaltres som catalanistes, però beneïts no, que quedi clar. Ara, hi ha una cosa que m'ha molestat, Sr. Gornés, i li vull dir clarament, diu: a la seva llei no en rallaven de la Corona d'Aragó, ni a la seva tampoc, li van afegir a darrera hora, home, què vol dir que fa quatre anys ens havíem de pensar que passaria tot el que ha passat, i m'ho retreu ara, no me retregui que fa quatre anys no ho havíem posat, quan vostè fa tres mesos tampoc no hi era. Fins al punt que es va passar als consells per fer l'informe sense aquest capítol, sense aquest títol. No retregui el que vostès no van fer, a les coses en passat els hem donat suport en el que ha passat, per tant ara és lògic que hi sigui, però vostès fa mig any tampoc no li posaven. Per tant, un poc de lògica, no acusi del que vostè mateix havia fet, quan ha estat necessari s'ha incorporat, abans no, ni nosaltres ni vostès.

Finalment, quant a fer feina a l'estiu, Sr. Gornés, jo faig feina quan és necessari, sempre, si hem de venir els vespres en faré, ho he demostrat suficientment, el que no vull és que se m'imposi quan l'he de fer. Rallem-ne, vostès van tenir l'oportunitat de fer-ho per diàleg i l'han desaprovechada. Han arribada a aquesta situació absurda, perquè vostès no van ser capaços de seure amb els altres grups parlamentaris i haguessin dit aclarim-ho, ho haguéssim aclarit. Ens van imposar un ritme; a mi no m'espanta la feina, el que no m'agrada són les imposicions.

Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Grup Parlamentari Esquerra Unida i Els Verds, té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Rosselló.

LA SRA. ROSSELLÓ I PONS:

Gràcies, Sr. President. Bé, en primer lloc, dir-li al Sr. Gornés que és clar que ha de defensar la llei que ha presentat el seu govern i supòs que per això ho ha fet intentant només dir que tot el que hem dit aquí els distints grups idò pràcticament no serveix per a res. Jo li demanaria que escoltàs una mica, perquè o no llegim el mateix text o hi ha qüestions que crec que les haurien de reflexionar, sobretot les haurien de reflexionar.

En primer lloc, no sé vostè què pensa que una llei que crea una Junta Interinsular d'Arxius, una Comissió Tècnica Interinsular d'Arxius, on la gran majoria de funcions i decisions depenen d'aquesta estructura organitzativa, que tot pràcticament ho han de decidir aquestes dues junta i comissió interinsulars, si vostè creu que això no és llevar competències als consells insulars.

En segon lloc, vostè no creu que centralitzar, fer el capdavanter el sistema arxivístic de les Illes Balears el Museu de Mallorca és una qüestió no centralista? No ho sé. Vostè creu que la Comissió Tècnica Interinsular tenguí majoria de representació, nomenada pel conseller de Cultura, i tenguin un paper residual els consells insulars això no és centralista? És que jo no ho sé, això diu la llei; per tant, des d'aquest punt de vista crec que ja havíem dit i, si no, jo no ho tornaré dir, però crec que si es llegeix tota la normativa a la qual hem fet referència, i sobretot l'Estatut d'Autonomia, que vull recordar el Sr. Matas va defensar amb gran vehemència aquí, contradiu l'Estatut d'Autonomia, perquè la competència en el tema d'arxius la tenen els consells insulars. Per tant, jo crec que aquests temes s'haurien de fer mirar, però jo ho dic per a benefici de tots, no tenguin cap por a fer-ho.

En segon lloc, vostè diu que es gestionarà bé el tema a què fa referència la llei; miri, la gestió per fer-ho bé o és que vostès han de muntar una infraestructura bastant complexa o, si no, com diu l'article 19, ho han de donar a una empresa privada. No sé si és que ja ho tenen pensat o com, li dic molt seriosament, perquè si no també ho analitzin amb una certa cura i amb una certa profunditat.

En tercer lloc, no entraré a l'intervencionisme perquè es veu que ..., però sí li diré, vostè no creu que normes de catalogació

i SAT i SAR s'ha d'arribar a posar a una llei, quan només serveixen per a un tipus de documentació o de documentació semi activa i inactiva, que pot, a més, crear problemes posteriors?, això és quan es diu que és excessivament concreta i excessivament intervencionista, Vostè no creu que als propietaris que tenen un patrimoni, que tenen en aquest cas un arxiu privat, a més de demanar-los tota una sèrie d'obligacions, que nosaltres estam evidentment a favor, no creu també que hi ha d'haver algun tipus d'ajuda per part de l'administració per poder conservar bé aquests arxius o aquesta documentació? I per una sèrie de raons nosaltres consideram que aquesta llei, tot i que vostè l'hagi de defensar, ja dic, perquè no li queda més remei, hi ha molts de motius pels quals, tant a nivell tècnic com a nivell també de realitat insular, s'hauria de referir i s'hauria de mirar perquè si no, com deim, serà una *mola* llei, i nosaltres no entrarem en altres qüestions perquè creim que el Govern del Partit Popular, que és un govern de molts de professionals, tots ho són, haurien de fer lleis professionals, ben fetes, tècnicament i també respectant un principi bàsic, tant de l'esperit com de la lletra i és que a la comunitat autònoma de les Illes Balears cada vegada tenen un paper més important els consells insulars, i en aquest cas tenen les competències referides a arxius.

Per això els demanam que s'esforcin i que per favor revisin profundament aquesta llei, enduguin-se-la d'aquest parlament, no passi pena, si hem de venir també com ha dit el Sr. Riudavets un vespre, vendrem, però per favor presentin una llei amb unes condicions millors que la que han fet ara. Gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Diputada. Pel Grup Parlamentari Socialista, Sr. Bosch, té vostè la paraula.

EL SR. BOSCH I MESQUIDA:

Gràcies, Sr. President. En primer lloc, voldria fer referència a l'insularisme del Partit Popular, jo crec que el Partit Popular és insularista quan els seus consells insulars són del seu mateix color, però posaria en dubte que aqueix mateix insularisme el vulgui fer valer quan són d'un altre color polític.

En relació amb allò que pot representar la coordinació dels diferents consells insulars, jo crec que si realment els consells insulars atenen la normativa arxivística com hauria de ser i com no es respecta massa en aquesta llei realment la unitat de la disciplina asseguraria aquesta coherència.

El Sr. Gornés diu que una esmena a la totalitat, d'alguna manera pot fer veure que no hi ha una urgència o una necessitat de la llei, jo crec que una cosa no exclou l'altra, que una llei sigui necessària no vol dir que s'hagi de fer de qualsevol manera i que s'hagi de fer de presa i corrent. Tal vegada guanyaríem temps si es redactàs de nou aquesta llei amb totes les observacions que els partits de l'oposició han fet. Que si vulnera les competències, naturalment, Sr. Gornés, que les vulnera i jo crec que vostè és el primer que ho reconeix, per altra banda jo he citat com a mínim set articles aquí on consideram que es vulnera la Llei de transferències de consells insulars, sense fer referència ni a la Junta interinsular d'arxius ni a la Comissió tècnica insular. Precisament, aquesta pretesa organització arxivística, jo crec que és un dels elements que

realment fa necessària aquesta esmena a la totalitat, ja que aquesta organització arxivística no és més que una relació d'arxius o de sistemes d'arxius i aquí hi torna haver la confusió terminològica i que realment no estableix una relació entre ells ni estableix una xarxa d'arxius com hauria de ser.

També el Sr. Gornés feia referència que tot això és perquè el consell insular no té projecte. Precisament, i vostè ho coneix, el consell insular ha redactat un reglament, una xarxa d'arxius de Menorca, com ha redactat també un reglament de l'arxiu del Consell Insular de Menorca, una prova més que el consell insular sí que té projecte i realment en aquest camp es veu clarament.

Crec que d'alguna manera em donava la raó, crec que no he d'entendre així, que la llei no ha d'incloure en relació a l'Arxiu de la Corona d'Aragó cap amenaça encoberta, crec que suposant que l'Estatut d'Autonomia de Catalunya ho fes, que això seria discutible, realment nosaltres no hem de seguir allò mateix que es fa i per tant sí que precisament aquest article s'hauria de refer. Crec que dir que l'oposició no vol fer feina és un recurs fàcil a la demagògia, realment els partits de l'oposició sí que realment volem participar, però sense imposicions per una banda, fent referència a allò que està reglamentat i sobretot demanam i exigim que el Partit Popular reconegui el paper imprescindible que té l'oposició en aquest parlament.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. En torn de contrarèplica té la paraula el Grup Parlamentari Popular, Sr. Gornés.

EL SR. GORNÉS I HACHERO:

Gràcies, Sr. President. Miri, quan el Reglament els és favorable a vostès ho accepten, quan no els va tan bé no ho accepten, jo crec que les normes i les regles han de ser iguals per a tots.

Quan em referia a fixar una base de coherència respecte de les normatives anava en la línia que ha explicat el conseller d'Educació. Moltes vegades a molts de vostès se'ls oblida que vivim a una comunitat autònoma, comunitat, i que compartim molts d'aspectes i, entenem nosaltres, que hi ha d'haver una mínima coherència, una mínima base sobre la qual construir aquesta comunitat, i és en aquest sentit que ho deia i no en cap altre. No vulguin mal interpretar les meves paraules.

Respecte de l'Arxiu de la Corona d'Aragó, torn a insistir, entenem nosaltres que estam absolutament legitimats a defensar els deures de la nostra comunitat autònoma davant imposicions que es volen aplicar respecte d'altres comunitats autònomes. Nosaltres no podem preveure el ritme de construcció dels països catalans, i per tant entenem nosaltres que hem d'articular totes les disposicions necessàries per tal de defensar els drets que la nostra comunitat autònoma té en aquest fons documental.

He de dir també que en el projecte de llei que vostès van deixar dins un calaix, el sistema arxivístic era pràcticament el

mateix que nosaltres articulam, pràcticament el mateix, o sigui que la crítica no l'acab d'entendre ben bé, perquè si vostès fan un repàs de les disposicions que conté, com es regula i com s'organitza aquest sistema arxivístic és pràcticament el mateix. Ben igual que també ho era per exemple l'Arxiu del Regne de Mallorca, com ha fet referència la portaveu d'Esquerra Unida que també era contemplat per aquest projecte de llei com a institució capçalera del sistema arxivístic de les Illes Balears, això nosaltres amb una esmena concreta ho modificarem o almenys proposarem una petita modificació, ben igual que també amb la normativa exacta que hagi de ser un especial model de gestió concret, que, bé, estic segur que arribarem a un principi d'acord al respecte.

I finalment i ja per acabar, en algunes postures veig que alguns partits d'esquerra continuen bloquejats amb la seva postura, un bloqueig que jo esper que en el decurs de la tramitació parlamentària pugui ser feliçment solucionat en benefici de tenir la Llei d'arxius i patrimoni documental que tots volem.

Moltes gràcies.

EL SR. PRESIDENT:

Moltes gràcies, Sr. Diputat. Ara, en torn de fixació de posicions i per un temps de deu minuts, té la paraula pel Grup Parlamentari Mixt, l'Hble. Diputada, Sra. Mulet.

LA SRA. MULET I DEZCALLAR:

Moltes gràcies, Sr. President, senyores i senyors diputats. Els arxius i el patrimoni documental són eines de protecció, conservació i estudi de la nostra memòria històrica. Sense cap dubte amb aquesta matèria podem trobar aspectes polítics i aspectes tècnics, nosaltres avui volem fer referència als aspectes polítics, temps hi haurà amb les esmenes parcials de debatre els aspectes més tècnics de la llei.

Avui vull començar per dir que el projecte de llei, en termes generals, és una bona notícia. És una bona notícia perquè intenta omplir un buit legal a la nostra comunitat autònoma, un buit legal que afecta, com he dit, una qüestió de gran importància, per a qualsevol societat, per a qualsevol poble, que és la conservació i la protecció de la seva memòria històrica. Els arxius, el nostre patrimoni documental, serveixen precisament per poder deixar constància de tot allò que hem fet, de la nostra evolució social, econòmica, política de la nostra història. Són així instruments essencials per conèixer el passat i per assegurar que les futures generacions podran estudiar les seves arrels, la seva evolució i els nostres actes. Per això, d'entrada saludam el projecte de llei amb satisfacció, però si bé entenem que aquesta iniciativa és correcta pel que fa a la matèria i és correcta per omplir aquest buit legal que hem comentat, no podem dir el mateix de la regulació concreta que es proposa.

Ja he dit que no és ara el moment d'entrar en qüestions tècniques, però sí volem entrar, i ho volem fer amb molta claredat, en qüestions de competències, en la qüestió essencial del paper dels consells. Per una banda, hem estat d'acord moltes vegades i d'altres no tant, que els consells són una peça

essencial del nostre edifici institucional, especialment als darrers mesos, quan hem estat debatent sobre el nostre estatut d'autonomia, pareixia que tots teníem una visió molt similar dels consells i que era necessari donar-los competències i finançament. Des d'Unió Mallorquina pensam que els consells han sortit reforçats del debat de l'Estatut. Potser no era allò el que nosaltres volíem, des d'Unió Mallorquina, però pensam que el paper dels consells ha millorat. Per tant, pareix que compartim una filosofia sobre els consells, sobre la seva importància de present i futur, però quan passam de la filosofia al fet concret pareix que vostès ja no ho tenen tant clar, una cosa és fer grans frases, grans declaracions d'intencions, i una altra és actuar, i quan aquest govern actua pareix que les seves grans conviccions sobre els consells s'afluixen. Un exemple, el tenim molt clar, és el de les transferències de competències de joventut que discriminen clarament els joves de Mallorca, i avui en tenim un altre, un altre exemple que crec que no serà el darrer d'aquesta legislatura.

Aquest projecte de llei parla de consells, reconeix que tenen competències en aquesta matèria, però una vegada que ho ha fet així, difumina el seu paper. Els consells apareixen a l'articulat, però sempre amb menor consistència, i a més a més, aquest projecte de llei no recull qüestions que sí apareixen a la reforma del nostre estatut, com és la funció normativa dels consells.

No és ara el moment d'entrar punt per punt a les mancances d'aquest projecte de llei. Hem presentat esmenes parcials que esperam que vostès acceptin, però entenem que hi ha dues línies d'actuació molt clares per millorar aquest projecte de llei. Una línia al nostre entendre, evident i imprescindible, és establir quin ha de ser el paper de cada una de les administracions en aquestes qüestions. Si els consells tenen competències dins cada àmbit territorial, el Govern de les Illes Balears ha de jugar un paper de coordinació, però en aquest projecte de llei es mesclen coses, se superposen competències, es deixen als consells a un segon pla. Entenem que la regulació en aquest sentit és millorable, i nosaltres des d'Unió Mallorquina ajudarem a millorar-ho.

La segona línia és una línia que aposta pel futur i és el reconeixement de la futura funció normativa que haurà de ser atribuïda als consells, en virtut del nostre futur estatut d'autonomia. Ja sabem que ara per ara el nostre estatut vigent no ho preveu així, però nosaltres confiam que en uns mesos podrem tenir aquesta funció, i per això, amb la prudència normativa que sigui necessària, entenem que és millor incloure aquesta funció a la llei que haver de fer després una nova llei.

Vull acabar la meva intervenció posant damunt la taula un tema que haurem de resoldre entre tots per evitar problemes, ho hem evitat i hem parlat aquí sobre l'Arxiu del Regne de Mallorca. És imprescindible que el Govern de les Illes Balears amb la col·laboració dels consells promogui la creació del seu patronat i que aquest arxiu tenguí les funcions que li corresponen, que no són les que aquest projecte de llei preveu, entenem que aquest projecte de llei no tracta correctament l'Arxiu del Regne de Mallorca, que no el regula com correspon i que no dissenya adequadament el seu futur. En aquest sentit, el Govern de les Illes Balears, els consells i tota la nostra societat hem de demanar al Govern de l'Estat, titular de l'arxiu,

que volem el patronat i que volem opinar sobre allò que ens pertany com a poble.

Una vegada dit això i esmentades totes les mancances d'aquest projecte de llei, he de dir que no donarem suport a les esmenes a la totalitat. És cert que el projecte de llei no és tan correcte com seria desitjable, és cert que no hi ha qüestions clarament millorables, tant polítiques com tècniques, però també és cert que encara podem fer feina en ponència i en comissió, que el Partit Popular sabrà escoltar les nostres aportacions, si no fos així possiblement hauríem de canviar la nostra postura al llarg de la tramitació parlamentària. Ara per ara donarem un marge de confiança al Govern, i nosaltres ens abstindrem en aquesta votació.

Moltes gràcies.

(El Sr. President reprèn la direcció del debat)

EL SR. PRESIDENT:

Gràcies, Sra. Mulet. Senyores i senyors diputats, esperarem que la Sra. Mulet arribi al seu escó.

Passam a votació.

30 vots en contra; 1 abstenció. Per tant, queden rebutjades aquestes esmenes a la totalitat.

Senyores i senyors diputats, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS

DEL

PARLAMENT

DE LES

ILLES BALEARS